

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

ДЖОЙ ФИЛДИНГ

Натюрморт

Не можа ли просто да умреш,
когато трябваше?

Журнал за жената

ДЖОЙ ФИЛДИНГ НАТЮРМОРТ

Перевод: Снежинка Вакрилова

chitanka.info

Не можа ли просто да умреш, когато трябваше?

Да слушаш как светът ти се разпада около теб, може да бъде много по-страшно от това да гледаш как се случва.
Пристрастяващ роман!

Calgary Herald

Красива, щастливо омъжена и собственичка на успешен бизнес като интериорен дизайнер, Кейси Маршъл не би могла да бъде доволна от своя живот. Докато не се оказва затворничка в собственото си тяло — изпаднала в кома след тежка катастрофа, тя не е в състояние нито да се движи, нито да вижда или говори, но бързо разбира, че чува всичко, което се случва около нея.

Постепенно Кейси осъзнава, че приятелите и съпругът ѝ съвсем не са хората, за които ги е мислела, а катастрофата едва ли е била случайна. И докато се бори да се спаси от смъртта, я обземат съмнения — дали онова, което я очаква, няма да бъде дори по-ужасно.

На всички истински прекрасни жени в моя живот.

1.

По-малко от час, преди колата да я блъсне със скорост почти осемдесет километра, да я метне на три метра нагоре, изпочупвайки кажи-речи всяка кост в тялото ѝ, и да спуга главата ѝ в твърдия бетон, Кейси Маршъл седеше в елегантната, не особено голяма зала на „Саутуорк“, известен и изискан ресторант в Южна Филадельфия, и довършваше обяда с двете си най-близки приятелки, хвърляйки скрити погледи към красивия уединен двор зад главите им. Чудеше се колко ли дълго ще продължи необичайно топлото мартенско време, дали ще има време да иде да потича преди следващата си среща и дали да каже на Жанин какво наистина мисли за новата ѝ прическа. Вече бе излъгала, че ѝ харесва. При мисълта за ранната пролет Кейси се усмихна и си позволи да плъзне поглед над дясното си рамо, покрай светлия натюрморт на Тони Шърман, изобразяващ букет от огромни розови божури, към великолепия махагонов бар, заемащ централното място в предната зала на ресторанта.

— Намираш я за отвратителна, нали? — обади се Жанин.

— Картината ли? — попита Кейси, въпреки че се съмняваше Жанин изобщо да я е забелязала. Приятелката ѝ редовно се хвалеше, че е сляпа за онова, което я заобикаля. При все това обаче, тя като че ли винаги избираше само най-люксоznите и скъпи заведения, за да обядват заедно. — Мисля, че е превъзходна.

— Косата ми. Смяташ я за ужасна.

— Не смятам, че е ужасна.

— Мислиш, че е прекалено строга.

Кейси погледна право в наситеносините очи на Жанин, няколко нюанса по-тъмни от собствените ѝ.

— Може би малко, да — призна тя. Острите геометрични линии на късата подстрижка, обрамчваща издълженото слабо лице на Жанин прекалено акцентираха върху (и без това) твърде заострената ѝ брадичка, особено в комбинация с почти синьо-черния цвят на косата.

— Просто ми писна да я нося все по един и същи начин през цялото време — обясни Жанин и погледна към приятелката им Гейл за потвърждение.

Седнала до Жанин, Гейл кимна послушно срещу Кейси през малката квадратна масичка.

— Промяната действа благотворно като почивката — изрече толкова бързо след Жанин тя, че изреченията им се сляха, сякаш двете изпълняваха песен.

— Искам да кажа, вече не сме в колежа — продължи Жанин. — Минахме трийсетте. Важно е да си в крак...

— Винаги е добре да си в крак — повтори Гейл.

— Беше тъкмо време да приключа с прическата „Алиса в страната на чудесата“. — И Жанин многозначително погледна към естествено русата коса на Кейси, падаща меко върху раменете ѝ.

— На мен косата ти ми харесваше дълга — възрази Кейси.

— На мен също — съгласи се Гейл и втъкна няколко стърчащи кафяви къдрици зад дясното си ухо. Тя никога не бе имала проблеми със своята коса. Винаги изглеждаше така, сякаш я е ударил ток. — Макар че и така ми харесва — добави.

— Е, както и да е, време беше да се придвижа напред. Нали ти все така казваш? — Въпросът бе съпроводен с толкова мила усмивка, че не можеше да се разбере дали съдържа обида. На Кейси обаче ѝ бе напълно ясно, че вече не говореха за прически.

— Време е за още едно кафе — обяви Гейл и направи знак на сервитьорката.

Кейси предпочете да пренебрегне намеката в забележката на Жанин. Какъв смисъл имаше да отварят стари рани? Вместо това, тя протегна бялата си порцеланова чашка с позлатен ръб към красивата тъмнокоса сервитьорка и се загледа в горещата кафява течност, изливаща се в приятна дъга от гърлото на сребърния чайник. Кейси знаеше, че Жанин така и не успя да преглътне решението ѝ да напусне юридическата агенция, която бяха основали заедно веднага след колежа и да започне собствен бизнес в коренно различната сфера на вътрешния дизайн, но си внушаваше, че след почти година Жанин поне ще се е примирила. Нещата се усложняваха от факта, че новият бизнес на Кейси се бе устремил стремглаво нагоре, докато този на Жанин бе напълно замрял. Кой не би се подразнил от такова нещо?

„Удивително е как всичко, до което се докоснеш, става на злато“ — не пропускаше случай да отбележи Жанин, но и най-лекият намек биваше придружен от ослепителна усмивка, така че Кейси да се усъмни в собствените си инстинкти. Навярно това е само гузната ми съвест, помисли си сега тя, без да е сигурна от какво точно трябва да се чувства гузна.

Отпи голяма глътка от черното кафе и усети как то изгаря гърлото ѝ. Двете с Жанин бяха приятелки от втори курс в „Браун“. Жанин тъкмо се бе прехвърлила от право в аспирантура по английски, а Кейси следваше едновременно английски и психология. Въпреки очевидните различия помежду им — Кейси общо взето по-мека и по-податлива от двете, Жанин по-рязка и отворена; Кейси по-сговорчива, Жанин по-неотстъпчива — те тутаки си бяха допаднали. Бяха илюстрация, че противоположностите се привличат — едната харесваше в другата нещо, което на самата нея ѝ липсваше. Кейси изобщо не се мъчеше да анализира силите, които ги бяха събрали, нито защо дружбата им бе продължила цяло десетилетие след дипломирането, въпреки милиардите промени, настъпили през тези десет години — промени, които включваха разпадането на бизнес партньорството им и неотдавнашния брак на Кейси с мъж, описван от Жанин — естествено с ослепителната ѝ усмивка — като „шибано перфектен, разбира се“. Вместо това Кейси бе предпочела да е благодарна на съдбата.

Също както бе благодарна за другата си близка приятелка Гейл — млада жена, далеч не толкова проблемна, колкото Кейси и Жанин. Кейси познаваше Гейл от началното училище и въпреки че бяха изменили повече от двацет години, тя си оставаше все същото открито и простодушно момиче, както винаги. При Гейл, каквото бе отвън, такова бе и отвътре. А отвътре тя бе една трийсет и две годишна жена, която, независимо от всички трудности, продължаваше да завършва почти всяко свое изречение с кискане като срамежлива тийнейджърка, стремяща се да се хареса. Понякога се кискаше дори по средата на изречението или даже докато говори — навик, колкото смуцаващ, толкова и очарователен. Кейси го смяташе за човешкия вариант на кученце, което си разголва коремчето, за да го почешат.

За разлика от Жанин у Гейл нямаше никакви претенции, никакви задни мисли, нито двусмислени намерения. Тя по принцип изчакваше

да разбере накъде клони някой по даден въпрос и чак тогава изказваше собственото си мнение. От време на време Жанин мърмореше срещу наивността и „непреклонния ѝ оптимизъм“, но дори и тя бе принудена да признае, че Гейл бе изключително приятен човек, който само с присъствието си кара другия да се чувства добре. А Кейси се възхищаваше на уменията ѝ да изслушва и двете страни в един спор и да оставя всяка от тях с впечатлението, че е на нейна страна. Сигурно това я правеше толкова добра продавачка.

— Всичко наред ли е? — попита Кейси, като насочи отново вниманието си към Жанин, молейки се да получи в отговор едно простичко да или не.

— Всичко е перфектно. Защо?

— Не зная. Просто ми изглеждаш малко... Не зная.

— Знаеш, естествено. Ти всичко знаеш.

— Ето, виждаш ли — точно това имах предвид.

— Какво имаше предвид?

— А ти какво имаш предвид?

— Пропускам ли нещо? — попита Гейл, шарейки нервно с широко отворените си кафяви очи между двете жени.

— Сърдиш ли ми се? — Кейси направо попита Жанин.

— Защо да ти се сърдя?

— Не зная.

— Честно казано, нямам представа за какво говориш. — Жанин докосна златния медальон на врата си и намести яката на искрящо бялата си блуза „Валентино“. Кейси знаеше, че е „Валентино“, понеже наскоро я бе видяла на корицата на „Вог“. Знаеше също, че Жанин не можеше да си позволи да плати почти две хиляди долара за една блуза, но от друга страна, откакто я помнеше, тя харчеше за дрехи отвъд възможностите си. „Много е важно да носиш хубави дрехи“ — бе казала веднъж, когато Кейси се изуми от една безбожно скъпа покупка. И тутакси бе добавила: „Може и да не съм се родила със сребърна лъжица в устата, но зная колко е важно да се обличаш добре“.

— Добре — каза сега Кейси, взе сребърната лъжичка, поставена до чашата ѝ за кафе и я превъртя в ръка, после я пусна. — Това не беше зле.

— Е, може и да съм малко раздразнена — призна Жанин и тръсна новата си геометрична прическа. Няколко изправени черни

кичура залепнаха отстрани на сочните ѝ устни и тя нетърпеливо ги махна. — Не на теб — побърза да добави.

— Какъв е проблемът? — В ума си Кейси натисна бутона за превъртане и набързо прегледа последните шейсет минути. Трите си бяха хапнали салатите и изпили чашите с бяло вино; поклюкарстваха и се осведомиха взаимно за случилото се през двете седмици от последната им среща. Всичко изглеждаше наред.

Освен ако Жанин не продължаваше да се дразни заради косата си...

— Просто този дребен мръсник, Ричард Муни, помниш ли го? — попита тя Кейси.

— Онзи, дето го уредихме да започне в „Хаскинс Фарбър“?

— Той и никой друг. По успех нещастникът завършва с последната една трета в класа си — обясни тя на Гейл. — Нулеви умения за справяне в екип. Не може да си намери работа, дори животът му да зависи от това. Никой, просто никой не иска да го наеме. И той идва при нас. Казвам на Кейси, че е загубеняк, че изобщо не бива да се захващаме с него, но тя го съжалява, настоява, че трябва да пробваме и да му дадем шанс. Разбира се. Защо не? Тя така или иначе скоро напуска, както се оказа.

— Уау! — възкликна Кейси и вдигна длани нагоре в знак на протест.

Жанин пренебрегна възмущението ѝ с многоватова усмивка и помахване на пръсти, увенчани с дълги нокти с френски маникюр.

— Само те дразня. Но наистина се захванахме с него, а няколко месеца по-късно теб вече те нямаше. Не е ли вярно?

— Е, да, но...

— Е, нали това казвам.

На Кейси ѝ бе трудно да проумее какво точно казваше Жанин. От нея би излязъл страхотен адвокат, каза си тя и се почуди защо изобщо говорят за Ричард Муни.

— Но да се върнем на Ричард Муни — каза Жанин, сякаш Кейси гласно бе изразила почудата си. Тя отново се обърна към Гейл. — Ние, естествено, бяхме в състояние да направим нещичко за това нищожество. Оказа се, че един от партньорите в „Хаскинс“ си пада по Кейси. Тя трепна с клепачи няколко пъти заради него и той се съгласи да даде шанс на Муни.

— Надали това бе причината — прекъсна я Кейси.

— Както и да е, Муни постъпва в „Хаскинс“, не изкарва и година и го изритват. Разбира се, по това време Кейси вече е в новото си амплоа на декоратор на звездите. И кой остава да опере пешкира?

— Какъв пешкир? — попита Гейл.

— Какви звезди? — попита Кейси.

— Е, не мога да си представя, че „Хаскинс Фарбър“ са останали доволни — каза Жанин. — Не ги виждам в близко бъдеще да чукат на вратата ми, за да си търсят заместник. Познайте обаче кой се появи там още рано сутринта? Самият малък мръсник! Искал бил работа, били сме го прецакали първия път, като сме го пратили в „Хоскинс“, трябвало да знаем, че няма да пасне там и затова сега съм била длъжна да му намеря по-подходящо място. Когато му предложих да се обърне към други, той много се разстрои и поиска да знае къде е шефът ми. Предполагам, че ставаше дума за теб. — Жанин кимна по посока на Кейси. Един изправен кичур синьо-черна коса падна върху лявото ѝ око. — Голяма врява вдигна. Едва не се наложи да викам охраната.

— Ужасно — каза Гейл.

— Много съжалявам — извини се Кейси. Жанин бе права — наистина бе нейна идеята да се захванат с Ричард Муни; наистина го бе съжалила; може и да бе трепкала с клепачи малко повече пред Сид Хаскинс. — Съжалявам — повтори, макар да си даваше сметка, че това не бе единственият път, когато адвокат, предложен от тях на дадена фирма, да не се вписва в нея. Самата Жанин бе отговорна най-малко за два случая, които се бяха оказали далеч не идеални. Приличаше на запознанствата по Интернет: хора, които на хартия изглеждат един за друг, често се оказват всичко друго, но не и това. Химията никога не може да се предвиди. Кейси разбираше — както и Жанин — че се случват подобни неща. Но не смяташе, че сега бе подходящото време това да се изтъква.

— Вината не е твоя — призна Жанин. — Не зная защо допуснах да ми се качи на главата. Трябва да съм била в предменструален синдром.

— И като стана дума за това... е, не, не точно — каза Кейси, поколеба се дали да продължи, после се реши: — С Уорън си говорихме да си имаме бебе.

— Шегуваш се — каза Жанин, тънките ѝ устни останаха разтворени, издължената брадичка увисна към масата.

— Не мога да повярвам, че чака до края на обяда, за да ни съобщиш такава вълнуваща новина — обади се Гейл и подчерта изказването си със смях.

— Е, досега бяха само приказки.

— А вече не са ли? — попита Жанин.

— В края на месеца спирам да си взимам хапчетата.

— Фантастично! — възкликна Гейл.

— Сигурна ли си, че това е най-доброто решение? — попита Жанин. — Искам да кажа, не сте женени от толкова дълго време, а и ти тепърва започваш нов бизнес.

— Бизнесът си върви чудесно, бракът ми не би могъл да бъде по-добър, а както ти изтъкна преди малко, вече не сме в колежа. На следващия си рожден ден ставам на трийсет и три. И горе-долу тогава трябва да се роди бебето. Ако нещата вървят по план, така се очаква.

— Че кога не са вървели по план? — с усмивка попита Жанин.

— Браво на теб. — Гейл се пресегна през масата и потупа ръката на Кейси. — Мисля, че това е чудесно. Ще бъдеш страхотна майка.

— Мислиш ли наистина? Не разполагах с особено добър пример в това отношение.

— На практика ти отгледа сестра си — припомни ѝ Гейл.

— Да бе, и виж колко добре се подреди всичко. — Кейси обърна поглед през рамо към натюрморта отзад и пое дълбоко дъх, сякаш се мъчеше да вдиша аромата на розовите божури.

— Как е Дру впрочем? — попита Жанин, но тонът ѝ подсказваше, че отговорът вече ѝ е известен.

— От седмици не съм я чувала. Не се обажда, не отговаря и на моите обаждания.

— Типично.

— Ще се обади — каза Гейл. Този път думите ѝ не бяха придружени от приглушено кискане.

Жанин направи знак на сервитьора за сметката, мърдайки пръсти във въздуха така, сякаш вече подписваше чека.

— Сигурна ли си, че искаш да се откажеш от това идеално тяло? — попита тя, когато младежът донесе сметката им. — То никога повече няма да е същото, нали знаеш?

— Няма проблеми. Вече е...

— ... време да се придвижиш напред? — подхвърли Жанин.

— Циците ти ще пораснат — отбеляза Гейл.

— Няма да е лошо — каза Кейси, докато Жанин разделяше сметката.

— По петдесет и пет, включително бакшиша — обяви след няколко секунди тя. — Искате ли да ми дадете парите, а аз ще ги сложа на кредитната ми карта, за да стане по-бързо?

Кейси знаеше, че това желание няма нищо общо със спестяването на време, а бе изцяло продиктувано от намерението ѝ да пише обяда като представителен разход за сметка на фирмата.

— Е, какви са ти плановете за този уикенд? — попита тя, докато подаваше парите на Жанин.

— Имам среща с онзи банкер, с когото излизах и миналия уикенд. — Сините очи на Жанин изразяваха досада.

— Това е добре — обади се Гейл. — Не е ли?

— Не съвсем. Обаче той има билети за „Джърси бойс“, а знаете колко е трудно да се сдобиеш с такива, така че — как да му откажа?

— О, много ще ти хареса — каза Кейси. — Фантастично е. Гледах оригинала на Бродуей преди няколко години.

— Естествено, че си го гледала. — Жанин с усмивка отгласна стола си и се изправи. — А тази седмица ще си с прекрасния си съпруг и заедно ще правите прекрасни бебета. Извинявай — добави тутакси тя. — Същинска кучка съм. Със сигурност страдам от предменструален синдром.

— Накъде си сега? — Гейл попита Кейси, докато си вземаха палтата от обертелнера.

— Май ще се помотая наоколо. Мислех да ида да потичам, но нямам много време до следващата ми среща. — Кейси си погледна часовника — златен „Картие“, подарък от съпруга ѝ за втората им годишнина, която бе миналия месец.

— Пести си силите за довечера — посъветва я Жанин и се приведе да я целуне по бузата. — Хайде, Гейл. Ще те откарам обратно до работата.

Кейси погледа след приятелките си, които поеа надолу по „Саут стрийт“, хванати за ръце и си помисли каква интересна комбинация от противоположности представляваха двете: Жанин, висока и стегната,

Гейл, по-ниска и разпиляна във всички посоки; Жанин, чаша скъпо шампанско, Гейл, халба наливна бира.

А аз самата? — почуди се Кейси. Може би наистина трябваше да опита някоя по-модерна прическа. Въпреки че кога изобщо дългата руса коса е излизала от мода? А и подхождаше на мекия овал на лицето ѝ, светлия тен и деликатните ѝ черти. „Дори не се опитвай да ми казваш, че не си била кралица на абитуриентския си бал“ — бе казала Жанин скоро, след като се бяха запознали. Тогава Кейси се бе разсмяла, без да каже нищо. И какво всъщност би могла да каже? Наистина бе станала кралица на бала. Беше също така и капитан на отбора по дебати и на този по плуване, а на SAT^[1] бе събрала почти максимален брой точки, но хората обикновено не се интересуваха от тези неща, а от това как изглежда и колко струва. „Някой наскоро ми спомена, че твоят старец е милиардер“ — бе отбелязала при друг случай Жанин. И този път Кейси бе запазила мълчание. Да, вярно беше, че семейството ѝ бе неприлично богато. Вярно бе също, че баща ѝ бе пословичен женкар, майка ѝ — алкохоличка, интересуваща се единствено от себе си, а сестра ѝ — дрогираща се купонджийка, на път окончателно да се провали. Четири години, след като Кейси завърши колежа, родителите ѝ загинаха, когато частният им самолет се разби в залива Чесапийк по време на буря, а сестра ѝ официално се превърна в пълен провал.

Тези мисли бяха завладели ума на Кейси, докато вървеше по „Саут стрийт“, филаделфийския вариант на Гринич Вилидж^[2], със смесицата си от остри миризми, западнали студия за татуировки, смърдящи магазини за кожени изделия и авангардистки галерии. Наистина е един отделен свят, помисли си тя, пресече към „Саут Фили“ и пое към огромния затворен паркинг на Уошингтън авеню. Затова беше проблем да се обядва в този район — почти невъзможно бе да се намери място за паркиране, а отдалечиш ли се от „Саут стрийт“, разделителната линия между центъра и южната част на Филаделфия, в голяма степен попадаш на несигурна територия.

Кейси влезе в паркинга и се качи с асансьора до петия етаж. Извади ключовете за колата от голямата си кожена чанта, докато вървеше към спортния бял лексус в дъното на платформата. Чу в далечината бумтенето на автомобилен двигател и погледна през рамо,

но не видя нищо. Като се изключат редиците разноцветни коли, мястото бе пусто.

Тя не чу колата, докато почти не я връхлетя. Приближаваше към лексуса с протегнатата дясна ръка и пръст на дистанционното, за да отключи шофьорската врата, когато някакъв сребрист ван изскочи наклонен на една страна иззад ъгъла право към нея. Нямаше време да види лицето на шофьора, не бе сигурна дори дали зад волана беше мъж или жена. Нямаше време да се дръпне. В един миг вървеше към колата си, а в следващия бе подметната във въздуха, с разперени в четири посоки ръце и крака. След секунди се срина долу, безжизнена купчина изпотрошени кости, а главата ѝ се стовари на твърдия паваж.

Не след дълго ванът изчезна по улиците на Южна Филадельфия и Кейси Маршал изпадна в безсъзнание.

[1] SAT — програма, съдържаща тестове за прием в колеж. Състои се от SAT I (изпит по математика и езикови умения) и SAT II (по специални предмети). — Б.пр. ↑

[2] Гринич Вилидж — квартал в Ню Йорк Сити, Южен Манхатън, населен и често посещаван от художници, писатели и студенти. — Б.пр. ↑

2.

Тя отвори очи в тъмнината.

И не просто обикновена тъмнина, помисли си Кейси, напрегвайки се да долови поне искрица светлина. Беше най-черното черно, което някога бе виждала, плътна, непроницаема стена, през която погледът не можеше да проникне и да долови дори най-бледа сянка. Сякаш бе попаднала в дълбока подземна пещера. Сякаш по някаква случайност се бе озовала в черна дупка в космоса.

Къде беше? Защо бе толкова тъмно?

— Хей? Има ли някой?

Сама ли беше? Дали можеше някой да я чуе?

Не дойде никакъв отговор. Кейси почувства как едно мъничко мехурче от паника се материализира в гърдите ѝ и се помъчи да овладее разрастването му с поредица премерени дълбоки вдишвания. Трябва да има някакво логично обяснение, внуши си тя, борейки се със страха, понеже знаеше, че ако му се предаде, той ще я изпълни цялата, няма да остави място за нищо друго и чудовищният мехур ще експлодира, ще пусне отровата си във вените ѝ и ще достигне до всяка част на тялото ѝ.

— Хей? Чува ли ме някой?

Тя разтвори по-широко очите си, после примижа и някъде в съзнанието си дочу укора на Жанин, че примижаването причинява бръчки.

— Жанин — прошепна Кейси и смътно си припомни съвместния им обяд... Кога? Преди колко време?

Немного, реши накрая. Не се ли бяха разделили току-що? Да, точно така. Беше обядвала с Жанин и Гейл на „Саут стрийт“ — лично тя яде вкусно пиле със салата от папая и пи чаша бяло вино — а после се бе отправила към „Уошингтън стрийт“ да си вземе колата. И след това какво?

След това... нищо.

Кейси си припомни как се изкачва по стръмния бетонен път на стария паркинг към колата си, как токчетата на черните ѝ обувки „Ферагамо“ чаткаха по неравната настилка, а после се чу друг звук, някакво ръмжене, като далечна гръмотевица. Приближаваше се. Какво беше? Защо не можеше да си спомни?

Какво ставаше?

Точно в този момент Кейси осъзна, че не може да се движи.

— Какво...? — започна тя, но тутакси млъкна, понеже мехурчето в гърдите ѝ моментално даде метастази в гърлото и ѝ отне гласа. Защо не можеше да помръдне? Завързана ли беше?

Опита да повдигне ръце, но не можа да ги усети. Пробва да ритне с крака, но и тях не можа да открие. Сякаш изобщо не съществуваха, сякаш тя бе само глава без тяло, труп без крайници. Ако имаше поне мъничко светлина. Ако само успееше да види нещичко. Каквото и да е, което да ѝ даде представа за състоянието ѝ. Осъзна, че не знае дори дали лежи или стои права. Помъчи се да извърне глава, но не успя и пробва да я повдигне.

Отвлекли са ме, помисли си в старанието си да осмисли ситуацията. Някой ненормален я е грабнал от паркинга и я е заровил жива в задния си двор. Преди доста време беше гледала подобен филм. Кийфър Съдърланд играеше героя, Джеф Бриджес бе престъпника, а Сандра Бълок изпълняваше малката роля на гаджето на Кийфър, нещастната жертва, която бе упоена с хлороформ на една газостанция и после се бе събудила в ковчег под земята.

О, боже, о, боже! Дали някой ненормалник не бе гледал същия филм и не бе решил да му подражава? Спокойно. Спокойно. Спокойно.

Кейси с мъка възвърна контрол над накъсаното си дишане. Ако наистина е била отвлечена и лежеше в ковчег под земята, това означаваше, че запасите ѝ от въздух са ограничени и от първостепенна важност беше да не ги праросва. Въпреки че не чувствам недостиг на въздух, даде си сметка тя. Не чувстваше и студ. Нито горещина. Нито каквото и да било.

Не чувстваше абсолютно нищо.

— Добре, добре — прошепна си и се напрегна да види следи от дъха си в тъмнината. И този път обаче не видя нищо. Кейси затвори очи, преброи мълком до десет и пак ги отвори.

Нищо.

Нищо, освен дълбока, безкрайна тъмнина.

Мъртва ли беше?

— Това не може да се случва. Не е възможно.

Разбира се, че нищо такова не се случва, помисли си и почувства внезапен прилив на облекчение. Беше сън. Кошмар. Какво ѝ ставаше? Защо не бе проумяла това по-рано? Щеше да си спести доста ненужни страдания и напразна енергия. Трябваше през цялото време да е наясно, че сънува.

И сега всичко, което трябваше да направи, бе да се събуди. *Хайде, глупачке. Можеш да го направиш. Събуди се, по дяволите. Събуди се.*

Само че не си спомняше да е лягала да спи.

— Но трябва да съм си легнала. Трябва. — Очевидно целият ден е бил един сън. Не се бе срещнала с Ронда Милър в девет часа тази сутрин да обсъдят идеите ѝ за обзавеждането на новия им апартамент край реката. Не бе прекарала няколко часа в разглеждане на разнообразните платове на „Фабрик роу“. Не бе обядвала с приятелките си на „Саутуорк“. Не бяха обсъждали прическата на Жанин, нито неприятния ѝ сблъсък с Ричард Муни. Нищожество, така го бе нарекла Жанин.

И кога изобщо съм била в състояние да си припомням сънищата в такива живи подробности, почуди се Кейси. Особено, докато продължава да ги сънува. Що за кошмар бе този? Защо не можеше да се събуди?

Събуди се, подкани се тя. И отново, на глас:

— Събуди се. — И още по-силно: — Събуди се! — Беше чела някъде, че понякога е възможно човек да се изтръгне от съня със силен писък, който буквално е в състояние да те изтласка от едно ниво на съзнанието в друго. — *Събуди се!* — изкрещя с всички сили, надявайки се да не уплаши Уорън, който несъмнено кротко спеше до нея на спалнята, обвил я нежно с ръце.

Може би затова не можеше да мръдне. Може Уорън да е заспал, проснат върху ѝ, а може пухеното им одеяло да се е увило около нея като пашкул и да не ѝ дава нито да мърда, нито да си измъкне ръцете и краката. Само че още докато си мислеше това, Кейси съзнаваше, че не е вярно. Винаги усещаше, когато съпругът ѝ бе наблизо. А сега не усещаше абсолютно нищо.

Уорън Маршъл бе почти сто осемдесет и три сантиметра висок, осемдесет и три килограма добре поддържани мускули, благодарение на трите посещения седмично в малкия бутиков фитнес клуб в модното предградие на Роузмънт „Мейн лайн“, където двамата живееха. Кейси не долавяше и намек за присъствието му, нито полъх от чистата му, мъжествена миризма.

Не, даде си сметка тя и ново мехурче от страх се настани в корема ѝ. Уорън го нямаше там. Нямаше никой. Тя бе сама.

И не сънуваше.

— Някой — проплака Кейси. — Моля ви, някой да ми помогне.

Думите отекнаха в ушите ѝ, пораждайки само незначителни вълни във всеобемащата тишина, която я обграждаше. Кейси лежеше в своята черна дупка в напразно очакване очите ѝ да се нагодят към тъмнината и плачеше в пустотата.

Тя заспа и сънува, че е дете и играе голф с баща си. Беше само на десет, когато той за пръв път я заведе в голф клуба „Марион“ — затворен частен клуб, чийто член бе. Прекарваше часове на игрището с нея, търпеливо ѝ помагаше да отработи суинга^[1] си и гордо заявяваше на всеки, който можеше да чуе, че тя е природен талант. Кейси беше на дванайсет, когато за пръв път отбеляза сто, на петнайсет — деветдесет, а на двайсет направи първите си две дупки от раз. Помнеше как бе предлагала на сестра си да ѝ помогне да се научи, но Дру я бе отрязала. Тя предпочиташе да размахва безпомощно и да мята стиковете си на земята, да напуска игрището фучейки. „Остави я — казваше баща ѝ. — Ти си атлетката в семейството, Кейси.“ И ѝ напомняше, че я бе кръстил така на името на Кейси Стенджъл^[2]. „Добре де. Избрал съм погрешния спорт“ — добавяше през смях, а майка ѝ превърташе бледосините си очи и сподавяше по някоя прозявка настрани, тъй като бе чувала шегата прекалено много пъти, за да намира каквото и да било забавно в нея. Ако изобщо някога бе намирала.

— Добре, ако обичате, някой да ме въведе в течение — Кейси чу баща ѝ да казва сега.

Тя усети как въздухът около главата ѝ се раздвижва, сякаш някой тръскаше дайре до лицето ѝ.

— Да, доктор Пийбоди — каза баща ѝ.

Кой беше доктор Пийбоди? Семейният им лекар, откакто се помнеше, бе доктор Маркъс. Така че, кой бе този доктор Пийбоди? И какво търсеше в съня ѝ?

В този момент Кейси осъзна, че вече не спи и че гласът, който чуваше, не принадлежеше на покойния ѝ баща, а на някой жив и здрав, застанал недалеч от нея. Тя отвори очи. Отново не можа да види нищо, освен катранена чернота. Но поне не съм сама, помисли си с благодарност. Пък и гласовете определено се носеха от съвсем близо. Със сигурност, рано или късно, все някой щеше да се натъкне на нея. Тя трябваше само да използва собствения си глас, за да ги упъти.

— Тук съм — провикна се.

— Пациентката — започна някой, без да обръща внимание на обаждането ѝ — е трийсет и две годишна жена, жертва на катастрофа с избягал извършител преди приблизително три седмици. На двайсет и шести март, за да сме точни.

— Хей, вие там — викна отново Кейси. — Доктор Пийбоди, предполагам! Тук съм!

— Тя е на животоподдържащи системи, претърпяла е множество травми, в това число фрактури на таза, ръцете и краката, които изискваха хирургически операции — продължи докторът. — Външните фиксатори на костите ѝ ще останат там поне още месец, както и гипсът на ръцете. По-сериозен бе масивният кръвоизлив в корема, който премина в коремната кухина. Бе извършена лапаротомия, която разкри спукване на далака и впоследствие той бе отстранен.

За какво, по дяволите, говори той, зачуди се Кейси. За кого говореше? И защо гласът му ту заглъхваше, ту се чуваше ясно, силен в един момент, а в следващия — слаб? Това човешки глас ли бе изобщо, запита се тя. И защо звучеше толкова глухо, сякаш гърлото му бе натъпкано с меласа? Да не би да се намираха под вода?

— Хей — провикна се тя. — Може ли да поговорите за това по-късно? Наистина бих искала да се махна оттук.

— За късмет, ядрено-магнитният резонанс показва, че няма фрактури на гръбнака и врата, които биха могли да доведат до парализа на долните крайници...

— Късметът е странен избор на дума в този случай, не мислите ли, доктор Пийбоди? — прекъсна го първият глас. — Като се има предвид факта, че пациентката може да остане в кома до края на живота си.

Каква пациентка, зачуди се Кейси. Кои бяха тези хора? Да не би да се намираше в подземие на някоя болница? Затова ли бе толкова тъмно? Как бе попаднала тук? И защо никой не я чуваше? По-далеч ли се намираха, отколкото ѝ се стори в началото?

— Да, сър. Нямах предвид...

— Доктор Бенсън, бихте ли желали да продължите?

Доктор Бенсън? Кой беше доктор Бенсън?

— Установи се, че пациентката има мозъчен кръвоизлив — продължи друг глас, но вече ѝ беше трудно да ги различава — и доктор Джарвис направи пробив в черепа, за да дренажира кръвта точно под черепната кост.

— Каква е прогнозата?

— Обикновено в повечето случаи е добра, особено при млади пациенти в добро физическо състояние като госпожа Маршъл...

Госпожа Маршъл ли? Госпожа Маршъл?

— Извинете, но това е моето име. — За кого говореха? Още една госпожа Маршъл ли имаше? Или един от онези смахнати номера, погодени от Жанин? — Добре, момчета. Позабавлявахте се достатъчно. Всяко нещо си има граници. Някой ще ми обясни ли, моля, какво точно става тук?

— ... но пациентката също така е претърпяла силно мозъчно сътресение, довело до кома. През последните три седмици направихме няколко изследвания с ядрено-магнитен резонанс, които показват, че мозъчният кръвоизлив намалява и се изчиства, но мозъчният шок продължава, така че е твърде рано да се каже дали поражението е трайно, или не.

— И така, доктор Рекай — обади се завеждащият лекар, — каква е крайната прогноза?

— На този етап е невъзможно да се каже — бе отговорът. — Мозъкът на пациентката е бил разбит, както се казва.

— Кой го казва? — ядосано попита Кейси, възмутена от небрежната бруталност на оценката. Някаква нещастна жена лежеше в кома, а те се отнасяха към състоянието ѝ безчувствено и нехайно.

— Как преценявате, колко време ще остане на животоподдържащи системи? — попита някой.

— На този етап семейството ѝ надали ще мисли за отстраняване на системите, които поддържат живота ѝ. Нито пък болницата би одобрила подобно намерение. Пациентката има силно сърце, тялото ѝ функционира, следователно знаем, че и мозъкът функционира, макар и на редуцирано ниво на активност. Кейси Маршъл може да остане на командно дишане с години, а може и да се събуди още утре.

— Кейси Маршъл? — невярващо повтори Кейси. Какво говореше той? Вероятността да има повече от една Кейси Маршъл...

— Означаваш ли нещо фактът, че вчера тя отвори очи? — попита някой.

— За съжаление, не — бе незабавният отговор. — Не е необичайно за пациенти в кома да отворят очи. Както знаете, това е неволево действие, както и примигването. Тя не може да види нищо, независимо от факта, че зениците ѝ реагират на светлината.

Кейси отново усети движение около себе си, макар че не можеше да каже какво бе то. За каква светлина говореха?

— А интубирането?

— Утре следобед ще направим трахеостомия.

— Трахеостомия ли? — възкликна Кейси. — Какво, по дяволите, е това?

— Доктор Бенсън, бихте ли ни обяснили какво включва трахеостомията, моля?

— Чули сте ме? — Кейси бе облята от вълна на оживление. — Действително сте чули въпроса ми! Слава богу! О, слава богу! Аз не съм жената, за която говорите, горката женица в кома. Толкова ме притеснихте.

— Обикновено трахеостомия се прави на пациенти, които са били интубирани повече от няколко седмици — отговори доктор Бенсън. — Ако пациентът не страда от респираторна недостатъчност и е сравнително спокоен, както изглежда тази пациентка, тогава се провежда трахеостомия, иначе тръбата ще увреди трахеята.

— И какво точно включва процедурата, доктор Зарб?

Доктор Зарб? Доктор Рекай? Доктор Бенсън? Доктор Пийбоди? Колко доктори присъстваха? Защо не можеше да види никого от тях? И защо продължаваха да я игнорират? Тя не бе жената, за която си

говореха, нещастницата в кома. Може би за години._ Не, не може да бъде! Може би до края на живота си. Мили боже, не! Не може да бъде._ Беше твърде ужасно дори да си го помисли. *Трябва да се махна оттук. Трябва да се махна оттук веднага.*

— Ще направим малък прорез в шията — обясни доктор Зарб, без да чака подкана, — през която ще вкараме тръба директно в трахеята, а не през устата. Ако по-късно пациентката е в състояние да диша самостоятелно, ще премахнем тръбата и ще оставим трахеята да зарасне.

— Какъв е шансът в този случай да стане така, доктор Айн?

— Невъзможно е да се каже на дадения етап. Няколко фактора са в полза на пациентката: Кейси Маршъл е млада. Тя е много здрава. Сърцето ѝ работи идеално...

Не. Няма да слушам това. Не може да е истина. Просто не може. Не съм жената, която обсъждате. Не съм в кома. Не съм. Не съм. Моля те, Господи. Изкарай ме от тук.

— ... И да не забравяме, че е дъщеря на Роналд Лърнър.

Чух те! Как може да съм в кома, ако те чувам?

— За по-младите от вас, които не помнят, Роналд Лърнър беше бизнесмен със съмнителен морал, който направи удар на фондовата борса, а преди няколко години загина в самолетна катастрофа. Основната част от доста значителното си наследство остави на младата жена, която виждате пред себе си в кома, сякаш за да докаже, че парите не само не купуват щастие, но дори и не осигуряват защита срещу превратностите на съдбата. Въпреки че, разбира се, Кейси Маршъл ще може поне да си позволи най-добрата частна медицинска помощ, щом веднъж бъде изписана от болницата.

Това не се случва. Не се случва.

— Има ли други въпроси? — попита някой.

На Кейси ѝ се стори, че бе доктор Айн, но ѝ ставаше все по-трудно да различава гласовете един от друг.

— Кога може да се махне G-тръбата^[3]? — попита някой.

Доктор Пийбоди? Доктор Зарб? Какво, по дяволите, е G-тръба, панически се зачуди тя.

— Не и докато пациентката не започне да се храни самостоятелно — бе отговорът и Кейси заключи, че най-вероятно за стомаха ѝ бе прикрепена някаква тръба.

Искам да си ида вкъщи. Моля ви, само ме пуснете да си отида у дома.

— А системата с антибиотици?

— Ще остане поне още една седмица. Пациентката е твърде предразположена към инфекции, заради всички процедури, на които е била подложена. Да се надяваме, че щом бъдат махнати шините и гипса, ще сме в състояние да я подложим на физиотерапия. Ясно? Някакви други въпроси, преди да продължим нататък?

Да! Трябва да започнете от самото начало. Обяснете всичко, което се е случило: катастрофата, как съм попаднала тук, какво ще стане с мен сега. Не можете просто да ме изоставите сама в тъмното. Не можете да си тръгнете и да се престорите, че не съществувам. Трябва да се върнете. Чувам ви! Това нищо ли не означава?

— Доктор Айн — обади се някой.

— Да, доктор Бенсън.

— Изглежда, че пациентката не се чувства добре. Тя прави гримаси и пулсът ѝ се ускорява.

Какво става?

— Възможно е да изпитва болка. Ще увеличим дозите „Дилаудид“, „Демерол“ и „Ативан“.

Не, не ми трябва лекарства. Нищо не ме боли. Искам да ме изслушате. Моля ви, някой да ме чуе!

— Това трябва да ти подейства добре, Кейси — каза докторът.

Не. Не ми действа добре. Въобще не се чувствам добре.

— Добре, хайде да продължим нататък.

Не. Чакайте — не си отивайте. Моля ви, не си отивайте. Станала е огромна грешка. Не може да съм жената, за която говорите. Не е възможно. Нищо от това не се случва. Трябва да се върнете. Трябва да ви накарам да разберете, че не съм в кома. Боже, моля те. Трябва да накараш тези хора да разберат, че ги чувам. Ако го сториш, обещавам, че ще стана по-добър човек. Ще бъда по-добра съпруга, по-добра приятелка, по-добра сестра. Моля те. Трябва да ми помогнеш. Толкова се страхувам. Не искам да прекарам остатък от живота си на легло, без да виждам, да се движа, да говоря. Искам отново да прегърна съпруга си и да се смея с приятелките си. Искам

да оправя нещата с Дру. Моля те. Не допускай това да се случи. Не е възможно. Не е.

Кейси почувства как мислите ѝ стават все по-мъгляви и отнесени. Внезапно се почувства твърде замаяна. „Дилаудид“, „Демерол“, „Ативан“, мислеше си, докато очите ѝ се затваряха.

Само секунди по-късно тя вече спеше.

[1] Суинг — замах със стика при голф. — Б.пр. ↑

[2] Чарлз Дилън „Кейси“ Стенджъл (1890–1975) — американски състезател и менажер по бейзбол. — Б.пр. ↑

[3] G-тръба — гастрохранителна тръба, медицински способ за изкуствено хранене. — Б.пр. ↑

3.

— Кейси — чу някой да произнася нежно. И отново, този път малко по-силно: — Кейси. Събуди се, мила.

Неохотно тя почувства как гласът на съпруга ѝ я връща към съзнание. Отвори очи и видя Уорън да се надвесва над нея, красивите му черти бяха леко изкривени от близостта до лицето ѝ, така че изглеждаше подпухнал и страшничък.

— Какво става? — попита тя, мъчейки се да проясни ума си от странния сън, който я бе споходил. Забеляза, че радиочасовникът до спалнята им показваше 3:00 сутринта.

— В къщата има някой — прошепна Уорън и хвърли притеснен поглед над лявото си рамо.

Кейси проследи погледа му в тъмнината и се изправи с разтуптяно сърце.

— Струва ми се, че някой е проникнал вътре през прозореца в мазето — продължи той. — Опитах да позвъня на 911, но линията е прекъсната.

— О, боже.

— Няма нищо. Пистолетът е в мен. — И той го вдигна, а цевта му проблесна на бледата светлина на луната през прозореца.

Кейси кимна, спомняйки си спора им, когато той бе настоял да държат пистолет в къщата. „Само за наша защита“ — бе казал и сега май се оказваше прав.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Ще се скрием в гардероба и ще заключим вратата. Ако някой я отвори, първо ще стрелям и после ще задавам въпроси.

— Господи, това е ужасно — възкликна Кейси с гласа на Гейл. — Изразява ли се някой така наистина?

— Да, по телевизията — отговори Уорън.

Какво? Какво става? Каква телевизия?

— Май този не съм го гледала — каза Гейл.

Какво прави Гейл в нашата спалня? Защо е нахлула в дома ни?

— И надали някой друг го е гледал. Прилича ми на онези филми, дето ги правят само за видеотеки. Обаче лекарите изглеждат смятат, че ако телевизорът работи постоянно, ще стимулира мозъка на Кейси, а пък, честно казано, помага и да минава по-бързо времето.

— От колко време си тук? — попита Гейл.

— Около осем часа.

— Вече е почти един. Ял ли си нещо за обяд?

— Преди около час една от сестрите ми донесе чаша кафе.

— И това е всичко?

— Не съм много гладен.

— Трябва да хапнеш нещо, Уорън. Трябва да си пазиш силите.

— Добре съм, Гейл. Наистина. Нищо не искам.

— Приближават се. Чувам ги по стълбите. Нямаме време.

За какво говорите? Кой е на стълбите? Какво става?

— Скрый се под леглото! Побързай!

— Никъде не отивам без теб.

Кои са тези хора?

— Стига с тази плява — заяви Уорън.

Прещракване. Тишина.

Какво става, зачуди се Кейси и същевременно с удивление осъзна, че дори не знае дали очите ѝ са отворени, или не. Дали не спеше? От колко време? Сънуваше ли? Защо не можеше да прави разлика между реално и нереално? Тези хора *нейният* Уорън и *нейната* Гейл ли бяха? Къде бе тя?

— Цветът ѝ е по-добър — отбеляза Гейл. — Има ли някаква промяна?

— Всъщност не. Само сърдечният ѝ ритъм играе повече от обикновено...

— Това добре ли е, или зле?

— Лекарите не знаят.

— Май за нищо не знаят много, нали?

— Мислят, че може да изпитва по-силна болка...

— Кое то не е непременно лошо — прекъсна го Гейл. — Искам да кажа, може да е сигнал, че се връща при нас.

— Пациентите в дълбока кома могат въпреки нея да изпитват болка — с равен глас отбеляза Уорън. — Честно ли е? — добави той.

Кейси си представи как той клати глава. Определено беше нейният Уорън, каза си, доловила познатия ритъм на гласа му, нежния каданс на интонацията. *О, Уорън. Ти си ме намерил. Знаех си, че ще успееш. Знаех си, че няма да ме оставиш в това ужасно тъмно място.*

— Не мога да повярвам, че това е Кейси — говореше Гейл. — Последния път, когато я видях, тя беше толкова красива, толкова пълна с живот.

— Тя все още е красива — възрази Уорън и Кейси почувства войнственост в тона му. — Най-красивото момиче на света — каза той и гласът му заглъхна.

Кейси си представи как очите му се изпълват със сълзи, знаеше, че се мъчи да ги възпре. *Само да можех да изтрия тези сълзи, помисли си тя. Само да можех да го целуна и да оправя нещата.*

— За какво си говорихте в онзи ден все пак, вие, момичета? — попита той. — Така и не ми разказахте много за този обяд.

— Няма кой знае какво за разказване — каза Гейл, ограждайки кратичкия си отговор с тихо хихикане. — Честно казано, дори не помня за какво си говорихме. Обичайното, предполагам. — Тя отново се засмя, но тихият звук бе по-скоро тъжен, отколкото весел. — Не си давах сметка, че трябва да му придам по-голямо значение от друг път. Не си давах сметка, че може да е последният ни път заедно. О, боже. — Въздухът бе процепен от силен хлип, като внезапна гръмотевица.

О, Гейл. Моля те, не плачи. Всичко ще се оправя. Аз ще оздравея. Обещавам.

— Извинявай. Все забравям — каза Уорън. — Това сигурно възкресява болезнени спомени в теб.

Кейси си представи как Гейл деликатно свива рамене, а после втъква няколко непокорни кичура зад дясното си ухо.

— Майк лежа в хоспис в продължение на два месеца, преди да умре — каза Гейл. Говореше за съпруга си, който бе починал от левкемия преди пет години. — Никой нищо не можеше да направи, освен да го гледаме как се топи. Но ние поне имахме няколко години да се подготвим — продължи тя. — Макар че никога не си истински подготвен — добави тя на един дъх. — Не и когато човекът е толкова млад.

— Кейси няма да умре — натърти Уорън.

Прав е. Лекарите са ми сложили погрешна диагноза. Цялата тази работа е една огромна грешка.

— Няма дори и да обсъждам премахването на животоподдържащите системи.

— Премахването им ли? — попита Гейл този път. — Кога лекарите са предложи това?

— Не са. Съгласни са, че е твърде рано да се мисли за такова нещо.

— Разбира се, че е рано. Кой тогава?

— Ти кой мислиш?

— О — въздъхна Гейл. — Не съм разбрала, че Дру е идвала.

Сестра ми е идвала тук?

— Майтапиш ли се? Не е идвала изобщо, освен непосредствено след катастрофата.

— Типично в неин стил — отбеляза Гейл.

— Обади се снощи да разбере какво става — продължи Уорън. — Когато й казах, че няма промяна, тя направо ме попита колко още смятам да оставя Кейси да страда така. Заяви, че я познавала много по-дълго време от мен и че нямало начин сестра й да иска да вегетира до края на живота си...

Да вегетира? Не, докторите са допуснали злополучна грешка. Разстроили са ненужно всички.

— ... поддържана от купчина тръби и системи.

— Това ще е само докато тя отново почне да диша самостоятелно — твърдо заяви Гейл. Кейси отдавна не бе чувала приятелката си да звучи толкова войнствено. — Кейси ще се справи с това. Счупените кости ще зараснат. Тялото й ще се възстанови. Ще си върне съзнанието. Ще видиш. Тя ще е така добре, както винаги е била. Тази кома е просто начинът, избран от тялото й, за да се излекува. Трябва да сме благодарни, че не е будна, че не знае какво става...

Само че аз зная, принудена бе да признае Кейси и ужасът на положението й внезапно отново я връхлетя, разпростря се в тъмното пространство като някакво гадно петно.

Пациентката е трийсет и две годишна жена, жертва на катастрофа с избягал извършител преди приблизително три седмици... Тя е на животоподдържащи системи... множество травми... хирургически операции... външни фиксатори... масивен

кръвоизлив в корема... далакът бе отстранен... пациентката може да остане в кома до края на живота си.

Кома до края на живота си.

— Не! Не! Не! — изкрещя Кейси, неспособна повече да пренебрегва истината. Никакви отрицания, никакви умозрения, никакви преструвки, че докторите трябва да са сгрешили, не можеха повече да скриват ужасяващата истина за нейното състояние — че е трийсет и две годишна жена, хваната в капана на вероятно необратима кома — кома, която по най-жесток начин ѝ бе оставила способността да чува, но не и да вижда, да мисли, но да не може да комуникира, да съществува, но не и да действа. По дяволите, не можеше дори да диша без помощта на машина. Беше по-лошо, отколкото да е изгубена в тъмна подземна пещера, по-лошо, отколкото да е жива погребана. По-лошо от смъртта. Наистина ли бе обречена да прекара остатъка от дните си в това тъмно и непонятно преддверие на ада, неспособна да различи истината от въображението? Колко дълго можеше да продължи така?

Мозъчен кръвоизлив... пробив в черепа, за да дренажира кръвта... силно мозъчно сътресение... Кейси Маршъл може да остане на командно дишане с години, а може и да се събуди още утре.

Колко часове, дни, седмици можеше да си лежи тук, потънала в чернота, и да чува поредица от гласове да се носят около главата ѝ като отминаващи облаци? Колко седмици, месеци, години — боже опази, години! — можеше да преживее, без да е в състояние да се свърже с тези, които обича?

Мозъкът на пациентката е бил разбит.

От друга страна, колко ли време приятелите ѝ щяха да продължат да я посещават, колко още, докато дори и съпругът ѝ се оттегли? Гейл вече рядко говореше за Майк. А Уорън бе само на трийсет и седем. Може би щеше да кръжи около нея още няколко месеца, може би дори година-две, но в крайна сметка щеше да бъде приласкан в нечии чужди обятия. Другите щяха да го последват, улисани в ежедневието си. Скоро всички щяха да си отидат. Даже и лекарите щяха да изгубят интерес накрая. Щяха да я откарат в някое рехабилитационно заведение и да я зарежат в дъното на вмирисан коридор, курдисана на инвалиден стол, да се вслушва в многобройните безименни стъпки

наоколо. Колко ли време щеше да мине, преди да полудее от отчаяние и ярост, от чисто отегчение и пълната предсказуемост на съдбата си?

А може и да се събуди още утре.

— Мога да се събудя още утре — повтори си Кейси, мъчейки се да извлече упование от тази мисъл. Съдейки по онова, което бе чула, катастрофата се бе случила преди три седмици. Значи оптимизмът на Гейл може и да не бе съвсем неоснователен. Може би фактът, че вече бе способна да чува, да бе добър знак — знак, че е на път да се възстанови. Слухът ѝ се бе възвърнал. Очите ѝ се бяха отворили. Може би утре тъмнината щеше да се вдигне и тя ще прогледне. А щом веднъж махнат тръбата от устата ѝ... Дали вече не я бяха махнали? Дали ѝ бяха направили трахеостомията, за която си говореха докторите... кога? Преди колко време? — тогава може би щеше отново да е в състояние да използва гласните си струни. Това, че различаваше външните гласове, бе нещо добро. Те вече не се примесваха в едно, нито звучаха като преминаващи през плътна стена. Може утре да е още по-добре. Може би дори щеше да е в състояние да примигва в отговор на въпросите, които биха ѝ задали. Би могла да намери начин да покаже на всички, че е будна и разбира какво ѝ се говори.

Може би се оправяше.

А може и това да е пределът, до който щеше изобщо да се възстанови, даде си сметка внезапно и въодушевлението ѝ тутакси се изпари както въздухът излита от спукан детски балон. В който случай, сестра ѝ беше права.

Би предпочела да е мъртва.

— Полицията има ли някакви нови следи? — чу Гейл да пита.

— Не и такива, за които да зная — отговори Уорън. — Нито един автомобилен сервиз във Филаделфия не е съобщил за докарана кола с такива поражения, каквито се очакват след подобна катастрофа. Не са се явили никакви свидетели, въпреки огласяването. Сякаш колата, която я е ударила, се е изпарила.

— Как може някой да направи нещо толкова ужасно? — недоумяваше Гейл. — Искам да кажа, достатъчно лошо е, че я е блъснал, но да я остави там просто така...

Кейси си представи как Уорън поклаща глава. Меката му кестенява коса падаше върху челото и тъмнокафявите му очи.

— Може шофьорът да е бил пиян. Навярно се е паникьосал — разсъждаваше той. — Кой знае какво им минава през ума на хората?

— Човек ще си каже, че досега съвестта му трябваше да е проработила — възрази Гейл.

— Да, така е — съгласи се Уорън.

Отново настана тишина.

— О — внезапно възкликна Гейл.

— Какво?

— Изведнъж си спомних нещо, за което си говорихме на обяда — обясни тя с натежал от тъга глас.

— Какво е то?

— Кейси сподели, че вие двамата се каните да си имате бебе, че към края на месеца щяла да спре да си взима хапчетата.

Кейси почувства прилив на вина. Предполагаше се, че това ще си остане в тайна, спомни си тя. Бе обещала на Уорън да не казва на никого, докато не стане факт. „Представяш ли си всеки месец всички да ни подпитват как върви?“ — внимателно бе намекнал той и тя се бе съгласила. Дали сега нямаше да е разочарован, дори ядосан, че не е спазила обещанието си?

— Да — чу го да произнася. — Тя толкова се вълнуваше. Беше и малко нервна, естествено. Предполагам, заради майка ѝ.

— Да, майка ѝ си я биваше.

— Точно така. Забравих. Ти си я познавала, нали?

— Не мисля, че някой е познавал истински Алана Лърнър — каза Гейл.

— Кейси почти никога не говори за нея.

— Няма много за говорене. Тя бе от онези жени, които не би трябвало да имат деца.

— Но все пак е имала две — отбеляза Уорън.

— Само защото господин Лърнър искаше момче. Не ѝ се налагаше обаче да има нещо общо с тях, след като ги бе родила. В голяма степен бяха отгледани от гувернантки.

— Гувернантки, които постоянно са били уволнявани, доколкото разбирам.

— Понеже госпожа Лърнър бе убедена, че съпругът ѝ спи с тях. Което навярно е било така. Той определено не криеше аферите си.

— Ама че семейство.

— Цяло чудо е, че Кейси се справи толкова добре — каза Гейл и се разплака. — Извинявай.

— Няма за какво. Зная колко много я обичаш.

— Знаеш ли, че тя ми беше шаферка? — попита Гейл и продължи, преди Уорън да успее да отговори. — Омъжих се за Майк веднага след гимназията, представи си. Бях на осемнайсет. Осемнайсет, за бога. Същинско бебе. Майк бе десет години по-възрастен и току-що му бяха сложили диагноза левкемия. Всички ме убеждаваха, че ще си проваля живота, че съм луда да се омъжвам за него. Всички, освен Кейси. Тя каза: „Направи го“. — Гласът на Гейл отново се загуби в тихи ридания.

— Тя ще се оправи, Гейл.

— Обещавах ли? — Гейл изрече мълчаливия въпрос на Кейси.

Но преди Уорън да може да отговори, внезапно настана раздвижване. Кейси чу отваряне на врата, приближаване на няколко чифта енергични стъпки, множество гласове.

— Боя се, че ще се наложи да ви помолим да напуснете за няколко минути — съобщи женски глас. — Трябва да почистим пациентката с влажна гъба и да я преобърнем, за да не получи охлузвания от лежането.

— Няма да се забавим повече от десет-петнайсет минути — добави втори, по-писклив глас.

— Искаш ли да хапнем нещо в кафенето — предложи Гейл.

— Добре — съгласи се Уорън.

Кейси долови неохотата в гласа му, докато се оттегляше от стаята.

— Не се тревожете, господин Маршъл — каза първата сестра. — Патси и аз ще се погрижим добре за съпругата ви.

— Скоро се връщам, Кейси — увери я той.

На Кейси ѝ се стори, че Уорън се приближава, навежда се и дори я потупва по ръката под чаршафа. Дали просто не си въобразяваше?

— Е, ето един прекрасен човек — заяви Патси с глас, половин октава по-нисък отпреди, след като вратата се затвори. — Наистина ми се къса сърцето заради него.

— Да. Определено не бих искала да съм на негово място — каза другата сестра. — Между другото, ти обърна ли внимание на нейните обувки?

— Какво? Не, Дона, не бих казала.

— Много изискани. Много скъпи.

— Не съм забелязала. Добре, госпожо Маршъл. — Патси насочи отново вниманието си към нея. — Хайде да ви почистим, да сте хубава за този ваш красив съпруг.

Кейси чу шумоленето на чаршафите и макар да не усещаше нищо, никога преди не се бе чувствала толкова разголена. С болнична нощница ли беше, или с някоя своя? Дали изобщо бе облечена в нещо? Докосваха ли я? Къде по-точно?

— Как мислиш, колко ли време ще продължи да идва все пак? — Дона повтори одевешните мисли на Кейси. — Веднага щом се убеди, че тя няма да стане по-добре...

— Ш-ш-ш. Не казвай това — предупреди я Патси.

— Какво? Тя не може да ме чуе.

— Не знаеш със сигурност. Вече си отвори очите, нали?

— Това нищо не значи. Чух единия от докторите. Той каза, че често е лош знак, ако отворят очи. Може да означава началото на перманентно вегетативно състояние.

— Е, да се надяваме, че грешат.

Кейси се запита как ли изглеждат Дона и Патси. Представи си, че едната е висока и руса, а другата ниска и тъмна. А може висока и тъмна, продължи да разсъждава, да размества чертите им и да слага различни глави на различни типове тела. В един миг си представяше сестра Патси с бюст като на Доли Партън, а Дона плоска като палачинка. Или пък Патси е червенокоса. А кожата на Дона — мека и кадифено черна. Както и да изглеждаха обаче, те бяха прави за едно: Уорън Маршъл бе красив мъж.

Кейси се засмя, съзнавайки, че не могат да я чуят.

За тях тя беше неодушевен обект. Ни повече, ни по-малко. Едно тяло, което трябваше редовно да се обръща, за да не получи охлузвания, и да се мие, за да не засмърди. Един безинтересен натюрморт. *Ето в какво съм се превърнала*, помисли си и смехът ѝ секна в гърлото.

— О, виж лицето ѝ — внезапно се обади Патси.

— Какво му има? — попита Дона.

— Изведнъж доби много тъжен вид.

— Какво говориш? — почуди се Дона.

— Не мислиш ли, че очите ѝ са тъжни?

— Мисля, че очите ѝ са отворени. Точка. Добре, готова съм с предницата. Ще ми помогнеш ли да я обърнем на една страна?

Кейси почувства, че с тялото ѝ става нещо, главата ѝ застана под друг ъгъл, но не бе сигурна дали наистина е така, или само си въобразява.

— Добре, свърших — обяви след още няколко минути Дона. — А ти?

— Май ще се позабавя още малко да ѝ среща косата, да я поразхубавя. Не е нужно да оставаш.

— Както кажеш.

— Сега ще те поразкрасим за този твой красив и всеотдаен съпруг — каза Патси, докато Дона излизаше. Кейси си представи как тя нежно прокарва четка през косата ѝ. — Макар че да се чуди човек — продължи тя, но след затварянето на вратата гласът ѝ се изхлузи от мекотата си, като змия от кожата си. — Искам да кажа, той е мъж, в края на краищата. Убийствено красив при това. Да не говорим колко богат убийствено красив мъж. Не е трудно да се досетиш, че момичетата вече се редят на опашка за него. А твоето мъжленце определено си пада по жените. — Кейси си представи как Патси оставя четката и се навежда над ухото ѝ. — Сигурна съм, понеже го хванах да ми оглежда задника. — Тя се изсмя. — Колко време мислиш, че ще ми отнеме да го вкарам в леглото си? — Отново се изсмя. — Какво? Не вярваш, че мога ли? Искаш ли да се хванем на бас? На колко? Десет долара? Сто? По дяволите, да ги направим хиляда. Ти можеш да си го позволиш.

Вратата се отвори.

— Патси — повика я от прага Дона. — Викат ни в 307 стая.

— Идвам — бодро изчурулика Патси. — Привърших тук.

4.

Беше на три години, когато откри, че красивата дама с дълга до кръста естествено руса коса, ухаеща на дъвка и захарен памук, бе нейната майка, а не просто тайнствена жена на име Алана, която вечно носеше чаша в ръка и спеше в леглото на баща ѝ.

— Ела тук, Кейси, миличка. Можеш ли да занесеш това питие горе на мама? Аз говоря по телефона с кабелната компания и ме сложиха на изчакване.

— На мама ли? — попита детето. За кого говореше Мая? Тя живееше с тях отскоро. Възможно бе още да не познава всички.

— Красивата русокоса дама, която е женена за баща ти — каза Мая така, сякаш Кейси би трябвало да знае. — Същата, която се излежава в леглото по цял ден — добави през смях. Иначе бледата ѝ физиономия обаче тутакси поруменя. — Да не си посмяла да кажеш на майка си, че съм казала това.

Кейси взе чашата с бистра течност от протегнатата ръка на Мая и я вдигна към носа си.

— Какво е това?

— Вода.

Кейси поднесе чашата към устата си.

Мая бързо дръпна чашата обратно. Със своите метър и осемдесет и два, тя бе внушителна млада жена, чиито тъмни очи не допускаха неподчинение.

— Какво правиш?

— Жадна съм.

— Ще ти дам отделна чаша да пиеш. — Мая незабавно отиде до мивката, притиснала слушалката на телефона между ухото и рамото си и наля на Кейси малка чаша възтопла вода.

— Защо да не може да пия от *тази* вода? — Кейси посочи с брадичка другата чаша в ръката на Мая. Тя бе хубава, студена и в нея дори плуваха няколко кубчета лед.

— Защото не е хубаво да се пие от чужда чаша — твърдо заяви Мая.

Дори на своята крехка възраст Кейси разбра, че я лъжат. Точно както разбираше, че Мая си измисля и онова за красивата жена горе в леглото на баща ѝ, че е нейна майка. Не че Кейси знаеше какво точно е майка. Единственият ѝ опит с майки бе отпреди няколко седмици в парка, когато някаква жена с разчорлена кестенява коса и избелели торбести дънки, бе приседнала край пясъчника и се бе заиграла с малко момченце, чийто нос бе покрит с множество оранжеви петна, определени по-късно от Мая като лунички.

— Нова сте тук — Мая бе заговорила жената, докато водеше Кейси към пясъчника. Тя седна и поведе разговор с такава лекота, като че ли бе познавала жената цял живот.

— Да. Преместихме се тук едва миналата седмица. Все още опознаваме квартала. — Жената протегна ръка да се здрависа с Мая. — Аз съм Елън Томас. А това е Джими.

— Приятно ми е да се запознаем. С теб също, Джими — обърна се към момченцето Мая, но то бе твърде заето да дълбае в пясъка и не ѝ обърна внимание. — Аз съм Мая, а това е Кейси. Кръстили са я на Кейси Стенджъл.

Елън Томас се засмя, разкривайки неравните си горни зъби.

— Явно баща ѝ е бейзболен фен.

— О, само кажете някакъв спорт. Господин Лърнър ще си пада по него. Е, за кого работиш? — попита на един дъх Мая.

Елън Томас изглеждаше озадачена.

— О, аз не съм детегледачка на Джими. Аз съм му майка.

— Наистина ли? — Мая звучеше твърде изненадано. — Това е доста необичайно в тукашните горски пазви.

Погледът на Кейси тутакси се стрелна към дърветата, оградящи просторния парк, мъчейки се да открие къде са им пазвите, когато Мая изтърси нова бомба:

— Мисля, че си първата истинска майка, която съм виждала в този парк — каза тя.

— Какво е „истинска майка“? — попита по-късно Кейси, стараейки се да не изостава от гувернантката си, докато се изкачваха нагоре по хълма към къщи. Мая се бе засмяла, без да каже нищо и Кейси остави въпроса така, тъй като от наблюдението си над Елън

Томас в продължение на почти час вече бе решила, че истинските майки са жени с разчорлени кестеняви коси и криви зъби, които си играят с момченца в пясъчници.

Жената, която спеше в леглото на баща ѝ, не би могла да е истинска майка. Тя имаше благоуханна жълта коса, която редовно сресваше и идеални бели и прави зъби. Кейси бе напълно убедена, че тя никога не бе стъпвала в пясъчник, понеже рядко напускаше стаята си, а когато го направеше, то бе през нощта, когато паркът бе затворен.

— Ела да целунеш Алана за лека нощ — инструктираше я баща ѝ, когато се канеха да излязат на вечеря и Кейси се подчиняваше с радост.

— Хубава си — казваше тя на жената, която ѝ подаваше гладката си буза да я целуне. Веднъж Кейси бе допуснала грешката да обвие ръце около врата ѝ и да зарови нос в меката ѝ, ухаеща на бонбони коса, но жената бе ахнала и набързо я бе отблъснала.

— Виж ми косата — бе я предупредила тя и Кейси бе прекарала следващата минута във внимателно съзерцание на косата ѝ, очаквайки нещо да се случи. — Какво му става на това дете? — раздразнено бе попитала жената на име Алана, докато с баща ѝ отиваха към вратата. — Защо винаги ме гледа така?

— Какво чакаш? — питаше сега Мая. — Качи това горе. — И тя отново подаде студената чаша на Кейси. — Внимавай да не я разлееш. И да не си посмяла да отпиваш. Разбра ли?

Кейси кимна и бавно тръгна към гигантската вита стълба по средата на главното фоайе. Този ден в къщата бе много тихо. По-рано бе чула Мая да се оплаква по телефона, че сутринта икономката се е обадила да каже, че е болна и сега тя трябвало да изпълнява двойно дежурство като главен готвач и обирач на бутилки — макар че Кейси не бе видяла Мая да бере никакви бутилки. Това си мислеше, докато бавно се изкачваше по бежово-зеленикавия килим на стълбището. Една капка от прозрачната течност се изля от чашата върху дланта на Кейси и тя бързо я облиза, преди да е паднала на пода. Беше горчива като лекарство и Кейси се намръщи. Почуди се дали Алана не е болна и затова не ѝ даваха да пие от нейната чаша.

Тя лекичко почука на вратата на спалнята.

— Крайно време беше — сопна се отвътре жената. — Какво, по дяволите, правиш цяла сутрин?

Кейси пристъпи вътре. Жената на име Алана седеше в тъмното си дъбово легло с четири колони, обградена от бели дантелени възглавници. Тежките брокатени завеси бяха отворени в единия край и затворени в другия, така че просторната спалня изглеждаше малко несиметрична. Алана бе облечена в розов халат, косата ѝ, прихваната с широка розова лента, падаше по раменете и докосваше откритата горна част на гърдите.

— О — каза тя. — Ти си била.

— Донесох ти водата. — Кейси протегна чашата към нея.

— Добре, донеси я тук. Да не мислиш, че ръцете ми са два метра дълги?

— Болна ли си? — Кейси занесе чашата на Алана и я видя как отпи голяма глътка.

Алана само погледна към Кейси над ръба на чашата и продължи да пие. Не каза нищо, дори „благодаря“.

— Ти моята майка ли си?

— Какво?

— Ти моята майка ли си?

— Разбира се, че съм твоята майка. Какво ти става?

Кейси и майка ѝ си размениха тревожни погледи.

— Никога не ме наричай така на обществено място — заповяда Алана.

Кейси не знаеше какво означава „обществено място“, но се боеше да си признае.

— А как да те наричам? — попита вместо това.

С една дълга глътка майка ѝ довърши остатъка от пиетието си. После отметна одеялата и провеси крака от леглото, оставяйки въпроса ѝ без отговор.

— Помогни ми да ида до банята — каза тя.

— Ти си дебела! — възкликна Кейси и се изкиска, забелязала издутия кръгъл корем на майка си, докато слизаше от леглото.

— Не се прави на умница.

Кейси хвана майка си за ръка и я поведе към банята от розов мрамор.

— Какво е умница?

— Малко момиченце, което говори глупости.

Кейси не бе сигурна какво толкова глупаво бе казала, но се почувства засегната от мъмренето, така че не каза нищо повече.

Алана отиде до тоалетната, повърна и се върна в леглото си.

— Прати Мая с още едно питие — инструктира я тя, преди да дръпне бледорозовото одеяло над главата си.

— Майка ти ще си има бебе — обясни Мая по-късно. — Не мисля, че се чувства твърде щастлива от това.

— Защо не?

— Май не си пада точно по майчинството.

— А по какво си пада? — попита Кейси, тъй като не бе сигурна за какво точно говореха, както често се случваше, когато разговаряха с Мая. Но все пак тя бе единственият възрастен в къщата, който изобщо ѝ обръщаше внимание, и то редовно, така че се надяваше въпросът ѝ да не е бил прекалено глупав. Не ѝ се искаше Мая да си мисли, че се прави на умница.

— Майка ти е много особена жена — каза само Мая, без да поясни.

— Ще ми се ти да ми беше майка — призна ѝ Кейси.

После изведнъж Мая вече я нямаше и не след дълго бе заместена от не толкова динамичното дуо на Шона и Лесли — първата, тъмнокоса тийнейджърка от Ирландия, чиято работа бе да се грижи за Кейси, а втората, гърдеста бивша барманка от Лондон, която уж трябваше да се грижи за новороденото, но прекарваше повече време в грижи за баща ѝ. Лесли набързо бе заместена от Роузи, дъщерята на техния градинар португалец. Тя също повечето време обслужваше баща ѝ, а не сестричката ѝ и скоро на свой ред изчезна, за да бъде сменена от Кели, после Миша и накрая Даниела.

— Баща ти е много по-възрастен от майка ти — отбеляза един ден Шона, докато я водеше в скъпата ѝ частна забавачка на три пресечки от тях.

— Седемнайсет години — поясни Кейси. Не бе сигурна откъде точно знае това, но го знаеше. Навярно бе подслушала, докато възрастните си шепнеха недотам тихо над главата ѝ, сякаш я нямаше. По този начин бе научила повечето неща. Така например бе разбрала, че баща ѝ бе разочарован, задето и второто му дете е „още едно смрадливо момиче“, по думите на краткотрайната Лесли, както и че майка ѝ се е подложила на операция, за да е сигурна, че няма да има

други такива. От Кели бе научила, че баща ѝ е „негодник“, който „чука всичко, което мърда“, а от Миша, че майка ѝ е нещо, наречено „трофейна съпруга“ и че са „мръснишки богати“, въпреки че Кейси знаеше, че се къпеха всеки ден.

— Да не повярваш, че човек в кома може толкова да се нацапа — Кейси чу някой да казва сега, изтръгвайки я от спомените ѝ. Колко време бе спала?

— Това е просто мъртва кожа — обади се друг глас и Кейси разпозна гласовете на Дона и Патси. Не я ли бяха измили току-що? Преди колко време бе това? Не си ли бяха тръгнали преди секунди?

— Къде е красивият ти съпруг днес? — попита я Дона така, сякаш очакваше отговор.

— Не съм го виждала от два дни — отвърна ѝ Патси.

Два дни, мълком повтори Кейси. Два дни? Губека ѝ се два дни?

По-добре, отколкото да лежи тук безкрайно ден след ден, призна си тя. Въпреки че дните ѝ бяха по-добри от нощите. Дните поне бяха изпълнени с активност — хора влизаха-излизаха, занимаваха се с нея, обсъждаха състоянието ѝ, наместваха ѝ тръбите, клюкареха за най-различни приятели и знаменитости. Нощите, от друга страна, бяха изпълнени предимно с тишина, подчертавана от случаен смях откъм сестринската стая или от плач от някоя съседна.

Мъртвешка атмосфера, помисли си тя. Заля я вълна на депресия, щом се сети за безнадеждното си положение. Паниката ѝ се завърна.

— Това не може да се случва — изкрещя мълчаливо. — Не може да е истина. Моля ви, някой да ми помогне. Махнете ме оттук. Не мога да живея по този начин. Не искам да живея така. Просто дръпнете щепсела. Изключете апаратурата. Направете нещо да спрете този тормоз. Моля ви. Трябва да ми помогнете.

— Внимавай с тръбата на врата ѝ — предупреди Патси.

— Тя за какво е?

— Сложиха ѝ нещо, за да ѝ помогнат да диша.

Добре, успокой се. Успокой се, каза си Кейси. Схвана, че докторите сигурно са направили трахеостомията. Стори ѝ се едва ли не смешно, че дори и сега, четвърт век след детството ѝ, тя продължаваше да получава повечето информация от възрастни, говорещи над главата ѝ, сякаш я нямаше.

— Не е най-привлекателното нещо на света — отбеляза Дона.

— Не мисля, че някой го е грижа как изглежда — натърти Патси и успя да прозвучи така, като че ли наистина бе загрижена.

Възможно ли бе, усъмни се Кейси, да си е въобразила предишната сцена с Патси и младата жена да не бе казала нищо от онези мерзки неща?

— Тя е в доста добра форма, като се има предвид през какво е минала — забеляза Дона. — Погледни тези бицепси.

— Твърде впечатляващи.

— Сигурно е вдигала тежести.

— Искан ми се и аз да имах време да тренирам — въздъхна Патси.

— Ти нямаш нужда от тренировки. Имаш страхотно тяло.

— Аз ли имам страхотно тяло? — повтори Патси с усмивка в гласа. — Наистина ли мислиш така?

— Изглеждаш фантастично и го знаеш.

Кейси си представи как Патси се завърта в малък кръг до леглото й.

— Благодаря.

— Няма за какво. Добре, почти съм готова с моята страна. Ти докъде стигна?

Отвори се врата.

— Съжалявам, но не можете да влезете точно сега — остро подвижна Дона.

— Мога ли да ви помогна? — тутакси се обади Патси.

— Търся Уорън Маршъл — отговори някакъв мъж. Кейси се опита, но не успя да разпознае гласа му. — Казаха ми, че мога да го намеря тук.

— Не съм го виждала днес — заяви Дона.

— Мога да му предам съобщение — предложи Патси.

— Не, благодаря — грубо отсече мъжът. — Ще го почакам малко. Да видим дали ще се появи.

Кой е той, зачуди се Кейси. Какво бе толкова спешно?

— Чакалнята за посетители е надолу по коридора — упъти го Патси.

— Хубави трапчинки — коментира Дона, щом той си отиде.

— Я ми кажи — започна Патси, — има ли мъж на света, когото да не намираш привлекателен?

— Не много, не.

Патси се изхили.

— Чудя се какво ли иска от господин Маршъл.

— Не е наша работа.

— Има вид на голяма бея. Сещаш ли се какво имам предвид?

— Нямам представа.

— Не ми се ще да го видя да разстройва господин Маршъл.

— Прекалено си чувствителна.

— От сестрите се очаква да са чувствителни — напомни й Патси.

— Ние не сме сестри — поправи я Дона. — А само санитарки.

— Същата работа.

— Кажу го на този, дето ни разписва чековете със заплатите.

Добре, аз приключих тук. А ти?

— Трябват ми още няколко минути.

Дали Патси не се канеше да ѝ шепне още отровни признания в ухото, запита се Кейси, броейки секундите. Спря на осемдесет и пет.

— Добре. Всичко е готово — каза Патси, когато някой почука на вратата. — Можете да влезете — провикна се тя. — Свършихме.

Кейси се чудеше дали не е мъжът с хубавите трапчинки, какво искаше той от съпруга ѝ, защо ли бе дошъл в болницата. Какво имаше предвид Патси с това, че имал вид на голяма бея?

— О, здравейте, господин Маршъл — произнесе с внезапно мек и нисък глас тя. — Как сте днес?

— Добре, благодаря — отговори Уорън, приближавайки към леглото. — Как е жена ми?

— Горедолу по същия начин.

— Изглежда, че ѝ е по-удобно — каза Дона, — откакто ѝ сложиха тази тръба в гърлото.

— Да. Да се надяваме, че скоро ще започне да диша самостоятелно и ще могат да я махнат.

— Молим се за нея — заяви Патси.

Да бе, сигурно.

— Благодаря.

Кейси усети как жените си събират нещата и се отправят към вратата.

— О, преди няколко минути тук дойде един мъж, който ви търсеше — каза Дона. — Изпратихме го в чакалнята за посетители.

— Мога да му кажа, че сте тук, ако желаете — предложи Патси.

— Не ми се иска да ви създавам затруднения.

— Никакво затруднение не е. О, и, господин Маршъл — продължи тя и поспря. — Ако се нуждаете от нещо, каквото и да е...

— Благодаря. Много сте мила.

— Ще се радвам да предложа услугите си, ако се нуждаете от помощ, след като изпишат жена ви от болницата.

О, добра си. Добра.

— Ами работата ви тук?

— Тя е само временна.

— В такъв случай, благодаря ви. Със сигурност ще помисля над предложението ви...

— Патси — представи се тя.

— Патси — повтори той.

Ти си единственият наивник^[1] тук, едва не изкрещя Кейси.

— Е — поколеба се Патси и Кейси си представи как навежда брадичка и вдига кокетно очи. — Мога само да си представям през какво минавате...

— Благодаря ви. Сигурен съм, че Кейси високо би оценила вниманието, което проявявате към нея.

Аз не съм толкова сигурна.

— Ще видя дали няма да мога да открия онзи господин.

Уорън ѝ благодари още веднъж и Патси напусна стаята.

Не си и помисляй да наемаш тази жена, мислено го предупреди Кейси. Не я искам близо до мен. Не виждаш ли, че единственото, което иска, си ти? Дори и аз мога да видя дотолкова, а съм в кома, за бога!

Какво им има на мъжете? Наистина ли са толкова слепи, що се отнася до жените? „По принцип мъжете са много прости създания“ — бе отбелязала веднъж Жанин, а Кейси бе отминала това като цинизма на някой, чиито надежди прекалено често са били разбивани. Възможно ли бе да е била права?

„Ние се женим за бащите си“ — бе друга една забележка на Жанин, която бе смутила Кейси по времето, когато вече усещаше, че се влюбва в Уорън. Кейси бе наясно, че жените му налитаха през цялото

време, откакто двамата се срещаха. Те не криеха, че са привлечени от него, опираха се уж случайно до него на улицата, усмихваха му се от бара на някой претъпкан ресторант. Дори бе видяла една особено нахална млада жена да пъха листче в дланта му, докато минаваше покрай нея на път за тоалетната и Кейси бе затаила дъх, сещайки се за баща си и за всичките парфюмирани листчета с непознати телефонни номера, които редовно намираще, скрити навсякъде из къщата. Но няколко секунди по-късно тя бе видяла как Уорън хвърля листчето в близкото кошче за боклук, без дори да си дава труда да го погледне. Така, че Уорън Маршъл нямаше нищо общо с Роналд Лърнър. Той изобщо не приличаше на баща й.

Което означаваше, че жени като Патси нямаха абсолютно никакво значение, те в никакъв случай не представляваха заплаха за нея.

— Хайде да пуснем телевизора, искаш ли? — каза Уорън и го включи.

Стаята тутакси се изпълни с други гласове.

— Ти никога не си ме обичал — говореше някаква жена. — Лъгал си ме от самото начало.

— Може би не от самото начало — с жесток смях възрази мъжки глас.

— Как си, миличка? — попита Уорън до нея. Тя се зачуди дали той я потупва по ръката, или може би я милва по косата. Припомни си нежното му докосване — дали щеше някога отново да го почувства? — Сестрата каза, че се чувстваш по-удобно, откакто ти сложиха тръбата.

Не са сестри. Те са санитарки. И тази Патси. Внимавай с нея.

— Тя изглежда много мила — въздъхна той.

Звучи изтощен, помисли си Кейси, сякаш някой беше бръкнал в гърдите му и му бе изтръгнал сърцето. Колко по-различен от първия път, когато бе влязъл в тесния офис на „Лърнър Пегабо“, облечен в тъмносив костюм, бледорозова риза и копринена виненочервена вратовръзка, слаб, със слънчев загар, самоуверен и енергичен.

— Имам уговорена среща с Жанин Пегабо в единайсет часа — бе съобщил, надзъртайки в стаята й.

— Вие сте Уорън Маршъл? — попита Кейси, мъчейки се да не обръща внимание на ускорения си пулс и скованото си гърло. — Съжалявам, но се наложи Жанин да напусне доста спешно. Счупи си

един зъб с хлебче, представете си, и единственото време, по което зъболекарят можеше да я вмести в графика си, беше... — Защо бръщолевеше така? — Аз съм Кейси Лърнър, партньорката й. Тя ме помоли да я замествам. Надявам се, че това ви устройва.

— Много повече от устройва — бе отговорил Уорън и се бе настанил удобно в червения кадифен стол срещу бюрото й. — Интересна стая — бе отбелязал той, а проницателните му кафяви очи небрежно обходиха килима с леопардова шарка, тъмното орехово бюро и тъмносивите стени, украсени с черно-бели снимки на плодове и флорални мотиви. — Доста... чудновата.

— Чудновата?

— Това е комплимент. Винаги съм харесвал чудноватите неща. Кого наехте?

— Моля?

— Декораторът — поясни той с усмивка.

— О! Няма декоратор. Само аз. Всъщност аз обзаведох целия офис. Стаята на Жанин също. Тя не се интересува особено от такива неща, а на мен винаги ми е било нещо като хоби... — Кейси си даде сметка, че отново бръщолеве и млъкна. — С какво мога да ви помогна, господин Маршъл?

— Ами, както вече обясних на госпожа Пегабо по телефона онзи ден, през последните пет години работих в „Милър Шеридан“ и сега търся промяна. Изпратих ви по факса копие от автобиографията ми...

— Да, много е впечатляваща. Бакалавърска степен по финанси от „Принстън“, юридическа степен от „Колумбия“. Не мисля, че ще имаме особени проблеми да ви намерим ново място. Имате ли нещо против да ви попитам защо искате да напуснете „Милър Шеридан“?

— Търся си фирма с повече въображение, повече дързост — непринудено отговори той. — „Милър Шеридан“ е добра и способна фирма, но те също така са малко старомодни, а аз предпочитам...

— Нещо чудновато?

Той се засмя.

— Не ми се ще да чакам задължителните десет години, преди да ме направят пълноправен партньор.

— Мъж с амбиции — отбеляза Кейси.

— Предпочитам да мисля за себе си като за човек, който си знае цената.

Кейси погледна отново към биографията му, въпреки че вече беше запомнила всички нужни факти: Уорън Маршъл бе постъпил в „Принстън“ с пълна стипендия и бе завършил „Колумбия“ с успех, който го нареждаше сред първата една трета от студентите. Неговата специализация бе корпоративно и търговско право; вече получаваше заплата от няколкостотин хиляди долара на година.

— Не съм сигурна, че мога да ви намеря работа за такива пари, каквито получавате сега, поне не в началото.

— Сигурен съм, че можете — възрази с усмивка той.

Малко е арогантен, реши Кейси. Но това не беше толкова лошо. Понякога арогантността би могла да е доста привлекателна. Ако има основание за такава, разбира се. Баща ѝ беше арогантен. Тя се хвана, че поглежда към лявата ръка на Уорън Маршъл за пръстен и бе щастлива да установи, че такъв липсва, макар това да не означаваше непременно нещо. Какви ги вършеше? Тя не бе такава.

— Вижте. Никой не става адвокат, за да забогатее — говореше Уорън. — Живееш прилично, да. Добре де, повече от прилично. Но като се вземат предвид разходите, данъците и така нататък, определено не можеш да се пенсионираш на четирийсет.

— Вие това ли искате? Да се пенсионираме на четирийсет?

— Не, не съм такъв човек. Но шейсет не звучи толкова неразумно. Стар — засмя се той. — Но не неразумен.

Кейси също се засмя. Прекараха следващия половин час в разговор за неговите предпочитания и виждания, плюсове и минуси, цели и мечти и всички те бяха съвместими с нейните. Повече от веднъж се случи да си завършват един на друг изреченията. Кейси бе изненадана от лекотата, с която се сближиха, сякаш се познаваха от години. *Започвам да хлътвам*, помисли си тя и ѝ се прииска да измисли начин да удължи интервюто.

— Е, мислите ли, че ще можете да направите нещо за мен? — попита той, бутна стола си назад и се изправи.

— Не мисля, че ще срещна особени трудности — честно отговори Кейси. Уорън Маршъл бе дар божи, най-лесната комисия, която щеше да спечели.

— Между другото, бихте ли се омъжили за мен? — попита в следващия миг той.

— Какво?

— Извинете. Така говорят амбициозните мъже. Но можем да започнем с една вечеря, ако предпочитате.

— Какво? — повтори тя.

— Не мога да повярвам — бе почнала да вие Жанин, когато се бе върнала в офиса половин час по-късно. — На мен се пада счупен зъб, а на теб — среща.

Падна ми се много повече от това, помисли си сега Кейси. Тя получи своя рицар в блестящи доспехи, своя чаровен принц, мъжът на мечтите си. Десет месеца по-късно двамата с Уорън се ожениха.

Вратата на болничната ѝ стая внезапно се отвори със замах.

— Открих го — обяви Патси с дразнещо чуруликане.

— Господин Маршъл — чу се мъжки глас. — Аз съм детектив Спинети от полицейското управление на Филадельфия.

— Намерихте ли виновника за катастрофата с жена ми? — попита незабавно Уорън.

— Не — бързо отговори детективът. — Но има нещо друго, което се налага да обсъдим.

— Благодаря ти, Патси — каза Уорън и освободи санитарката.

— Просто позвънете, ако имате нужда от нещо.

Вратата се затвори след нея.

Кейси не знаеше защо, но бе сигурна, че ако не бе свързана с респиратор, би затаила дъх.

[1] Игра на думи, ratsy — наивник (англ.). — Б.пр. ↑

5.

— Как е съпругата ви? — попита детективът.

— Почти без промяна — отговори Уорън. — Имате ли някакви новини относно катастрофата?

— Бих искал да ви задам няколко въпроса, ако нямате нищо против.

— Какви въпроси?

— Знаете ли какво е правила жена ви в Южна Филадельфия в деня на катастрофата, господин Маршъл? — незабавно попита детектив Спинети.

— Какво е правила в Южна Филадельфия? — повтори Уорън, сякаш се мъчеше да осмисли въпроса. — Имаше среща за обяд с приятелки. Защо?

— Помните ли името на ресторанта?

Защо искате да знаете това?

— Струва ми се, че беше „Саутуорк“ на „Саут стрийт“. Какво значение има това?

— Ако можете да ме изтърпите само още няколко минути.

Настъпи кратка пауза. Кейси си представи как Уорън дава на полицаия мълчаливото си съгласие.

— Казахте, че се е срещнала с приятелки за обяд — продължи детективът. — Знаете ли кои са те?

— Разбира се, че зная.

— Може ли да науча имената им?

— Жанин Пегабо и Гейл Макдоналд.

— Пише се П-е-г...

— ... а-б-о — бързо довърши Уорън. Кейси чуваше как скърца химикалката. — Макдоналд се пише М-а-к — добави той без подкана. — Те са най-добрите й приятелки. Още веднъж се налага да ви питам какво общо има това с катастрофата с жена ми?

По-дълга пауза. После:

— Всъщност вече не сме убедени, че е била случайна.

Какво?

— Какво?

Какво искате да кажете?

— Какво ми казвате?

— Имаме причина да смятаме, че жена ви може да е била мишена.

Не разбирам.

— Каква причина?

— Когато отново прегледахме касетите от видеокамерите на гаража...

Видеокамерите? Имало е видеокамери?

— Успяхте ли да видите по-добре лицето на шофьора? — прекъсна го Уорън. — Някой, когото разпознавате ли е?

— Не, боя се, че не. Шофьорът е с качулка и тъмни очила и си държи главата наведена надолу. В съчетание с лошото качество на лентата, няма възможност за положителна идентификация.

— В такъв случай не разбирам. Кое ви кара да мислите, че някой преднамерено ще блъсне жена ми? — Гласът на Уорън пресекна и той се прокашля, за да скрие звука.

Някой нарочно ме е блъснал?

— По-добре седнете, господин Маршъл — каза детектив Спинети. — Изглеждате малко блед.

— Не искам да сядам. Искам да знам защо вече не смятате, че катастрофата е била случайна.

— Моля ви, господин Маршъл. Разбирам, че това ви разстройва...

— Казвате ми, че някой се е опитал да убие жена ми, за логата. Разбира се, че съм разстроен.

Чакай малко. Искаш да кажеш, че някой се е опитал да ме убие? Това ли твърдиш?

— Позволете ми да обясня — започна детективът.

Трябва да има някаква грешка. Кой би искал да ме убие?

— Извинете. Разбира се. Продължавайте. Съжалявам — извини се Уорън.

Кейси чу шум от наместване на столове и сядане, Уорън на единия, полицаят до него. Тя си представи детектива висок и смугъл, с оредяваща вълниста тъмна коса и дълбоко набраздено лице. Гласът му,

силен и прозаичен, показваше, че е свикнал да командва. Реши, че той навярно е към четирийсетте, въпреки че лесно би могла да сбърка с десетилетие в двете посоки. Гласовете са толкова подвеждащи, реши Кейси.

— Както вече казах, прегледахме отново видеокасетите. — Детектив Спинети направи малка пауза, сякаш очакваше отново да го прекъснат, но това не стана и той продължи: — За съжаление, паркингът съществува отдавна и камерите са стари. Така че единственото, което знаем със сигурност е, че превозното средство, блъснало жена ви, е „Форд“, последен спортен модел, вероятно сребрист на цвят. Увеличихме изображението и успяхме да видим част от регистрационната табела. Но вие вече знаете това.

— Явно има нещо, което не зная.

— След като проследихме частта от номера, установихме, че е фалшив. Това, както и фактът, че съпругата ви е дъщеря на Роналд Лърнър, който е разбунил доста духове на времето си...

— Това време отдавна е минало. Човекът е мъртъв от години — сопна се Уорън. — Защо някой ще преследва дъщеря му сега?

— Не казвам, че се е случило. Казвам само, че то ни накара да си помислим, че случаят може да не е просто катастрофа с бягство, както допуснахме в началото. Затова се върнахме и отново прегледахме касетите, както тези при изхода, така и при входа на гаража. Тази сутрин започнахме най-напред с това, за да проверим дали можем да видим спортния автомобил като влиза. За съжаление камерите на отделните нива не са били заредени с ленти и не ни бяха от особена полза.

— И какво открихте?

— Видяхме жена ви да влиза точно преди обяд...

Нова пауза. *По-драматичен ефект ли търси*, нетърпеливо се запита Кейси. *Просто изплюй камъчето.*

— Продължете — подкани го Уорън.

— ... а колата, която я е блъснала, влиза скоро след нея.

— Колко скоро?

— След няколко секунди.

След няколко секунди. Какво означава това?

— Искате да кажете, че смятате, че може да е била следена?

— Би било ужасно голямо съвпадение, ако не е била. Помислете, господин Маршъл. Жена ви влиза в гаража точно преди обяд, следвана непосредствено от същата кола, която няколко часа по-късно я блъска.

— Но би могло и да е съвпадение — натърти Уорън, очевидно отказвайки да разбере онова, което и за Кейси вече беше очевидно.

Някой я бе проследил до гаража, чакал е там, докато се върне, после се е опитал да я убие.

— Би могло — неубедено се съгласи детективът.

— Мили боже — прошепна Уорън и Кейси си представи как заравя лице в ръцете си.

— Можете ли да се сетите за някой, който би искал да навреди на жена ви, господин Маршъл?

— Нито един — без забавяне произнесе Уорън. — Кейси е чудесна жена. Всички я обичат.

— Може би някое ревниво бивше гадже...

Кейси почти почувства как Уорън клати глава, а няколко разсеяни кичура мека кестенява коса падат на челото му.

— Жена ви работи ли, господин Маршъл?

— Декоратор по вътрешно обзавеждане е. Защо?

— Някакви недоволни клиенти?

— Ако човек не е доволен от декоратора си, той го уволнява, детективе. Не го убива.

— И все пак, бих се радвал да получа списък с клиентите ѝ.

— Ще ви го доставя още утре сутринта.

— Какво ще кажете за хората, които работят за нея? Неудовлетворени служители, някой наскоро уволнен...?

— Кейси работеше сама. Бизнесът бе сравнително нов. Преди тя... — гласът му секна.

— Преди тя...? — повтори детектив Спинети.

— С приятелката ѝ Жанин имаха фирма за намиране работа на юристи.

— За Жанин Пегабо ли става дума?

Кейси си представи как той си поглежда бележките.

— Да.

— Съдружници ли бяха?

— Да.

— Но вече не работят заедно. — Бе наполовина констатация, наполовина въпрос.

— Не. Пътищата им се разделиха преди около година.

— И защо така?

— Просто Кейси искаше да пробва други неща. Винаги се е интересувала от дизайн...

— А как се почувства от това госпожа Пегабо?

— Беше разбираемо разстроена, поне в началото. Но го преодоля. Примири се. Определено не би се опитала да убие Кейси заради това.

— Знаете ли каква кола кара тя, господин Маршъл?

— Хм, „Тойота“, мисля.

„Нисан“. *И е червен, не сребрист.*

— И е червен — добави Уорън. — Жанин винаги кара червени коли.

— Какво ще кажете за Гейл Макдоналд?

— Нямам представа каква кола кара.

„Форд Малибу“, бял.

— Гейл е най-милият човек на света — каза Уорън. — Наистина съм я виждал да слага мравка на салфетка и да я изнася навън, вместо да я убие. Няма начин да иска да навреди на Кейси.

Това е нелепо. Нито Гейл, нито Жанин имат нещо общо със случилото се с мен.

— Не можете сериозно да мислите, че някоя от тези жени има нещо общо със случилото се — повтори мислите й Уорън.

— Просто покривам всички полета — уклончиво отвърна детективът. — Споменахте, че допреди година жена ви се е занимавала с бизнес по намиране работа на юристи.

— Да.

— Някои юристи, които би могла да е ядосала?

— По природа юристите винаги са ядосани за нещо — отговори Уорън. — Но Кейси си имаше начин...

Чакай малко. Имаше един такъв адвокат... Нищожество, така го бе нарекла Жанин на обяда.

— Честно казано, не се сещам за никого, който да е бил толкова ядосан, че да се опита да я убие.

По дяволите, как му беше името? Муди? Мъни? Не. Муни. Точно така. Ричард Муни.

— Може би трябва да говорите с Жанин за това.

Но дали Ричард Муни би се опитал да ме убие, само защото не сме му намерили добра работа?

— Кажете ми — започна детектив Спинети, — има ли някой, който би спечелил от смъртта на жена ви?

Какво искате да кажете?

— Да спечели?

— Не е тайна, че съпругата ви е много богата жена, господин Маршъл. В случай на смърт, кой ще наследи имуществото ѝ?

— Вероятно сестра ѝ — след минутен размисъл отговори Уорън. — Честно казано, не съм сигурен.

— Не сте сигурен? Вие сте адвокат...

— Аз не съм адвокат на Кейси, детектив.

— Споменахте сестра...

— По-малката сестра на Кейси, Дру.

— Те близки ли бяха?

— Не съвсем.

— Имате ли нещо против да попитам защо?

Отново минута размисъл, после:

— Въпреки че тя бе изключително добре осигурена — предпазливо започна Уорън, — Дру винаги е ненавиждала обстоятелството, че баща ѝ бе посочил Кейси за управител на имуществото му.

— С което е дал ефективен контрол над финансите си на Кейси?

— Дру не е най-отговорният човек на планетата — обясни Уорън. — Преживяла е своя дял от проблеми с наркотиците и алкохола.

— Знаете ли каква кола кара?

— Нямам представа. Сменя ги почти толкова често, колкото и гаджетата си.

Кейси направо виждаше как детектив Спинети повдига вежди.

— Разбирам — отбеляза той.

— Нищо не разбирате — твърдо заяви Уорън. — Дру може и да е хахо. И определено си има проблеми. Но няма начин да навреди на Кейси.

— Някаква идея с кого се среща сега? — попита детективът, пренебрегвайки възражението му.

— Мисля, че се казва Шон. Съжалявам, фамилията му ми се губи.

— Сигурно не знаете и каква кола кара този Шон?

— Съжалявам, не. Трябва да питате Дру. Но още веднъж ви казвам, не може да си мислите...

— Просто събирам информация, господин Маршъл.

Уорън шумно си пое дъх.

— В такъв случай, предполагам ще искате да узнаете и аз къде съм се намирал през следобеда, когато жена ми бе блъсната — изрече и бавно издиша Уорън.

Какво? Не!

— Сам разбирате, че трябва да ви попитам.

Нищо такова не разбирам.

— Зная си упражнението, детектив. Зная също така, че съпругът винаги е първият заподозрян в случаи като този. Но пък вие трябва да разберете, че съм на прага да ме направят пълноправен партньор в една от водещите юридически фирми в града и че сам печеля значително. Никога не съм се интересувал от богатството на жена ми. Освен това бях в офиса си и разговарях с клиент по времето, когато е била блъсната. Ще се радвам да ви снабдя със списък от поне десетина души, с които можете да разговаряте и които ще свидетелстват, че не съм напускал бюрото си целия ден, дори и за обяд. Бях там, когато се обадиха от болницата... — Гласът му отново секна. Той отново се прокашля, за да го прикрие.

— Имате ли някакви застраховки живот за жена си, господин Маршъл?

— Не.

— Това не изглежда много юридически издържано — отбеляза детектив Спинети.

— Юристите са пословично немарливи, що се отнася до личните им дела. Освен това Кейси е млада, беше в отлично здраве и нямаме деца. Предполагам и двамата сме смятали, че ще имаме много време да си говорим за тези неща. — Гласът му заглъхна и след секунди напълно изчезна. — Не се ожених за жена ми заради парите ѝ, детектив. Ожених се за нея, защото я обичам. Толкова много я обичам.

О, Уорън. И аз те обичам. Повече, отколкото някога ще узнаеш.

— Ако можех да си сменя мястото с нея, бих го направил. — Гласът му за трети път се прекърши. Този път той не направи усилие да го прикрие.

Внезапно вратата се отвори.

— О, извинете — каза някой. — Предполагам, че трябваше да почукам.

— Доктор Айн — поздрави го Уорън и бутна стола си назад. Той изскърца по пода и се удари в ръба на леглото. — Това е детектив Спинети от полицията на Филадельфия.

— Хванали ли са човека, който...?

— Не още — отговори детектив Спинети. — Но ще го хванем.

— Ужасна работа — каза докторът.

— Да — съгласи се детективът. — Вижте, аз по-добре да си тръгвам и да ви оставя насаме.

Не. Не можете просто да влезете тук, да обявите, че някой се е опитал да ме убие, да насочите подозрително пръст буквално към всички, които познавам и после да си тръгнете.

Чу се шум от преместване на още един стол.

— Нали ще ме държите в течение? — попита Уорън.

— Можете да разчитате.

— Всичко наред ли е? — попита докторът, когато детективът си тръгна.

— Вие ми кажете — върна му въпроса Уорън.

Кейси усети как докторът се приближава до леглото ѝ и си представи как се взира в нея.

— Ами, като се имат предвид всички неща, жена ви се справя доста добре. Тя успешно премина през трахеостомията. Тръбата изглежда добре. И дишането ѝ, четиринайсет в минута, е стабилно.

— Което какво точно означава?

— Което означава, че се надяваме съвсем скоро да махнем обдишването.

— Това разумно ли е?

— Уверявам ви, че няма да предприемем нищо, преди да му е дошло времето.

— А щом се премахне обдишването? Когато Кейси почне да диша самостоятелно, тогава какво?

— Тогава ще махнем и тръбата.

— А след това?

— Не зная — призна докторът след продължителна пауза. — Вижте, иска ми се да можех да ви кажа нещо по-конкретно. Но се налага просто да преценяваме ден за ден.

Ден за ден, повтори си Кейси, когато всички си бяха отишли. *Ден за ден*, мислеше си тя, докато шумотевницата на деня заглъхваше в печала на нощта.

Някой умишлено ме е блъснал, изрече безмълвно, а сънят вече кръжеше в мозъка ѝ като хеликоптер, търсец място за кацане. *Някой се опитва да ме убие*.

Някой ме иска мъртва.

Кой?

— Къде бяхте във въпросната нощ? — внезапно попита някакъв мъж.

Детектив Спинети?

— Бях си вкъщи цяла нощ — отговори друг мъж.

Кой е? Има ли някой тук?

— Имаше ли някой с вас?

— Не. Бях сам.

Не разбирам. Кои сте вие? За какво говорите?

А после изведнъж разбра. Нямаше никой в стаята. Беше сама, точно като мъжът, когото разпитваха по телевизията в нощта, когато жена му е била жестоко разстреляна.

Тя си представи всичко.

Целият епизод не бе нищо друго, освен комбинация от сънища и телевизионни повторения, нещичко, сътворено от ума ѝ, колкото да минава времето и да не полудее от скука. Никой не се бе опитвал да я убие. Не съществуваше никакъв детектив Спинети. Мозъкът ѝ е бил разтресен. Точно така бяха казали докторите. Нали? Може и това да бе нещо, измислено от въображението ѝ. Как можеше да разбере?

Как можеше да е сигурна в каквото и да било?

Събуди се. Събуди се. Събуди се. Този сън вече не е ни най-малко интересен. Отдавна престана да има смисъл.

Никаква кола не ме е блъснала. Не лежа, изпотрошена и в кома, в някакво тясно болнично легло. Дишането ми не зависи от апарат; в трахеята ми няма тръба. Не съм чувала санитарка да се заканва, че

ще съблазни съпруга ми. Съвършено сигурно е, че не съм чувала полицаи да разправя, че състоянието ми е резултат от умишлено действие и че всички, близки на сърцето ми, приятелките и колегите ми, сестра ми, дори съпругът ми, когото обожавам, са заподозрени.

Не съм. Не съм. Не съм.

Събуди се. Събуди се. Събуди се.

Кейси лежеше в леглото си, невидждащите ѝ очи бяха втренчени в тавана. Небето пада, помисли си тя, припомняйки си класическата детска приказка за Малкото Пиле. Помъчи се да си спомни как свършваше. Небето наистина ли се бе сринало, или просто ставаше дума за някакво глупаво пиле, което тича насам-натам, размахва криле и буну духовете, без друга причина, освен собствената си нарастваща истерия. Какво всъщност се случваше с това лудо пиле? Кейси продължаваше да се чуди, докато най-накрая се предаде на съня.

6.

— И така, ти пропусна филмовия фестивал тази година — каза Жанин и върна Кейси към действителността.

От колко време спеше? Кога бе пристигнала Жанин? За какво говореше?

— Но не си струва да се ядосваш. Избра подходящото време да изпаднеш в мозъчна смърт, филмите бяха пълен боклук. Гледах един снощи и няма да повярваш колко беше слаб. Мисля, че ако нямаше субтитри, нищо нямаше да се разбере от смеха в салона. Но хората все си мислят, че понеже е френски... — Жанин си пое дълбоко дъх.

Кейси се помъчи да се съсредоточи. Скромното усилие да се проведе филмов фестивал в града току-що бе приключило, което означаваше, че все още е април. Колко време ѝ се губеше от последното посещение на Жанин?

— Както и да е, купих вестник. Лекарите казват, че е добра идея да ти четем, понеже това би могло да стимулира мозъка ти или нещо такова. Не намирам обаче в събитията наоколо нищо кой знае колко стимулиращо.

Не се притеснявай за това. Изглежда, че мозъкът ми работи дори над капацитета си. Явяват ми се най-необикновените халюцинации.

— Дай да видим. Знаеш ли, че от 60-те години насам Филадельфия е изгубила приблизително шест хиляди от жителите си заради нещо, наречено градско разстройство, което подозрително ми звучи като болест, предавана по полов път, ако питаш мен, и че в града има около шест хиляди изоставени и безстопанствени сгради, въпреки новото развитие? Това достатъчно стимулиращо ли е? Мигни два пъти, ако отговорът е да.

Мигам. Веднъж. Два пъти. Видя ли това?

— Добре, не виждам никакво мигане, значи не е твърде стимулиращо.

По дяволите, мигам. Виж пак, мигам. Мигам. Защо не мога да те накарам да видиш?

— Да видим какво още има тук. Какви удивителни неща ще пропуснеш през настъпващия месец май, ако не се събудиш от тази нелепа кома?

Кейси дочу шумолене на хартия. Или пък просто въображението ѝ създаваше очакваните звукови ефекти? Тук ли беше Жанин изобщо?

— Добре, едното е регатата „Дед Вейл“, която, както знаеш, е най-голямата колежанска регата в Съединените щати, привличаща всяка година хиляди гребци и зрители към река Шуилкил. Нещо, което съм сигурна, че не би искала да пропуснеш. Другото е „Филаданко!“, също звучащо като полово предавана болест, но всъщност е танцувална трупа от Западна Филадельфия, която ще поставя представления в „Кимел Сентър“ в продължение само на една седмица, като все още има останали хубави места. Ще гледам непременно да си купя билет. И трето, но не последно, май е месецът, в който Филадельфия отваря историческите си стари сгради за посещения на публиката. Твоята къща е доста историческа, не смяташ ли? Мислила ли си някога да я отвориш за широката публика да ти я гази навсякъде? Не, предполагам, че не. Въпреки че според мен, ще привлечеш впечатляваща тълпа. Всички онези хора, които биха желали да видят точно къде и как е живял Роналд Лърнър. Обаче истината никога не е така вълнуваща като въображението, нали?

Повярвай ми, Жанин. Нямаш представа колко си права.

— Както и да е, вчера пак говорих с онзи детектив от полицията. Какво?

— Как става така, че по телевизията всички детективи приличат на Крис Нот, а в реалния живот изглеждат като детектив Спинети?

Той е реален? Не съм го сънувала?

— Както и да е, той ми каза, че е разпитал Ричард Муни, след като съм му разказала за сблъсъка ни. Муни твърдял, че е бил на посещение при майка си по времето на катастрофата. Обаче Спинети очевидно не смята катастрофата за случайна.

Добре, време е за нов сън. Този почва да се превръща в нещо като кошмар.

— Явно майката на Муни потвърждава, но Спинети казва, че полицията не вярва съвсем на майките, когато се стигне до

осигуряване на алиби.

Не мога да кажа, че вярвам на майките, когато се стигне до каквото и да било.

— Както и да е, те все още не са го елиминирали напълно като заподозрян, особено предвид факта че — забележи — човекът притежава сребрист спортен автомобил. Макар, честно казано, колко още хора притежават такъв? Освен това, ако той смяташе да убива някого, това по-скоро щях да съм аз. Точно с мен се кара онази сутрин. Но от друга страна, ти винаги си била избраницата, не е ли така?

Кейси си представи ослепителната усмивка, с която бе произнесен въпроса.

— Както и да е, оказва се, че Муни не е единственият заподозрян. Спинети зададе милион въпроси за Дру. Явно той е оставил поне десетина съобщения на гласовата й поща, но тя не му е отговорила. Казах му, добре дошъл в клуба, Дру е пословична с това, че не се обажда. Той попита доколко добре я познавам, дали мисля, че е способна да се опита да те убие. Отговорих му честно, че не зная. Искам да кажа, кой изобщо знае нещо за Дру? И, разбира се, зададе цял куп въпроси за Уорън.

— За онзи полицейски детектив ли говориш? — попита от прага Гейл.

— О, здрасти — каза Жанин и по отслабването на гласа й пролича, че се завърта на стола си. — Откога стоиш там?

— Само от няколко секунди. Как е Кейси днес?

— Няма особена промяна.

Шум от приближаващи се стъпки, въздухът над главата на Кейси натежава, тих смях, като лек бриз, полъхващ към лицето й.

— Тенът й е добър.

— Ако ти харесва цветът на пресечено мляко — сухо додаде Жанин. — Той говори ли и с теб?

— Кой?

— Онзи детектив. Спинети.

— Предполагам, че говори с всички, които са близки на Кейси.

— Пита ли те за Уорън?

— Казах му, че е на съвършено погрешна следа — твърдо заяви Гейл. — Казах, че Уорън обожава Кейси, че няма абсолютно никакъв начин той да има нещо общо с това.

— Наистина ли го вярваш?

— А ти не вярваш ли?

— Предполагам.

Какво значи това „предполагам“?

— Какво значи това „предполагам“? — попита вместо Кейси Гейл.

— Ами в такива случаи не е ли все съпругът?

— Не и в този случай — натърти Гейл.

— Би могъл да наеме някого.

— Гледаш прекалено много телевизия.

— Права си — съгласи се Жанин.

— Уорън е чудесен човек.

— Да, така е.

— Той обожава Кейси.

— Да, така е.

— Тогава защо приказваш така?

— Не зная. Обвинявай онзи детектив и глупавите му въпроси.

— Той зададе доста въпроси и за теб, в интерес на истината — заяви Гейл.

— За мен ли? Какво искаш да кажеш? Какви въпроси?

— За връзката ти с Кейси, до каква степен си била разстроена, когато тя се е отказала от партньорството ви, дали си била ревнива, или засегната от нейния успех...

— Този кретен. Ти какво му каза?

— Същото, което му казах и за Уорън — че е на съвършено погрешен път.

Кейси можеше да си представи как Жанин поклаща ядосано глава и си даде сметка, че едва ли не се наслаждава на неудобството ѝ. Така ѝ се падаше, заради съмненията относно Уорън.

— Какъв нещастник. Сети ли се случайно да му напомниш, че бях с теб по времето, когато Кейси е била блъсната?

— Той възрази, че си имала много време да ме оставиш и да се върнеш в гаража.

— А имаше ли някакво обяснение за това как съм превърнала малкия си червен „Нисан“ в сребрист „Форд“ спортен модел? Да не си мисли, че съм Дейвид Копърфийлд, за бога?

— Би могла да наемеш някого. — Гейл повтори забележката на Жанин, изречена по-рано.

— Много смешно. Както и да е, да поговорим за нещо по-забавно. Как мина срещата ти снощи?

Гейл е имала среща? С кого?

— Добре — срамежливо отговори тя, а думите ѝ бяха обвити от тихо хихикане.

— Определи думата „добре“.

— Просто добре. Сещаш се.

— Не се сещам. „Добре“ не е дума от моя речник.

— Не беше лошо.

— Просто не беше лошо? Прекара ли приятно?

— Да, прекарах приятно. Ти си по-лоша от детектив Спинети.

— Колко приятно? — настоя Жанин.

— Беше наистина хубаво — въздъхна Гейл. — Господи, чувствам се такава предателка.

— Защо пък предателка?

— Защото най-добрата ни приятелка лежи тук в кома...

— Да не си мислиш, че Кейси би искала да си стоим вкъщи и да не правим нищо?

— Не, предполагам, че не.

— Няма какво да предполагаш. Казвам ти — заяви Жанин така, сякаш бе наясно с най-скритите мисли на Кейси. — Последното нещо, което Кейси би желала за нас, е да се мотаем наоколо и да хленчим. Ако не друго, случилото се с Кейси само доказва, че човек никога не знае колко време му остава на тази земя и следователно наше задължение е да се забавляваме, когато имаме възможност.

Това ли доказвам, запита се Кейси и реши, че Жанин навярно бе права.

— Така че, разкажи ми за този приятел. Какъв е той?

— Просто приятел.

— Има ли си име?

— Не го познаваш.

— Аз познавам всички.

— Него не го познаваш — повтори Гейл, този път без никакъв смях.

— Много си потайна.

Жанин е права, каза си Кейси, тъй като собственото ѝ любопитство бе възбудено. Не беше в характера на Гейл да е толкова предпазлива.

— В работата ли го срещна?

— Не.

— А как се запознахте?

Кейси почувства как Гейл свива рамене, нервното ѝ хихикане се възвърна.

— Защо не искаш да ми кажеш кой е той?

— Защото...

— Защото го харесваш, нали? — натърти Жанин.

Кейси усети огъня по страните на Гейл, сякаш самата тя се изчервяваше.

— Не зная. Някак си е рано. Имали сме само една среща. Той навярно няма и да ми се обади повече.

— Защо да не ти се обади? Да не си била прекалено лесна? Спали вече с него?

— Разбира се, че не. Честна дума, Жанин. Може ли да говорим за нещо друго?

— Такава си монахиня понякога.

— Не съм монахиня.

— Си — каза Жанин.

— Не съм.

Двете жени се разсмяха и напрежението в стаята моментално се изпари.

— Както и да е. Трябва да тръгвам — каза Жанин и скочи на крака. — Може следващия път като дойда, да донеса книга и да почета на Кейси.

— Това е добра идея.

— Е, по-добре от тази тъпа телевизия през цялото време. Мисля да донеса „Мидълмарч“^[1]. Тя мразеше тази книга в колежа.

— Тогава защо, за бога, ще я носиш? — логично попита Гейл.

— Защото, ако се наложи да я слуша отново, тя може би ще се събуди, само за да ми каже да си затварям устата.

— Ти си луда.

— Без възражения. Както и да е, тръгвам. Ще се видим утре, Кейси.

— Ще те изпратя до асансьора — предложи Гейл и последва Жанин във от стаята.

Заслушана в стъпките им, отдалечаващи се по коридора, Кейси си повтаряше подробностите от разговора им. Колко необикновено бе да е страничен наблюдател; да се намира точно тук... и все пак изобщо да я няма. Това я наскърби и тя неочаквано си припомни един случай от колежа. Един студент и една студентка бяха хванати да го правят на пода в отдалечен край на библиотеката. Те моментално бяха закарани в кабинета на декана. „Не би ли било прекрасно да си муха на стената до тях?“ — бе попитала Жанин на минаване оттам с лукава усмивка. А Кейси с ентузиазъм бе кимнала възхитено. Какво по-хубаво, мислеше си тогава, от това да си невидим? Да можеш да идваш и да си отиваш, когато ти хрумне, без някой да забележи и да те укорява? Да можеш да подслушваш лични разговори, да разбереш какво наистина си мислят хората, да разкриеш най-скритите им тайни, да видиш какво правят, когато си мислят, че са сами.

Внимавай какво си пожелаваш, каза си Кейси сега.

Защото тя бе станала тъкмо невидима. Независимо от всички жици, тръби, обдихатели, гипсове, шини и винтове, с които я бяха закрепили, независимо от лекарите, сестрите и санитарите, които бдяха над леглото ѝ, независимо от цялата апаратура, която я поддържаше жива, никой всъщност не я виждаше. Никой не знаеше, че е тук.

Тя бе невидима.

И това не беше забавно. Изобщо не беше забавно. Нито за миг.

Бе същински ад.

— Здравей, миличка. Как се чувстваш днес? Спа ли добре?

Кейси почувства кадифения глас на Уорън да се сгушва до ухото ѝ като коте в кошница. *Колко ли време съм спала*, запита се тя. Разбуди се напълно и сърцето ѝ бясно се заблъска в гърдите, когато познатата паника я обхвана. Външно обаче си остана напълно неподвижна. Чуваше го как ходи нервно из стаята в продължение на няколко секунди, после издърпва един стол до леглото и се мъчи да се настани удобно на място, което изобщо не предлага такъв комфорт.

В опит да се успокои, тя се опита да си представи стаята. Реши, че е по-скоро тясна, боядисана в нездрав зелен цвят, с венециански щори, увесени на единствения прозорец и навярно един или два твърди пластмасови стола в единия ъгъл. Може би някоя бледопастелна рисунка на неясен пасторален пейзаж украсяваше стената над леглото ѝ, което бе отрупано с последната дума на медицинската техника. Несъмнено, наблизо имаше метално нощно шкафче, както и възможно най-малкия телевизор на стойка, висяща от тавана.

— Докторите смятат, че можеш да почнеш да дишаш самостоятелно — с мек и вдъхващ доверие глас изрече Уорън. — Днес следобед ще започнат опити да те отбият от вентилационната тръба, което е чудесна новина.

Дали, запита се Кейси, неохотно запазвайки съзнание, мъчейки се да осмисли всичко, което се случваше. Но как би могла да осмисли каквото и да било, след като не знаеше нищо, ден ли е или нощ, светло или тъмно, май или юни, тази година или следващата? Нямах дори представа колко време е минало от последния път, когато бе в съзнание. И какво значение имаше дали диша самостоятелно, или с помощта на машина, дали продължава да не вижда, да се движи и да комуникира?

— Хората не спират да се обаждат. Приятели, съседи, бизнес партньори. Ти наистина нямаш представа колко много те обичат всички.

Само с едно фатално изключение.

— Според мен, в момента ти сама крепиш бизнеса на цветарите в града.

Около мен има цветя?

— Жанин и Гейл, естествено, всяка седмица пращат нов букет — продължи Уорън. — Тази седмица е цял сноп бели и розови лалета. А ето и една ваза с невероятни пролетни цветя от партньорите в моята фирма. За жалост, единствените цветя, на които зная имената, са нарциси и ириси, така че няма да съм от голяма полза в това отношение, обаче ето и една китка с пухкави бели неща, които смятам, че самата ти би изритала с удоволствие. О, и клонки от върба. Май са това. Да не споменавам дузината червени рози от твоя благоверен,

много красиви, макар че не миришат. Помниш ли как миришеха розите преди? А сега вече не — тъжно добави той.

Кейси смътно си спомняше, че някъде бе чела защо розите вече нямат аромат, но не помнеше какво беше. Пък и какво значение имаше, след като тя нямаше обоняние? Абсолютно никакво, реши тя, а умът ѝ подреждаше пролетните цветя край прозореца и немиришещите рози на шкафчето до леглото ѝ.

На вратата леко се почука.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — сладко произнесе Патси. — Видях ви да влизате и реших да се отбия и да видя как сте.

— Добре съм, благодаря — каза Уорън.

А сега, като разбра, вече можеш да си тръгваш.

— Изглеждате малко уморен.

— Не спя много напоследък.

— Предполагам, не сте свикнали да спите сам.

О, това беше добро. Много добро, Патси. Мило и деликатно.

— И аз така предполагам.

— Съжالياвам. Не исках да прозвучи по този начин.

Да бе, как не.

— Няма нищо. Зная какво имаше предвид.

— Не става по-леко, нали? Да я виждате така — продължи Патси и Кейси усети как санитарката прекосява стаята, следвана от мириса на лавандула.

Наистина ли усети миризмата на лавандула? Кейси яростно почна да души въздуха. Възможно ли бе? Или този разговор за цветя провокира и бездруго разюзданото ѝ въображение?

— Онзи детектив Спинети отново беше тук — каза Патси. — Задаваше много въпроси.

— Какви например?

— Кой идва на посещения, колко дълго остава, дали сме забелязали нещо необичайно или подозрително.

— А вие забелязали ли сте?

— Ще ви кажа точно какво казах на детектива — видяла съм само много хора, наистина тъжни, с безкрайна обич в сърцата. Кейси трябва да е била много специална жена.

— И все още е — поправи я Уорън.

— Разбира се. Съжالياвам. Не исках...

— Зная. Аз съжалявам. Нямах намерение да ти се сопвам. Просто цялата тази работа беше достатъчно тежка, когато си мислехме, че е обикновена катастрофа. Но да си мислим, че някой го е направил нарочно...

— Не мога да си представя...

— Просто не е за вярване да я вижда човек толкова неподвижна. Кейси винаги е била тъй подвижна, пълна с живот.

— Разкажете ми за нея — помоли Патси и успя да прозвучи така, сякаш наистина бе загрижена.

Не. Не ѝ казвай нищо. Това е само любовна игра от нейна страна.

Уорън тихо се засмя, деликатен звук, излъчващ топлина и любов. Той обвини Кейси като с две силни, успокояващи ръце.

— Ами, тя е красива. Можеш сама да го видиш, дори в сегашното ѝ състояние. И нямам предвид само външно. И отвътре също. И е забавна. Много се смеехме.

Вярно е, помисли си Кейси. Смеехме се през цялото време.

— И е чувствителна — продължи Уорън, сякаш някакво кранче в мозъка му бе отворено и то отприщи струя от прилагателни. — Силна, умна, секси. Ужасно ми липсва — прошепна той.

Кейси усети Патси да се приближава, представи си как полага нежно длан на рамото на Уорън.

— Ако е и наполовина толкова силна и умна, колкото си мислите, тя ще намери своя път обратно към вас.

— Благодаря — произнесе Уорън.

— Няма защо. Мога ли да ви донеса нещо? Чаша кафе? Нещо за ядене?

— Кафе би било чудесно. Ето, чакай да ти дам пари.

— Не, глупости. Аз черпя. Веднага се връщам.

Кейси си представи Патси да се отправя към вратата, кълчейки се нарочно. Зачуди се каква ли униформа носи. Дали платът подчертава фигурата ѝ, дали бедрата ѝ са едри или слаби. Запита се на колко ли е години и дали Уорън я намира за хубава.

— Мило момиче — отбеляза Уорън, след като тя си отиде. — Не изглежда зле — продължи той, сякаш разбрал какво си мислеше Кейси. — Въпреки че, според мен, ти би я намерила за твърде банална. Около метър и шейсет и три, петдесет и два килограма, но поне шест кила от

тях са грим, червеникаворуса коса, кафяви очи, обаче майка ѝ явно никога не ѝ е преподавала тънкото изкуство на полагане на спирала, поради което проявява злощастната склонност да я клепа като пяна за бръснене. Бих определил възрастта ѝ към средата или края на двайсетте. О, и не мисля, че носи бельо.

Кейси го чу да се размърдва на стола си.

— Чакай да видим. Какво още мога да ти кажа? Пропускаш един красив ден. Слънчево, около двайсет и три градуса. Всички се мъчат да ме склонят да ида да играя голф. Игрището е отворено и от това, което чувам, е в страхотна форма. Но не съм ходил да се уверя лично. Нещо не мога да се наканя, при положение че ти лежиш тук. „Не можеш да стоиш в болницата по цял ден“ — ми повтарят всички. Обаче, какво би трябвало да направя? Всичко ми изглежда толкова... повърхностно. „Трябва да излезеш, да си живееш живота“ — ми казват. Аз все им повтарям, че животът ми е тук, в тази болница.

Кейси почувства, че очите ѝ се наливат със сълзи, но се съмняваше в действителност да са се образували. *Аз все им повтарям, че животът ми е тук, в тази болница* — повтори си тя, стараяйки се да запомни точната му интонация.

— Обаче Тед Бейтс — помниш го, адвокат, обядвахме с него и жена му преди няколко месеца — той се обади няколко пъти, помъчи се да ме изкара навън, да направим няколко дупки. Все ми повтаря, че това ще ме разсее, че трябва да направя нещо, за да се отпусна. Животът си продължава, такива глупости. Казах му, че ще си помисля. Господ е свидетел, че наистина би ми дошло добре. Не съм ходил във фитнеса от... Мамка му. Какви ги говоря? Няма да стъпя близо до голф игрище, докато ти не си в състояние да дойдеш с мен. Макар че това навярно ще е добра възможност за мен да се поупражнявам — каза и се помъчи да се засмее. — Така, като се събудиш, ще мога да те изненадам с необикновените си умения. — Смехът изскърца в гърлото му и се превърна в задушавашо ридание. — Господи, Кейси. Толкова много ми липсваш.

И ти на мен.

Ново тихо почукване на вратата.

— Извинявай — каза Уорън, преглъщайки сълзите си. — Не разбрах, че си тук.

— Съжалявам, че се натрапвам. Не исках кафето ви да изстине — каза Патси.

Значи вече и най-интимните моменти със съпруга ѝ не бяха само нейни. Докато умът ѝ осъзнаваше тази последна загуба, сърцето на Кейси потъна под тежестта ѝ.

*Аз ще намеря своя път обратно към теб, мълком проплака тя.
Ще го направя. Ще го направя.*

[1] „Middlemarch“ — новела от Джордж Елиът, псевдоним на английската писалка Мери Ан Евънс, с подзаглавие „Изследване на провинциалния живот“. — Б.пр. ↑

7.

— Не мога да повярвам, казал си на онова ченге, че мислиш, че съм се опитала да убия сестра си! — извика Дру.

— Нищо такова не съм му казал — възрази Уорън.

— Връщам се къщи от почивка и намирам половината полицейско управление, струпано във фоайето на блока ми. Ще каже човек, че съм Осама бин Ладен, за бога. А после буквално ме обвиняват в опит за убийство на собствената ми сестра! Моята сестра! Как мислиш, че се почувствах?

— Наистина съжалявам...

— Как си могъл да ме обвиниш в такова нещо?

— Повярвай ми, Дру. Не съм те обвинявал в нищо.

Кейси долови примирение в тона на съпруга си. Тя знаеше, че никой не може да спечели спор с Дру. Спомни си деня, когато сестра ѝ се роди.

— Що за име е Дру, все пак? — беше се присмяла Лесли, когато я донесоха от болницата. Лесли бе новата, току-що наета детегледачка на бебето, млада жена със силен британски акцент, закръглена, с румени страни и остра кестенява коса, постоянно падаща в очите ѝ, така че изглеждаше сякаш вечно надзърта иззад завеса.

— Трябваше да е Андрю — дойде многозначителният отговор на Шона, младото ирландско момиче, наето да гледа Кейси, след внезапното напускане на Мая. Кейси не бе особено очарована от Шона, с постоянно навъсеното ѝ лице, сякаш изпитва непрестанна болка, и твърде едрите крака, подаващи се изпод прекалено късите поли.

— Вместо това получиха още едно смрадливо момиче — нехайно коментира Лесли, като че ли Кейси не бе в стаята.

Шона произнесе странен цъкащ звук и кимна в съгласие.

— Момчетата са много по-добри — отбеляза тя.

Кейси стоеше между двете млади жени пред масата за повиване в синьо-бялата бебешка стая на Дру. Бебето пред тях вдигаше врява в

очакване да му сменят памперса.

— Тя не е смрадлива — възмути се Кейси.

— Така ли? В такъв случай можеш ти да я преповиеш. — И Лесли метна използвания памперс в ръцете на Кейси.

Тя побърза да го хвърли в кошчето за боклук.

— Мирише по-хубаво от теб.

Лесли се ухили.

— Искаш да кажеш, че не харесваш парфюма ми ли?

— Противен е.

— *Мускусен* — поправи я детегледачката. — И на баща ти напълно му допада. — Тя се изкиска и намигна на Шона, която увиваше чист памперс около извиващото се дупе на Дру.

— Внимавай — предупреди я Шона. — Известно е, че след такива разговори момичета са били уволнявани.

Лесли пренебрежително сви рамене, вдигна Дру и понесе гърчещото се вързопче към креватчето, където го положи по гръб. Кейси гледаше как миниатюрните ръчички и крачета моментално се вирнаха нагоре, сякаш сестричката ѝ бе насекомо, което някой грубиян бе обърнал обратно. Личицето ѝ се бе свъсило в яростна физиономия, устичката ѝ се разтвори за мълчалив плач, който тутакси стана яростен и острите ѝ писъци внезапно раздраха тишината като парчета строшено стъкло.

— Господи, какъв ужасен звук — намръщи се Лесли.

— Може да е гладна — предположи Кейси.

— Току-що ѝ дадох цяло шишенце.

— Може да не си ѝ дала достатъчно.

— А може да е време за следобедния ти сън.

— Аз вече не спя следобед.

— Твърде лошо за теб — каза Лесли на Шона, когато ревът на бебето се засили. — Господи, какво му е на това дете? Плаче през цялото проклето време.

— Говорих с Мерилин — каза Шона, споменавайки една гувернантка, живееща малко по-надолу по улицата. — Според нея, Дру може да страда от ембрионален алкохолен синдром.

— Какво е това? — попита Лесли, точно когато и Кейси се канеше да стори същото.

— Нещо, което бебетата придобиват още докато са в утробата. Заради пиенето на майката — прошепна тя, въпреки че Кейси нямаше никакви затруднения да чуе всяка дума.

— Да. Тази майка си я бива, нали? Нищо чудно, че мъжът ѝ се заиграва наоколо.

— Ш-ш-ш — предупредително изрече Шона и посочи с очи към Кейси. — Малките зайци имат големи уши.

Кейси набързо огледа стаята. Не видя никакви зайци.

— Да не говорим, че — продължи Шона, надвиквайки нарастващата истерия на бебето — е трудно да се каже кое е било първо — пиенето или заиграването.

— Мисля, че иска да я вдигнат на ръце — обади се Кейси и дръпна Лесли за джоба на дънковата пола.

— О, така ли мислиш? Искаш ли ти да я вдигнеш тогава? — И тя вдигна пищящото дете от креватчето и го връчи на Кейси без повече обяснения.

Кейси понесе сестричката си. Влажното ѝ лице вече представляваше една яростна червена топка. Отнесе я в ъгъла на стаята и нежно я постави на мекия син килим. Силните писъци на Дру се вдигнаха като пара чак до тавана.

— Няма нищо, бебчо — нежно произнесе тя. — Аз съм тук. Не бива да плачеш.

В отговор Дру се разрева още по-силно.

— Справи се, хлапе — каза Лесли и двете с Шона се захилиха, дразнещ звук, който застърга като нокти по стените. — Наистина, все едно я докосна с магическа пръчка.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш тук сама за няколко минути, докато изпушим по една цигара? — попита Шона.

И двете момичета напуснаха стаята, без да чакат отговор. Веднага щом излязоха, плачът на Дру утихна.

— Аз също не ги харесвам — призна Кейси, полюшвайки бебето напред-назад, докато ревът му премина в тихо хленчене. — Добро момиче — прошепна тя. — Вече си по-добре, нали? Аз също. Казвам се Кейси. Аз съм твоята кака и ще се грижа за теб. Няма да плачеш вече.

Само че тя продължаваше да плаче. Постоянно.

— Сутрин, обед и вечер — уморено се оплакваше Лесли. После обаче внезапно Лесли си отиде и едно тъмнокосо момиче на име Роузи продължи да се оплаква.

— Мисля, че никога не съм чувала друго бебе да плаче толкова много — казваше Роузи, поставила ръце на едрите си хълбоци. — Коликите са си колики, обаче това е...

— Това е синдром — обясняваше Кейси.

Роузи се смееше, силен кикот, който караше и Кейси да се смее с нея. Кейси бе щастлива, че Роузи дойде да живее с тях, защото тя имаше мила физиономия и големи тъмни очи. Подслушала бе баща ѝ да казва, че били като два басейна с течен шоколад. Роузи се бе засмяла, когато той каза това, а когато тя се смееше с този чудесен заразителен смях, Кейси чувстваше кратък прилив на увереност и благоденствие.

— Какво, по дяволите, става тук? — провикна се майка ѝ от върха на стълбите и смехът на Роузи рязко прекъсна. — Никой нищо ли не може да направи за това ужасно вряскане? Къде е... както там ѝ беше името?

— Тук съм, госпожо Лърнър — провикна се от вратата на детската стая Роузи. — Тъкмо се каня да я нахраня.

Отговорът бе затръшната врата на спалня.

— Бих казала, че някой е станал с нещо нагоре, ако... — започна Роузи.

Ако изобщо е станал — завърши мълком изречението вместо нея Кейси.

— Какъв ѝ е проблемът все пак?

— Това е, понеже е известна — обясни Кейси, мъчейки се да си припомни какво бе казал веднъж баща ѝ на Лесли. Жена му била прекалено известна, бе казал той и затова се държала по този начин.

— Как може някой да е известен, след като никога не напуска стаята си? — попита Роузи.

Няколко вечери по-късно Кейси чу странни звуци посред нощ и стана от леглото си да види какво става. Стаята ѝ се намиреше в западното крило на къщата, на основния етаж, до бебешката стая. („За да не безпокоим майка ти“ — бе обяснил баща ѝ). Стаята на Роузи бе по-надолу по коридора, до тази на Шона. Кейси проследи пъшканията и кискането до вратата на Роузи и я отвори.

Трябваша ѝ няколко секунди да се адаптира към тъмнината, но дори и тогава бе трудно да проумее какво точно правеше Роузи. Изглежда, че седеше на нещо и яростно се клатеше напред-назад, сякаш бе получила някакъв пристъп. В следващия миг вече скачаше нагоре-надолу, а чифт едри ръце обгръщаха голия ѝ задник. Изглежда, че тя се смееше и плачеше едновременно.

После стаята внезапно се изпълни със светлина, някакви груби ръце изтласкаха Кейси навън, майка ѝ стоеше зад нея, а Роузи изскочи от леглото, мъчейки се да прикрие голотата си, като крещеше точно толкова силно, колкото и майка ѝ. Баща ѝ бе седнал в леглото, умолявайки всички да запазят спокойствие. Кейси тъкмо се чудеше какво прави баща ѝ в леглото на Роузи и защо също е гол, когато майка ѝ пресече помещението и с викове започна да го дере по лицето. Тогава пък изведнъж Дру писна от съседната стая, а Шона грабна Кейси и хукна с нея по коридора. На следващата сутрин и Роузи, и майка ѝ си бяха отишли.

— Роузи си намери друга работа — каза по време на закуската Шона. — Майка ти ще отсъства известно време. — Нищо повече не ѝ бе казано.

Два дни по-късно се появи нова детегледачка за Дру. Казваше се Кели и бе уволнена веднага, щом Алана се върна. Тя само хвърли поглед на дългите крака на момичето, изкусителната усмивка и вълнистата кестенява коса и я прати да си събира багажа. Кейси малко си отдъхна, когато от агенцията по наемане изпратиха Миша — по-възрастна, безформена и „мишоподобна“, според Шона.

— Не би трябвало да има промени за известно време — бе заявила тя.

Погрешно, както се оказа, тъй като самата Шона бе прогонена; само няколко седмици по-късно, заради изговорени повече от триста долара презокеански разговори. На сцената се яви Даниела, дебела, четирийсетгодишна и невъзмутима. Тя изтрая почти две години и бе последната детегледачка у семейство Лърнър.

— Какво всъщност се случи с Даниела? — много години по-късно бе попитала Дру.

— Освободиха я, когато започнах детската градина — отговори Кейси.

— Аз я харесвах.

— Как изобщо я помниш? Ти беше, на колко — две години? — когато тя напусна?

— Помня я — настоя Дру. — Тя е част от първия ми спомен.

Кейси знаеше за кой точно спомен говореше сестра ѝ: Дру влиза тичешком в стаята на майка им, нетърпелива да ѝ покаже новото си плюшено мече, получено за рождения ден, а майка ѝ ядосано го мята през стаята и крещи: „Някой да махне това дете от мен“. — И Даниела се втурва вътре, гушва детето и го отнася долу в стаята на Кейси. Дру плаче силно.

— Не мога да повярвам, че си казал на онова ченге, че съм се опитала да убия сестра си — плачеше Дру сега.

Какво?

— По-точно, казах на детектив Спинети, че не вярвам да имаш нещо общо със случилото се с Кейси.

— Тогава защо той слухти наоколо, задава въпроси и намеква, че съм избягала от града...?

— Ти не отговаряше на никакви обаждания. Никой не знаеше къде си.

— Бях на Бахамите за няколко седмици. Дай ме под съд.

— Била си на Бахамите — глухо повтори Уорън.

— Нуждаех се от отдих. Това престъпление ли е?

— Сестра ти е в кома, Дру.

— Да, и е все така от почти два месеца — кисело му припомни Дру.

— През което време ти дойде тук — колко пъти?

— Казах ти вече, много ми е тежко да я виждам така.

— На всички ни е тежко.

— Мислех, че докторите казаха, че се оправя.

— Наистина се оправя. Както можеш да видиш, гипсът ѝ е махнат. Раните ѝ в голяма степен зарастват. Махат ѝ дихателната тръба. Дори започват физиотерапия.

— Физиотерапия? Защо, за бога? Не е като да отива някъде.

Тишина.

— Съжалявам — извини се Дру. — Просто съм разстроена. Заради онзи проклет детектив. Искам да кажа, за какво говори той все пак? Кой би искал да убие Кейси?

— Не зная. Ти имаш ли някаква идея?

— Аз? Не. От къде на къде?

— Познаваш я по-дълго от всеки друг, Дру. Има ли някой от миналото ѝ, за когото се сещаш, който би...

— Не се движехме в съвсем едни и същи среди.

— Има ли някой от *твоята* среда...?

— Какво би трябвало да означава това?

— Някой от твоите приятели, може би познат...

— Може би познат? — подигравателно повтори Дру. — Сигурно нямаш предвид някой от моите пропаднали, занимаващи се с наркотици познати, нали?

— Просто се опитвам да подредя нещата, Дру.

— Е, погрешно си ги подредил.

— Виж. Не искам да споря. Особено пред сестра ти.

— Защо? Мислиш, че може да ни чуе ли?

— Не, разбира се, че не.

— Чуваш ли ни, Кейси? — попита Дру, приближи се по-близо, надвеси се над нея и дъхът ѝ докосна страната на Кейси като тънко котешко езиче. Въобразяваше ли си? — Разбираш ли какво казваме?

Да. Да, всичко разбирам.

— Няма никой вкъщи — обяви Дру и се отдръпна.

— Внимавай с лакътя си — предупреди Уорън. — Наранена е достатъчно.

Дру изпуфтя пренебрежително.

— Е, какво следва сега?

— Ами, да се надяваме, че ще продължи да се подобрява. Сега, след като започна терапията, мускулите ѝ ще заякнат. Докторите ще продължат да намаляват участието на обдихателя. Те са оптимистични, че до седмица-две тя може да почне да диша самостоятелно.

— Искаш да кажеш, че ще дойде в съзнание ли?

— Не. Никой не казва това.

— А какво казват? Че ще остане така завинаги?

Не, не. Това няма да се случи. Уорън, кажи ѝ, че това няма да се случи.

Тишина.

— И така, отново ще попитам, какво следва? — настоя Дру.

От устните на Уорън се изтръгна дълга въздишка.

— Щом веднъж Кейси е в състояние да диша без помощта на респиратора, мога да почна да мисля за връщането ѝ у дома, наемайки подходящите хора...

— Имах предвид, какво следва за мен? — прекъсна го Дру.

Ако можеше, Кейси щеше да се разсмее. Стори ѝ се странно успокояващо, че някои неща никога не се променят, независимо от обстоятелствата. Една роза е просто роза, роза, роза, помисли си тя. А Дру си беше Дру, Дру, Дру. И винаги щеше да си бъде.

Можеше ли да я обвинява?

От много ранна възраст сестра ѝ се бе научила, че единственият човек, който щеше да се грижи неизменно за нея, бе самата тя. От време на време Кейси се бе опитвала да изпълнява ролята на родител, ала Дру яростно ѝ напомняше: „Ти не си ми майка“. И тя се бе оттегляла.

Кейси обаче бе наследницата на имота на родителите им, тя бе тази, която вземаше решенията и подписваше чековете.

— Какво следва за *теб* ли? — повтори Уорън.

— Да. Разумен въпрос, като се имат предвид обстоятелствата.

— Но такъв, на който не мога да отговоря.

— И защо не?

— Защото нямам нужните отговори.

— Ти си адвокат. Мислех, че от адвокатите се очаква да знаят такива неща.

— Не съм адвокат по наследствата. — Кейси долавяше усилието му да запази самообладание.

— Сигурна съм обаче, че си говорил с такъв.

— Всъщност, не съм, не.

— Не си питал никого какво ще стане с богатството на жена ти, ако тя остане завинаги във вегетативно състояние?

Не съм във вегетативно състояние. Не съм. Не съм.

— Много ми е трудно да го повярвам — продължи Дру.

— Имах някои други неща на главата си, Дру.

Кейси почувства как сестра ѝ крачи край леглото.

Чуваше чаткането на токетата ѝ и се опита да си представи как е облечена. Навярно с клин и жакет от едра плетка. Дългата ѝ тъмноруса коса сигурно бе вързана на висока опашка, а от ушите ѝ висеше чифт,

типични за нея, сребърни халки. Без съмнение, тъмнозелените ѝ очи мятаха мълнии по посока на Уорън.

— Мислех, че ако нещо се случи с Кейси, богатството на баща ми автоматично ще се прехвърли на мен.

— Кейси не е мъртва, Дру — напомни ѝ Уорън.

— Но би могла да бъде.

О, боже.

— Добре, достатъчно — отсече Уорън и чаткането на токчетата на Дру мигом спря в края на леглото. — Боя се, че просто ще трябва да проявиш търпение.

— Лесно ти е да го кажеш. Не ти се налага да се притесняваш за пари.

— Може би ако си беше намерила работа... — предположи Уорън.

— Трябва ли да ти напомням, че имам дете, за което да се грижа?

Кейси почувства как стомахът ѝ се свива на възел при споменаването на петгодишната ѝ племенница, миниатюрно копие на майка си във всяко отношение. Кейси се почуди дали когато порасне, Лола щеше наистина да стане такава красавица, каквато сестра ѝ бе предвидила. Спомни си, че същото предсказание бе направено навремето и за Дру. Дру обаче бе съзряла — ако изобщо думите „съзряла“ и „Дру“ можеха да се използват в едно изречение — като безспорно симпатична млада жена, но тя не се превърна напълно в красавица — чертите ѝ си останаха прекалено обикновени, очите ѝ — разсеяни, лишени от онази тайнственост, която истинската красота изисква.

— Къде е Лола? — попита Уорън.

— Шон я заведе в кафето за сладолед.

— Кой е този човек, всъщност? — попита той. — От колко точно време го познаваш?

— Какво би трябвало да означава това — *точно*?

— Не означава нищо. Просто се чудех.

— И какво се чудиш, Уорън? Чудиш се дали Шон има нещо общо с това? Чудиш се дали не съм накарала гаджето си да прегази сестра ми? Това ли се чудиш?

Разбира се, че не. Не го мислиш наистина. Нали, Уорън?

— Мамо! — провикна се тъничко гласче и развълнувани стъпки нахлуха в стаята.

— О, господи. Изкарай я оттук. Не. Остави. Мислех, че ще я водиш за сладолед — на един дъх изрече Дру.

— Тя вече яде сладолед — възрази мъжки глас.

— Тогава ѝ купи още.

— Какво ѝ е на леля Кейси? — попита момиченцето. — Заспала ли е?

— Не се чувства добре — раздражено отговори Дру.

— Да не е болна?

— Претърпя автомобилна катастрофа — обясни Уорън.

— Ще се оправи ли?

— Надявам се. Всички стискаме палци.

— Може ли и аз да стискам моите?

— Мисля, че това много ще помогне.

— Добре. Мамо, виж. Стискам палци.

— Страхотно — каза Дру. — А сега, Шон, ако не възразяваш. Болничната стая не е място за деца.

— Мамо, аз мога да ѝ почета.

— Може би някой друг път. Шон...

— Добре, добре. Хайде, Лола. Може да хапнеш онази тортичка, дето ѝ хвърли око.

— Вече не съм гладна.

— Шон, за бога...

— Знаеш ли какво? — намеси се Уорън. — Мисля, че на долния етаж има стая за деца. Не искаш ли да я видиш?

— Може ли, мамо?

— На всяка цена.

— Какво ще кажеш аз да те заведа? — попита Уорън.

— Сигурна съм, че Шон и сам ще се справи — възрази Дру. — Остават още няколко неща, които трябва да обсъдим.

— Мисля, че обсъдихме достатъчно неща за един следобед.

По затихването на гласа на Уорън Кейси съдеше, че вече е до вратата.

— И ти можеш да отидеш, Шон — пренебрежително произнесе Дру. — Уорън, ще те чакам тук.

— Както предпочиташ.

Вратата се затвори и Кейси остана насаме със сестра си.
— Винаги е както предпочитам — каза тогава Дру.

8.

— Е, ето ни отново — продължи Дру и Кейси си представи как сестра ѝ се приближава до прозореца. — Също като в доброто старо време. Само дето тогава май аз бях вечно в кома, а ти крачеше напред-назад, мъчейки се да решиш какво да правиш с мен.

Съвсем вярно, съгласи се Кейси. Умът ѝ се върна години назад, когато двете живееха в един дом, през нощите, в които тревожно чакаше сестра си да се прибере, дните, в които я гледаше как спи след среднощен гуляй, докато от дрехите ѝ се носеше непогрешимият мирис на секс и леки наркотици.

— Все ми повтаряше, че ако не се стегна, няма да доживея до трийсетия си рожден ден. — Дру се засмя, но смехът ѝ прозвуча кухо. — А виж ни сега. — Кейси я усети как се плъосна на леглото. — Предполагам, че това се нарича „ирония на съдбата“. — Тя си пое дълбоко дъх, после бавно го издиша. — Господи, наистина ми е непоносимо да те гледам така.

Много съжалявам, че трябва да ме виждаш такава, мълком изрече Кейси, припомняйки си колко много сестра ѝ мразеше дори и най-слабо неприятните неща.

— Не че изглеждаш толкова ужасно. Не. Изглеждаш даже много добре за човек, не съм умрял. Тенът ти е страхотен, синините изчезнаха, а докторите доста добре те закърпиха. Виж, Кейси — гневно произнесе Дру. — Всяко нещо си има граници. Даде ни да разберем. Аз съм пълен провал и не мога да се справя без теб. Схванах. Хайде сега излизай от тази нелепа кома и се връщай при нас. Хайде. Зная, че си тук.

Знаеш ли? Наистина?

— Трябва да се събудиш. Не е честно. Това, което правиш, просто не е редно. И не ми пробутвай онези глупости, че не си имала избор, защото колко пъти си ми повтаряла, че човек *винаги* има избор? Затова не ми казвай, че не можеш... какво беше казала веднъж? „Да стартираш позитивна промяна“? Да, така беше. Така че, почвай да

стартираш. Нужно ми е да се оправиш. И то до петък, понеже съм подписала куп чекове, които ще почнат да гърмят навсякъде из града, ако не се събудиш и не прехвърлиш някакви пари по сметката ми — които по право са си мои, в случай че си забравила.

О, Дру.

— Искам да кажа, съжалявам, че трябва да ти сервирам това в твоето положение, но ръцете ми са малко вързани — подчертавам обаче, че това лесно би могло да бъде избегнато, ако татко не беше те определил за единствена наследница и изпълнителка или ако ти не го бе приела.

Моля те, спри.

— Понастоящем проблемът се свежда до това — продължи сестра ѝ, подрусвайки се не дотам леко в края на леглото ѝ, — че откакто си в несвяст, не съм си получавала издръжката, да не говорим, че водих Шон на Бахамите и попълвах гардероба си за пролетта. Стигнах тавана на кредитните си карти и съвсем скоро няма да съм в състояние да си изхранвам детето. А аз зная какво изпитваш към Лола, обичаш я до болка, въпреки че не беше очарована от забременяването ми. И да, в случай че се чудиш, *зная* кой е бащата. Или поне сведох разследването до трима заподозрени. Шегувам се — бързо додаде Дру. — Двама — изрече едва чуто. — Е, какво би трябвало да направя, а? Трябват ми пари, мъжът ти казва да съм търпелива и всичко това е по твоя вина, понеже ти дърпаш конците. Тогава ти ми кажи. Как да се измъкнем от тая каша?

Иска ми се да знаех.

— Мразя се, че го казвам, но цялата тази ситуация щеше много по-лесно да се избегне, ако просто беше умряла.

Какво?

— Тогава щях да си получа парите. Ченгетата нямаше да тичат по задника ми. Нямаше да се наложи да умолявам Уорън...

О, Дру. Наистина ли ме мразиш толкова много?

Кейси усети как Дру става от леглото. Никога не е била в състояние да стои мирно за повече от минута, помисли си Кейси и си представи сестра си до прозореца. Какво ли вижда? Кейси си представи яркооранжево слънце, погълтано от злокобно надвиснали черни облаци.

Настоящото финансово положение на Дру наистина бе по нейна вина, принудена бе да признае Кейси. Като изпълнителка на завещанието на баща си, решението да постави Дру на месечна издръжка, бе нейно. Сестра ѝ негодуваше от наложените ѝ ограничения, роптаеше, че не е честно въпреки щедрата сума, заплашваше дори, че ще я съди, но после се бе отдръпнала, когато бе разбрала, че всяко недоволство от волята на баща ѝ можеше да доведе до пълното ѝ лишаване от наследство. Тогава опита да се разбере с по-голямата си сестра, мъчеше се да я убеди, че като я слага на издръжка, Кейси всъщност не ѝ позволява да порасне. Тя я *инфантилизираше*. Кейси бе достатъчно впечатлена както от думата, така и от аргументацията ѝ и ѝ прехвърли няколкостотин хиляди долара по сметката.

За няма и година парите бяха похарчени, инвестирани в лоши предприятия, които бързо фалираха, в едно жълто ферари, няколко ваканции по островите и голямо количество бял прах. След това Кейси сложи сестра си на строго лимитирана издръжка. Впоследствие Дру продаде ферарито, сумата от което бързо изчезна през носа ѝ. Някъде по това време тя откри, че е бременна и реши да запази бебето, въпреки че отказа да назове бащата. Съгласи се обаче да иде в рехабилитационна клиника и успя да остане чиста и трезва до раждането на Лола.

Последните пет години бяха горе-долу същите. Кейси премести сестра си в по-голям апартамент в „Съсайъти Хил“, нае една отговорна възрастна жена да се грижи за Лола и плащаше за многобройните опити на Дру да посещава рехабилитацията. От време на време изглеждаше сякаш Дру ще направи завой, но само за да изчезне зад него, понякога за цели седмици. Преди нелепата катастрофа — за момента Кейси отказваше да мисли за нещо друго — тя не бе говорила със сестра си от почти месец.

Дру е права, помисли си отново и усети, че сестра ѝ се връща при леглото. Не биваше да я поставя в това положение, не трябваше да я принуждава да зависи от нея за онова, което по право ѝ принадлежеше. Трябваше да раздели наследството на две равни части и да остави съдбата да се разпорежда. Какво щеше да избере Дру да прави със своя дял от семейните пари си беше нейна работа. Кейси нямаше право да упражнява диктат над по-малката си сестра, нито да

се опитва да ѝ налага собствения си морален кодекс. „Не можеш да увардиш някого, който нарочно и непрекъснато си търси белята“ — много пъти ѝ бе повтарял Уорън. Той разпалено я бе убеждавал, че най-доброто, което може да направи, е да държи сестра си изкъсо във финансово отношение, поне докато не докаже, че е в състояние да носи отговорността за всички тези пари.

Дру навярно бе разбрала, че това време никога нямаше да дойде.

— Краката ме скъсват от болка — заяви сега Дру и Кейси чу как тя придърпва един стол до леглото ѝ. — Не позволявай на никого да ти казва, че Маноло Бланик са толкова удобни, все едно ходиш бос. Кой го е казал всъщност? Сигурно Кари от „Сексът и градът“. Гледала ли си го? Преди го обожавах. И сега понякога гледам повторенията. Излъчват ги през цялото време. Може би зная наизуст всички епизоди. Толкова много пъти съм ги гледала. Хей, може и сега да го дават. — Тя пусна телевизора и почна да превърта каналите, надвиквайки сменящите се гласове от екрана. — Трябва обаче да признаеш, че тези обувки изглеждат страхотно. — Кейси си представи как сестра ѝ вдига нагоре крака си да се похвали с обувките. — Да, давам си сметка, че седемстотин долара са скандална цена за парче кафява кожа и седемсантиметрови токчета, но те действително са произведение на изкуството, а кога за последно си платила само седемстотин долара за истинско произведение на изкуството? — Тя отново си пое дълбоко дъх. — Много жалко, че не можеш да ги видиш — продължи Дру. — Много жалко, че не виждаш колко добре ми стоят. Много жалко, че не можеш да видиш колко добре изглеждам и това е. — Тя се засмя безрадостно. — Наистина изглеждам страхотно напоследък. Хубава, със слънчев тен и започнах да спортувам. Не тичане. Ти си по тази част. Не, посещавам уроци по танци, започнах дори тренировки на велоергометър. Вече официално спадам към онези смахнати жени, които се потят като бесни на велосипеди, които не отиват никъде. Ти навярно би казала, че това е метафора за начина, по който си живея живота.

Дали бих го казала, запита се Кейси и неочаквано бе завладяна от чувство на вина. Би ли казала това? Наистина ли толкова обичаше да критикува хората?

— Както и да е, наистина изглеждам доста добре. Не толкова, колкото Спящата красавица тук, разбира се. Дори и в кома, ти все още

си по-красивата сестра. Макар да виждам няколко бръчици около устата, които не съм забелязвала преди. Не е лошо да помислиш за ботокс, когато се събудиш, въпреки че ме втриса от самата идея нарочно да си инжектираш отрова. Пък и знам какво си мислиш, макар, технически погледнато, сега да не мислиш. Обаче грешиш. Това е едно от нещата, които никога не съм правила. Никога не съм използвала игли. Знаеш, че винаги съм мразила спринцовки. Помниш ли онзи път, когато в училище щяха да ни бият инжекции и всички трябваше да се наредим в редица? Аз почнах да пищя и избягах, така че се наложи да те изведат от час, за да помогнеш да ме намерят. Помниш ли? Ти беше — на колко — дванайсет години? Аз бях на осем или девет. — Тя се подсмихна. — Биваше си го онова време, нали?

Доброто старо време.

— Както и да е, не го прави. Ботоксът ме плаши, макар да зная, че е медицински доказан и всеки го използва. Обаче парализира мускула и това е някак страшничко. Искам да кажа, ами ако нещо се обърка и цялото ти тяло се парализира? Мамка му — тутакси измърмори Дру. — Какви ги говоря, по дяволите? Съжалявам. Това не беше много уместно. Напълно сигурно е, че докторите нямаха предвид това, когато казаха да ти говорим колкото се може повече. При всички случаи, много съжалявам. Не исках... За какво се извинявам? Не че можеш да ме чуеш. Можеш ли? Можеш ли да ме чуеш? Понякога имам чувството, че можеш.

Да. Права си. Права си.

— Не. Предполагам, че е нелепо — въздъхна Дру. — Е, какво мислиш за Шон? — попита в следващия миг.

Шон?

— Онзи приятел, дето току-що бе тук — отговори Дру, сякаш водеха истински разговор.

Дали не ме чу, почуди се Кейси. Възможно ли бе да е произнесла името му на глас?

— Не си спомням дали двамата сте се запознавали. Чуплива руса коса, малък чип нос, хубави кафяви очи. По-нисък, отколкото по принцип харесвам, но той наваксва на ширина липсващото на дължина, ако разбираш какво искам да кажа. — Тя се изкиска. — Да, зная. Говоря глупости. На татко не би му харесало. Макар че и той самият си падаше по глупостите, нашето татенце — замислено

произнесе тя. — Както и да е, Шон е свестен. Не е прекалено умен. На мен това май ми допада. Но определено не е мечтата ми в живота, така че няма защо да се тревожиш. Точно сега си имаш предостатъчно неща, за които да се тревожиш.

Кейси почувства, че Дру се навежда по-близо.

— Кейси? — попита тя с тих, загрижен глас. — Кейси, какво става тук? Защо си мисля, че ме чуваш?

Защото ме познаваш по-добре от всеки друг. Защото си моя сестра и независимо от всичко помежду ни съществува връзка, неразрушима връзка.

— Тя не може да ви чуе — внимателно произнесе мъжки глас.

Кой е този?

— Зная — съгласи се Дру. — Просто внезапно в изражението ѝ се появи нещо. За миг си помислих, че може би... Не зная. Вие лекар ли сте?

— Не. Аз съм нейният физиотерапевт. Джереми Рос.

Кейси се опита да си представи как изглежда. Във въображението си го видя висок и рус, с квадратна челюст и дълбоки очи. Може би нос, който е бил чупен на младини. Навярно в средата на трийсетте. Запита се дали подава ръка на Дру да се здрависат.

— Дру Лърнър — представи се тя. — Сестра на Кейси.

— Да, виждам приликата. Приятно ми е, Дру. Как е пациентката ни днес?

Кейси усети как Дру свива рамене.

— Тя напредва много добре — отбеляза терапевтът, приближи се до леглото, взе ръката на Кейси в своята и леко я стисна.

Дали? Или отново си въобразяваше? Усещаше ли действително масажа на пръстите си?

— Определено чувствам напредък.

— Наистина?

— Тя стана много по-силна. Долавям разлика в пръстите дори отпреди няколко дни. А щом веднъж ѝ махнат това нещо — каза той, явно имайки предвид тръбата, която контролираше дишането ѝ, — можем да почнем да я раздвижваме много повече.

— Ами ако не започне да диша самостоятелно?

— Лекарите няма да махнат обдишвателя, докато не са сигурни, че е безопасно.

— Мислите ли, че ще дойде в съзнание?

— Трудно е да се каже. — Джереми пусна едната ѝ ръка и вдигна другата. — Някои идват, други не.

— Какви са шансовете?

— Не зная. — Той почна да раздвижва китката на Кейси, да я върти в малки кръгове. — По принцип, колкото по-дълго продължава комата, толкова по-слаби са шансовете за пълно възстановяване. Но човек никога не знае. Не бива да се отчайвате.

Кейси чувстваше силата на пръстите му, когато внимателно ги притискаше в нейните. Тя почувства приятно гъделичкане да тръгва нагоре по ръката ѝ и бе обхваната от вълнение. Дали сетивата ѝ малко по малко не започваха да се възвръщат? Или мозъкът ѝ само проектираше собственото ѝ желание да почувства това? Трябваше да внимава да не се обнадееда напразно, преди да е сигурна.

Въпреки че защо не, каза си Кейси. Какво значение имаше, ако се обнадееди, само за да изживее провал? Можеше ли да стане по-лошо от сега?

— Добро момиче, Кейси. Справяш се чудесно — каза ѝ Джереми.

— Искате ли да изляза? — попита Дру.

— Не, всичко е наред. Нямам нищо против да останете. Какво гледате?

— А? О, нищо. Вече няма нищо, което да си заслужава да бъде гледано.

Гласовете от екрана ненадейно секнаха.

— В такъв случай можете да погледате мен — каза Джереми. — Да се научите как да правите някои от тези неща сама и следващия път, когато дойдете, да ги упражните с нея.

— О, не. Страх ме е. Не ми се ще да я нараня.

— Няма да я нараните. Ето, дайте да ви покажа. Хайде, хванете ръката ѝ.

— Не. Не мога. Наистина.

— Разбира се, че можете. Хайде. Обещавам, че няма да я нараните.

Кейси почувства как лявата ѝ китка преминава от силната ръка на Джереми в не толкова сигурната длан на Дру. *Чувствам това, замаяно си помисли тя. Чувствам това.*

— Така е добре. А сега, бавно и внимателно почнете да движите пръстите й нагоре-надолу, един по един, наистина бавно, наистина нежно. Точно така. Видяхте ли? Схванахте го. А сега завъртете китката, точно както правя аз. Добре. Добре. Виждате ли? Вие сте природен талант.

Дру се подсмихна.

— Не мисля така.

— Сигурен съм. Не се подценявайте. Точно сега Кейси има нужда от вас.

— Повярвайте. Аз съм последното нещо, от което тя се нуждае — и побърза да върне ръката на Кейси в тази на терапевта.

— И защо така? — Джереми почна да масажиря ръката й от китката до лакътя.

Това не е от въображението ми. Наистина го усещам.

— Фразата „черна овце в семейството“ говори ли ви нещо? — попита Дру.

Джереми се изкикоти.

— Схващам, че точно в това семейство има доста черни овце.

Дру се засмя заедно с него.

— Направил сте си домашното.

— Обичам да се запознавам колкото е възможно повече с историята на пациентите си.

— Ами добре, желая ви късмет с това семейство. Ние сме доста прецакана банда. С изключение на Кейси. Тя винаги бе идеална.

— Предполагам, не е било лесно да се съревноваваш със съвършенството — отбеляза Джереми и почна да движи ръката на Кейси в лакътя.

— О, доста рано се отказах да се съревновавам.

— Навярно е била добра идея.

— Ами ти? — попита Дру. — Имаш ли братя и сестри?

— По двама от всеки вид.

— Уау, голямо семейство. А някакви свои деца?

— Не. Двамата с жена ми си мислехме за това, но после тя реши, че е по-добре да ги има от някой друг, така че сега сме разведени. А ти?

— Аз имам дъщеря. Но не и съпруг — бързо добави Дру.

— Здравей, Джереми — обади се от вратата Уорън. — Дру, може би трябва да излезеш и да оставиш терапевта да си върши работата.

— Няма нищо. Тя не ми пречи...

— Шон и Лола те чакат долу.

— Трябва да поговорим — възрази Дру.

— Не сега.

— Всичко е наред — намеси се Джереми. — Мога да се върна след няколко минути. Радвам се, че се запознахме, Дру.

— Аз също.

— Моля те, кажи ми, че не си флиртувала с терапевта на сестра си — каза Уорън, след като Джереми излезе.

— И какво толкова? Не че тя може да види.

— Няма да водя този разговор.

— Той прилича малко на Тайгър Уудс, не мислиш ли?

— Този разговор също няма да водя. Виж, гаджето ти е долу с Лола. Навярно не бива да ги караш да те чакат повече. Ето ти малко пари, за да се пооправиш.

— И какво се очаква да направя с петстотин лайняни долара?

— Това са всичките пари, които имам в себе си.

— Аз не искам *твоите* пари. Искам си *моите*.

— За момента това е най-доброто, което мога да направя.

— Колко време ще продължи всичко това?

— Не зная, Дру. Ситуацията е сложна.

— Тогава я опрости.

— Ръцете ми са вързани.

— Развържи ги.

— Не разбираш ли? Не зависи от мен.

Моля ви. Не мога да слушам нищо толкова повече.

— О, боже, погледни я — изведнъж възкликна Дру. — Виж й лицето.

— Какво му има на лицето й?

— Тя ни чува.

— Какво говориш?

— Тя ни чува, Уорън. Сигурна съм.

Кейси усети как Уорън се приближава, дъхът му докосна устните й, а очите му се втренчиха в нейните.

— Ти си луда, Дру — след дълга пауза произнесе той. — А сега, моля те. Направи услуга на всички ни и си иди вкъщи. — Нова пауза, последвана от дълбока, угрижена въздишка. Когато Уорън отново проговори, гласът му бе по-мек и сговорчив: — Виж. Ще поговоря с някого в моята фирма за положението, в което се намираш. Да се надяваме, че ще измислим нещо.

— Ще съм ти благодарна.

— Съжалявам, ако с нещо съм те разстроил — извини се Уорън.

— Приема се. Значи ще ми се обадиш, след като говориш със съдружниците си?

— Ще се обадя.

Кейси чу чаткането на обувките „Манолос“ на сестра си, докато тя отривисто се отправяше към вратата, без да каже „довиждане“.

9.

— Добре, готова ли си, Кейси? — попита доктор Айн.

Какво? Казахте ли нещо?

— Предприемаме доста голяма стъпка.

За какво говорите? Каква голяма стъпка?

Кейси чувстваше, че се лашка напред-назад между съзнанието и съня. Сънуваше Жанин, годините, прекарали заедно като съквартирантки в колежа. Още не беше готова да се събуди, да изостави своето по-младо, по-безгрижно „аз“ зад гърба си. Не беше готова за никакви големи стъпки.

— Щом прекъснем тази последна жица, ти официално започваш да дишаш самостоятелно — обяви докторът.

Извинете? Казахте ли нещо?

Кейси се видя как седи на леглото на Жанин в малкия двустаен апартамент, в който някога живееха. Намираще се на последния етаж в триетажна тухлена сграда, на по-малко от километър от кампуса на „Браун Юнивърсити“, на улица с три платна, заета от стари къщи, някога държавни, а сега присъединени към университета и подслоняващи дълга процесия от студенти и аспиранти.

— Какво казва той? — нетърпеливо питаше иззад нея Жанин. — Кейси, какво казва?

Мисля, че каза нещо във връзка с това, че ще дишам самостоятелно.

— Стига, Кейси — скара й се Жанин. Кейси се бе предала в плен на миналото. — Не го правиш както трябва. Дай аз да опитам.

— Как така не го правя както трябва? Как мога да го правя погрешно? — И тя видя онази млада жена, която някога беше, да подава чашата, закрепена между ухото й и стената, в нетърпеливите ръце на Жанин. — Той не казва нищо.

— Невъзможно — каза Жанин. — Те говорят за мен. Чувствам.

Бяха се запознали три месеца по-рано, когато Кейси бе отговорила на обявата за съквартирантка, публикувана в

университетския вестник от Жанин.

— Не зная — каза Жанин, след като отвори вратата и огледа Кейси от горе до долу. Бе пропуснала любезности от сорта на „Здравей. Как си?“. Отстъпи назад, за да я пропусне вътре и дори не се опита да прикрие, че не спира да я оглежда. — Малко си... прекалено хубава. Не се и опитвай да ми казваш, че не си била кралицата на абитуриентския си бал.

Кейси не беше сигурна какво да каже, затова не каза нищо. Реши, че може би е по-добре да остави високото момиче с проникателните очи да говори. За себе си вече бе решила, че иска апартамента — светъл и гостоприеман, въпреки малкия си размер, но разбира се, нуждаещ се от допълнителни цветове. И тя добави наум няколко резедави възглавници върху скучно бежовия диван, както и килимче със зебров шарка на светлия паркет. Ваза със свежи цветя също щеше да стои добре. Жанин ѝ бе направила знак да седне.

— Добре, чуй каква е историята — започна тя, без да си дава труда да се представи. — Аз съм шумна, тиранична и не търпя възражения. Мразя животни, в това число златни рибки, така че и дума да не става за домашни любимци и ще повърна, ако почнеш да ми се лигавиш за кученцето, дето си го имала, като си била на три годинки. Търся си някоя чиста, тиха и умна, защото мразя глупачките.

— Аз не съм глупачка.

— Но не си и толкова тиха — дойде незабавното възражение, тутакси последвано от блестяща усмивка. — Не си някоя изчанчена психопатка убийца, нали?

— Какво?

— Не си ли гледала „Самотна бяла жена“?

Кейси поклати глава.

— Късметлийка. Ужасен беше. Е, какво учиш?

— Следвам едновременно психология и английски.

— Вярно? На мен английският ми е предостатъчен. Прехвърлих се от право, понеже реших, че мразя адвокатите. Освен готините, естествено.

— Естествено — съгласи се Кейси, макар в този момент да си мислеше, че Жанин храни доста омрази. Три за няколко минути.

Оттук нататък интервюто бе протекло относително гладко, Кейси внимаваше да казва колкото се може по-малко и оставяше Жанин да

избира каквито си иска теми. Половин час по-късно Жанин ѝ подаде втория екземпляр от ключовете за апартамента.

— Добре. Ще се пробваме. Хич друго да не е, може да помогнеш да привлечем по-добра категория мъже.

— Добре де, чуваш ли нещо? — попита по-късно Кейси, докато Жанин бавно плъзгаше чашата по стената, търсейки идеалното място.

— Само много движение наоколо.

Жанин застана на колене върху двойното си легло и нагласи отново чашата до ухото си.

— И какво се мъчим да чуем все пак? Кой е този мъж?

— Не му зная името. Знам само, че е невероятно красив. Точно моят тип. Говореше си навън с Питър, който пък съвсем не е мой тип, независимо че всеки път като ме види, му потичат лигите. Както и да е, красивият тип ми хвърли око, докато се качвах по предното стълбище и май му се харесах. Знаеш този поглед. — Жанин сведе очи и събра устни, за да го илюстрира.

— Знаеш какво имам предвид. В крайна сметка, всички влязохме заедно, въпреки че Питър, този тъпак, не се и сети да ни представи. А може и да се е сетил, но да не е искал. Както и да е, аз подочух Питър да му казва името ми, докато се качвахме по стълбите и затова веднага след като се качих, се втурнах и ти казах да донесеш чашата. Не мога да повярвам, че тези стени са толкова дяволски звуконепроницаеми. Мислех си, че в старите къщи стените са като хартия.

— Дай да опитам още веднъж.

На вратата се почука.

— Компания ли очакваш? — обвинително попита Жанин.

Кейси поклати глава.

— Отърви се, който и да е — излая Жанин, докато Кейси се отправяше към входната врата.

— Кой е?

— Питър, от съседния апартамент.

Кейси се обърна и видя Жанин зад гърба си.

— Какво чакаш? — дрезгаво прошепна тя, опъна плътно по гърдите си черната тениска и набухна косата си, после направи знак на Кейси да отвори вратата.

Кейси си пое дълбоко дъх и отвори. Питър, техният слаб като клечка, двайсетгодишен съсед, бе застанал пред нея с крива усмивка на

тясното си гладко лице, бутилка червено вино в дясната ръка и един красив и закачлив младеж с бледосини очи и многозначителна усмивка от лявата си страна.

— Приятелят ми и аз си помислихме, че може би ще искате да споделите с нас бутилка вино — срамежливо се осмели да изрече Питър.

— Приятелят ти има ли си име? — попита Жанин, заобиколи Кейси и взе нещата в свои ръце.

— Ерик — представи се красивият младеж до Питър и пристъпи вътре без покана. — А вие сте? — попита той и погледна право към Кейси.

— Тя е Кейси. Аз съм Жанин — отговори Жанин. — Какво носите тук?

— Мерло — отговори Питър.

— Мерло — повтори Жанин, сякаш знаеше какво означава. — Кейси, би ли ни донесла чаши?

Кейси се позамисли дали имат някакви чисти чаши, тъй като снощи беше ред на Жанин да мие съдовете, а тя не бе съвсем в настроение да го направи. Единствената чиста чаша, която имаха, бе в стаята на Жанин.

— Ще видя какво мога да направя.

— Аз ще ти помогна — предложи Ерик.

— Няма нужда — бързо възрази Кейси, уловила погледа на Жанин.

— Разполагайте се — заповяда Жанин и последва Кейси в миниатюрната кухничка в дъното. — Дявол да го вземе този Питър — прошепна тя. — Сигурно е казал на Ерик, че ме харесва и затова сега ръцете на Ерик са вързани.

Кейси изплакна четири чаши, докато Жанин я гледаше и се терзаеше.

— Как ще го направя сега?

— Кое?

— Дали ти не би могла да разсееш Питър за известно време, накарай го да говори — ако си спомням добре, той е същински киноманиак — и така аз ще имам на разположение няколко минути с Ерик, да му дам да разбере, че нямам нищо общо с приятеля му.

Кейси се опита. Тя седна на тъмния стол срещу дивана, оставяйки на Жанин средата на канапето между Питър и Ерик. Решително се хвърли в опити да ангажира Питър в разговор за филми, макар еднакво да мразеше научнофантастичните и филмите на ужаса, които той очевидно харесваше.

— Майтапиш се. Никога не си гледала „Изчезващият“? — невярващо попита Питър. — Как си могла да го пропуснеш? Това е класика.

— Кое? — попита Ерик, прекъсвайки онова, което му говореше Жанин. Заряза я по средата на изречението с отворена уста.

— Тя никога не е гледала „Изчезващият“ — произнесе Питър, клатейки глава.

— О, непременно трябва да видиш „Изчезващият“ — повтори Питър.

— Не е ли онзи филм с Кийфър Съдърланд и Сандра Бълок? — попита Жанин, привеждайки се напред и правейки се, че я интересува.

— Джеф Бриджес игра онзи зловещ сериен убиец, който отвлича хора и живи ги погребва в задния си двор — каза Питър, сякаш Жанин не бе казала нищо.

— Обаче наистина трябва да видиш оригиналната холандска версия — прекъсна го Ерик. — Още по-добра е.

— Ако можеш да я намериш — добави Питър. — Няма я във всички видеотеки.

— Аз може и да успея да ти намеря касета — предложи Ерик, сведе очи и нацупи устни, точно повтаряйки физиономията, демонстрирана по-рано от Жанин — физиономия, която показваше, че е заинтригуван.

Кейси се направи, че не забелязва.

— Всъщност, не си падам много по ужасите — обясни тя.

— Това е по-скоро съспенс, отколкото ужас. Няма много кръв и вътрешности. Никой не разфасова хората с електрическа резачка.

— Само ги заравя живи — каза Кейси и двете момчета се разсмяха по-гръмко от необходимото.

— А някой да е гледал „Хелюин“? — попита Жанин. — Или „Петък, тринайсети“? Първата версия, разбира се.

— Че кой не ги е гледал тези? — подигравателно произнесе Питър.

— Аз не съм — каза Кейси.

— Наистина ли? — попита Ерик. — Имам ги. Мога да ти ги донеса някоя вечер. Ще те държа за ръката, ако се страхуваш.

Кейси скочи на крака.

— Някой иска ли бисквити и сирене? Питър, защо не дойдеш да ми помогнеш? — изрече тя на един дъх.

— Аз ще ти помогна — изпревари го Ерик, застанал вече до нея, преди Питър да има шанс да отговори.

— Мисля, че нямаме нито бисквити, нито сирене — с усмивка произнесе Жанин.

— Сигурен съм, че ще намерим нещичко — каза Ерик, подхвана Кейси за лакътя и я изведе от стаята. Веднага щом стигнаха кухнята, той я обгърна с ръце и я целуна.

— Какво правиш? — попита Кейси и се дръпна, въпреки че цялото ѝ тяло трептеше.

— Целувам те — отговори той и отново я целуна. — И ми се струва, че този път и ти ме целуна.

— Намерихте ли нещо сиренено? — Гласът на Жанин бе достатъчно любезен, но Кейси долови изтичане на киселина от него.

Тя тутакси се откъсна от прегръдката на Ерик. Знаеше, че каквото и да каже в този момент, щеше да е погрешно, затова си замълча.

— Както вече казах, мисля, че нямаме никаква нездравословна храна — продължи Жанин и се засмя ослепително.

Импровизираният купон приключи минути по-късно, когато Жанин обяви, че имала работа, която трябвало да свърши до утре сутринта.

— Какво ще кажеш за вечеря следващата събота? — прошепна Ерик в ухото на Кейси на излизане. — Ще ти се обадя — добави, преди тя да успее да отговори.

— Е — произнесе Жанин, усмихвайки се, докато затваряше вратата. — Добре мина.

— Наистина съжалявам — тутакси се извини Кейси. — Разбира се, че няма да отида на вечеря с него.

— Какви ги говориш? Разбира се, че ще отидеш. Да не си луда? Той е красавец. И ти го харесваш. Защо да не отидеш?

— Защото ти го харесваш и ти го видя първа.

Жанин отмахна тъмната си коса от лицето.

— Не бъди такава тъпачка. Само защото съм го видяла първа, не значи, че го притежавам. Той очевидно не се интересува от мен. Искане теб. И точно толкова очевидно е, че и ти го искаш.

— Не съм сигурна какво точно искам.

— Хей, аз не съм сляпа. Видях каква целувка му залепи в кухнята.

— Той целуна мен. Бях хваната напълно неподготвена — възрази Кейси.

— Първият път, може би — поправи я Жанин. — Но не и втория.

Кейси не каза нищо. Жанин е видяла и двете целувки? Да не би да има рентгенов поглед? Или само блъфираше?

— Затвори си устата — каза ѝ Жанин, очевидно наслаждавайки се на неудобството на Кейси. — Ще лапнеш някоя муха.

— Наистина ли няма да имаш нищо против, ако изляза с него?

— Би ли имало значение, ако възразявах?

— Да — настоя Кейси. — Разбира се, че би имало значение.

— Значи се правиш на глупачка. А знаеш, че мразя глупачките. Господи, какво ужасно вино. — Тя вдигна бутилката. — Можем само да забучим в нея една свещ и да се преструваме, че сме в шейсетте.

На вратата се почука.

— Не ми казвай, че си я искат обратно.

— Кой е? — попита Кейси, затаила дъх и без да мърда.

— Кейси — изхлипа познат глас.

— Дру? — невярващо произнесе тя. Изтича до вратата и я отвори. Шестнайсетгодишната ѝ сестра стоеше в коридора. Очите ѝ бяха толкова подпухнали от плач, че едва се отваряха, цялото ѝ лице бе влажно от сълзи. — Какво правиш тук?

— Не знаех къде другаде да отида. Може ли да вляза?

— Какво? Разбира се, че можеш да влезеш. Боже мой, виж се само на какво приличаш. — Кейси поведе сестра си към дивана във всекидневната, метна яркозелените възглавници на земята и седна до нея. Приглади с пръсти сплетената ѝ коса, прибра я настрани от лицето. — Какво става? Мислех, че си в Ню Йорк.

— Бях. Прибрах се вкъщи за уикенда. — Тя погледна нагоре към Жанин. — Ти трябва да си Жанин. Съжалявам, че ви се натрапвам по този начин.

Жанин се присъедини към тях на дивана.

— Няма нищо. Добре ли си?

Дру поклати глава.

— Не.

— Какво се е случило?

Дру изтри сълзите си.

— Мразя това тъпо училище, в което ме записаха татко и Алана.

— Но нали уж беше добро? — попита Кейси. — Много похубаво от моето.

— Зная. „Най-доброто частно училище в страната.“ Зная, зная. Обаче го мразя. Ужасно е. Всички са такива дяволски... зубрачи. — Тя погледна към бутилката вино в ръката на Жанин. — Може ли да си пийна малко?

— Не — отказа Кейси. — Ако никой не ти е казал, шестнайсет години не са законната възраст, на която може да се пие алкохол на „Роуд Айлънд“.

— Стига де, Кейси.

— Разкажи ми какво се случи.

Кратка пауза, след която последва:

— Забърках се в малка беля в училище.

— Каква беля?

— Нищо сериозно. Хванаха ме да пуша трева на учителския паркинг.

— Пушила си трева? Дру!

— Кейси, моля те. Спести ми конското. Уморена съм. Цял ден пътувах. — Тя огледа покритото си с прахоляк яке. — Господи, на какво приличам.

— Как така си пътувала цял ден? Как стигна дотук?

— На автостоп.

— На автостоп? Да не си луда? Не знаеш ли колко ненормалници има навън? Имаш ли някаква представа какво би могло да ти се случи?

— Кейси — полугласно я предупреди Жанин. — По-кротко.

Кейси си пое дълбоко дъх.

— Добре. Извинявай. Без повече лекции. Просто ми разкажи какво се случи.

— Отстраниха ме.

Кейси прехапа долната си устна, за да не закрещи.

— Отстранили са те!

— Само за една седмица. Не е кой знае какво. Както и да е, помислих си, защо да не си ида вкъщи.

— И? Татко и Алана са ти създали проблеми ли?

— Не бих казала.

— Не се ли разстроиха?

— Нямахте ги там.

Кейси се помъчи да си спомни плановете им за пътуване. Доколкото знаеше, те си бяха във Филадельфия.

— Икономката не те ли пусна вкъщи?

— И нея я нямаше.

— Никой ли нямаше?

— О, да, имаше някой — отговори Дру. — Много симпатична двойка на име Лайл и Сюзан Макдермот. Оказва се, че са купили къщата още преди няколко месеца.

Кейси бе обърквана.

— Да не си отишла в къщата на Бринмор авеню?

— Разбира се, че отидох в къщата на Бринмор авеню. Там живеехме последния път, когато си бях у дома.

— Но татко я продаде още преди няколко месеца.

— Ти си знаела?

— А ти не знаеше ли?

— Откъде да знам? Никой никога нищо не ми казва. Мен просто ме набутват в пансион и когато реша да се върна у дома, установявам, че родителите ми са продали шибаната къща, веднага щом съм си тръгнала и са се преместили, без да ми кажат и дума. Кой прави такива неща? Кой се мести и не казва на децата си? О, забравих — проплака тя. — На теб са ти казали.

— Сигурна съм, че са останали с впечатлението, че и на теб са казали.

— И къде, по дяволите, са те все пак?

— Купиха по-малка къща близо до голф клуба. По-малка е само относително казано — добави Кейси, представяйки си лъскавите деветстотин квадратни метра на „Олд Гълф Роуд“, на които се бяха преместили родителите ѝ. — Много съжалявам, Дру. Просто допуснах, че знаеш.

— Да бе. Следващият път недей да допускаш. Наистина ще ми дойде добре една чашка от това вино.

— Не.

— Стига, Кейси — обади се Жанин и подаде бутилката на Дру.
— Една глътка никого не е убила.

И преди Кейси да успее да протестира, Дру изпи голяма глътка.

— Добре, Дру, достатъчно — каза накрая тя, когато изглеждаше, че Дру ще погълне цялото количество.

— Можеш ли да вярваш на такива хора? — Дру попита Жанин, изу маратонките си, сгъна колене към гърдите си и почна да се клати напред-назад. — Твоите родители биха ли направили нещо такова?

— Родителите ми се разведоха, когато бях на седем — с равен глас произнесе Жанин. — Баща ми никога не плати и пукнат грош за издръжка, въпреки че имаше добра работа и стабилен доход. Майка ми непрекъснато го съдеше, но така и не постигна нищо. После той се ожени повторно, създаде ново семейство и съдът му опрости дълговете към нас и намали месечната издръжка, която трябваше да плаща на майка ми, но той дори и нея не плащаше. Затова майка ми бе принудена да работи на три места, поради което почти не я виждах. Накрая се разболя от толкова много работа и почина от рак три месеца преди четирийсет и седмия си рожден ден. — Жанин изгълта остатъка от виното в бутилката.

— Никога не си ми разказвала за това — каза ѝ по-късно Кейси, докато Дру сладко си похъркваше на дивана. — Сигурно ти е било много тежко.

— Знаеш какво казват, нали? Животът е гаден — с блажена усмивка отбеляза Жанин. — А после умираш.

— Е, какво следва сега? — попита един от докторите и Жанин буквално се изпари във въздуха. След нея остана само усмивката ѝ, като на Чеширския котарак от „Алиса в страната на чудесата“.

— Ами, изглежда, че доста добре си диша самостоятелно — отговори доктор Айн с очевидно облекчение и Кейси бе върната в настоящето. — Така че, предполагам, просто ще трябва да почакаме и да видим. — Кейси си представи как докторът поклаща глава. — Вие знаете точно толкова, колкото и аз.

10.

— ... чудо е, че не умря — говореше някакъв глас. — Ако си падах по залаганията, щях да оценя шанса ѝ да оживее на по-малко от десет процента.

— Тя е боец, да — потвърди втори глас.

Кейси потисна паниката, която винаги я връхлиташе, когато се събудеше в абсолютния мрак. Дали изобщо някога щеше да свикне? Щеше ли да привикне да се буди от непознати гласове, които я обсъждаха над главата ѝ, коментираха вида и състоянието ѝ, сякаш бе неодушевен предмет? Сякаш бе просто един натюрморт. Украса, която не иска нищо, поставена на подходящо място, за да я оглеждат и почистват.

Само че някой бе пожелал напълно да я премахне.

— Когато за първи път ми поискаха консултация, я погледнах и си помислих: „Какво да консултирам? Тази нещастна жена е пътник“ — продължи първият глас. — Степента на нараняванията ѝ беше ужасяваща.

— Никой не се и надяваше, че ще преживее първата нощ — потвърди вторият глас. *Уорън*, осъзна Кейси, когато гласът му проникна в подсъзнанието ѝ.

— Но тя изненада всички — каза първият мъж. Дълбокият му глас бе изпълнен с възхищение. — А сега вече диша самостоятелно...

— И все пак... — прекъсна го *Уорън*, очевидно борейки се с мислите си. — Това съществуване... — Той прочисти гърло. — Зная, че няма начин тя да иска да прекара остатъка от живота си в това състояние.

— Зная колко тежко е това за вас, господин Маршъл...

— Не мисля за себе си — разпалено възрази *Уорън*. — А за Кейси. Ние с нея в действителност сме говорили за това. Помните ли онази жена, забравих ѝ името, дето е била в кома с години. Мъжът ѝ искал да спре тръбата за хранене и да я избави от мизерията ѝ, но родителите ѝ отчаяно желали да я запазят жива. Отишли в съда и

настанала такава бъркотия, същински медиен цирк. Спомням си, Кейси тогава каза, че ако, боже опази, нещо толкова някога се случи на нея, да обещава, че ще сложа край на мъките й...

Да, спомням си, че го казах.

— Искате да кажете, че желаете да се махне тръбата й ли?

Не, не трябва да правиш това. Не сега. Поне докато не открием кой е виновен за случилото се с мен.

— Не, разбира се, че не казвам това.

Трябва да узная кой е виновен.

— Честно казано, вече сам не зная какво искам да кажа, доктор Кийт. Зная, че Кейси не би желала да прекара остатъка от живота си по този начин и просто искам да постъпя правилно. Не искам тя да страда повече. Чувствам се като предател, понеже зная, че постъпвам егоистично, като не съм готов да я оставя да си отиде.

Как бих постъпила аз, ако местата ни бяха разменени, внезапно се запита Кейси. Ако Уорън лежеше в кома на това болнично легло, не вижда и не мърда, седмица след седмица, а тя бе тази, която стои отстрани и го гледа? Дали нямаше да говори съвсем същите неща, които казваше той сега? Дали нямаше поне да си ги мисли?

— Положението в този случай е доста по-различно — меко обясни доктор Кийт. — Жената, която споменахте, се намираще в дълбоко вегетативно състояние. Тя никога нямаше да дойде в съзнание. А ние все още не знаем дали случаят на жена ви е същият.

— И кога ще знаете? След една година? След пет? Петнайсет?

Петнайсет години? Мили боже, не. Той е прав, доктор Кийт. По никакъв начин не желая да живея така още петнайсет години. Или дори пет. Едва допускам пет месеца. Ще полудея. Уорън е прав, доктор Кийт. По-добре да умра, отколкото да продължавам да живея така.

Но не още. Не и докато не разбере кой ми причини това.

Точно тази тайна, осъзна тя, я поддържаше жива, не по-малко от разнообразните тръбички, с които бе свързана. Тя бе по-завладяваща от всичко, което чуваше по телевизията, по-стимулираща от разговорите на приятелите й, по-важна от безбройните доклади на докторите. Фактът, че някой се бе опитал да я убие, будеше мислите й и заемаше мозъка й като нахален навлек. Каква горчива ирония,

помисли си Кейси, че главната причина да живее се свеждаше до това да открие кой искаше тя да е мъртва.

— Зная, че е трудно — каза доктор Кийт. — Но имаме всички основания за оптимизъм. Жена ви вече подобри шансовете си. Тя оцеля след катастрофа, от която повечето хора биха загинали. Костите ѝ зарастват добре. Сърцето ѝ е силно. Състоянието ѝ се подобрява с всеки изминал ден. Вече не е с респиратор и диша нормално. Мозъкът ѝ функционира, макар и със занижени показатели.

— Какво ще кажете да се направи ЕЕГ, за да се определи точно нивото на мозъчната функция?

— Правим ЕЕГ само ако смятаме, че мозъкът е мъртъв. Но понеже тялото на жена ви функционира, сме сигурни, че случаят не е такъв. Просто трябва да ѝ дадем още време, господин Маршъл. Не знаем нищо със сигурност...

— И тази оценка идва от най-добрия невролог в града — отбеляза Уорън с горчивина.

— Мозъкът е изключително сложен орган. Ето, ще ви нарисувам нещо.

Кейси чу шумолене на хартия, щракване на химикалка.

— Това е мозъкът — започна доктор Кийт и Кейси си представи как чертае голям кръг на гърба на картоната ѝ. — А тази област най-отдолу е малкият мозък.

Тя се помъчи да си спомни тези подробности от часовете по биология в гимназията, укорявайки се, че не бе внимавала повече навремето. Представи си по-малък кръг в долната дясна половина на по-големия.

— Мозъкът е свързан с гръбначния мозък посредством продълговатия, който е пълен с нерви, по-точно дванайсет, контролиращи различните сетива, както и...

— Има ли шанс жена ми да е повече в съзнание, отколкото си мислим? — прекъсна го Уорън. — Да може да вижда и чува?

Кейси затаи дъх. Дали щяха да познаят?

— Доста невероятно — отговори докторът. — Но е относително лесно да се провери. Можем да проведем оптикокинетично изследване, специален тест...

— Който ще установи какво по-точно?

— Използва се един конусовиден инструмент с редуващи се светли и тъмни квадратчета. Той се завърта бавно пред очите на пациента. Здравият човек би трябвало да мига при смяната на светло с тъмно.

— Лекуващите лекари сигурно вече са провели този тест.

— Така е. Няколко пъти — потвърди докторът. — Първо, когато жена ви беше приета и по-късно, след операциите. Но определено можем да назначим теста отново, ако желаете, въпреки че...

— Въпреки че...?

— Ами, според мен, ако жена ви можеше да вижда, щеше да направи всичко възможно да ни уведоми по някакъв начин за това. — Кейси дочу дълбоко поемане на въздух. — Да не би да допускате, че тя може нарочно да се преструва?

— Какво? Не. Разбира се, че не — бързо отрече Уорън. — Защо? Това възможно ли е изобщо?

— Ами, има нещо, наречено невротична реакция на стреса. Конверсна истерия, при която силната възбуда преминава във физическо състояние. То е неволно, така че пациентът не симулира нарочно. Но бих казал, че в този случай можем да го изключим. Бихме могли да тестваме очната сетивност, предполагам — добави след кратка пауза той.

— Кое то какво означава?

— Слагаме памучна нишка в окото. То предизвиква силно примигване, което показва дали окото има сетивност. Много е трудно да се потисне примигването.

— Но тя и сега мига.

— Чисто рефлекторно действие. Аз говоря за примигване като реакция на непосредствено дразнение. — Кейси усети, че докторът се навежда над нея. Чу изщракване. — Виждате ли — продължи доктор Кийт. — Насочвам тази светлина право към окото ѝ. Нормален човек би примигнал. Човек в кома обаче не може.

— Кое то означава, че тя не вижда нищо — констатира Уорън.

— Но не означава, че това няма да се промени утре.

— А как да разберем дали може да чува? Четох за нещо, наречено „метод на ледената вода“.

— Някой май се е ровил в Интернет — усмихна се учтиво докторът.

— Доктор Кийт, мисълта, че съпругата ми може да е в съзнание, но да не може да комуникира, че може да е затворник на собственото си тяло, затворена в себе си, отчаяно стремяща се да ни покаже...

— Разбирам негодуванието ви, господин Маршъл, но тестът, за който говорите, е повече от драстичен. Той предполага да се впръска със спринцовка ледена вода право в тъпанчетата на ушите, за да се стимулира вестибуларния апарат. Пациентката ще реагира с повръщане, вероятно дори с конвулсии...

Не ме интересува. Направете го. Направете го.

— Но ако това е начинът да разберем със сигурност дали чува, или не...

— Повярвайте ми, методът на ледената вода ще събуди и мъртвец.

— В такъв случай, може би трябва да го направим.

Определено трябва да го направим.

— Бих предпочел да почнем с нещо не толкова мощно.

Какво например? Да изкрещите в ухото ми?

— Ще назнача звуково стимулиране на продълговатия мозък.

— В какво се състои?

— Слагаме слушалки на ушите на пациента — обясни доктор Кийт. — После пускаме серия тонове — най-вече прищракования — с различна честота, сила и интензитет. Записваме реакциите на мозъка с електроди и резултатът отива в компютъра. Действително се виждат вълни в отговор на стимулите. Това може да е малко подвеждащо, тъй като се налага да изолираме микроволновете, произвеждани от мозъка, от тези, предизвиквани едновременно от сърцето, дробовете и други органи. Компютърът трябва да елиминира този външен шум и да регистрира само мозъчния. Ако картината на екрана е равна, това означава, че мозъчната клетка е мъртва. Ако има вълни, значи тя може да чува.

— Чудесно. Направете го.

Направете го.

— Още веднъж, господин Маршъл, трябва да ви напомня, че вече сме провеждали този тест...

— Но не и наскоро — отсече Уорън.

— Не, наскоро не. Кажете ми, случило ли се е нещо, което да ви подсказва, че състоянието на жена ви се е променило?

— Не. Не съвсем. Просто миналата седмица сестрата на жена ми каза нещо, което не мога да изхвърля от главата си. Тя каза, че понякога Кейси има такова изражение, сякаш ни чува, сякаш разбира...

Кейси отново усети докторът да се приближава.

— Честно казано, не виждам нищо в изражението ѝ, което да показва това. Но от друга страна, аз не съм ѝ роднина. Вие я познавате много по-добре от мен. А и всичко е възможно. В такъв случай, ще назнача изследването и ще започнем оттам.

— Колко скоро можете да го направите? — попита Уорън.

— Мисля, че доста бързо можем да го проведем. Утре или в другиден.

Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Трябва обаче да сте подготвен, че дори и тестът да покаже, че жена ви може да чува — добави доктор Кийт, — това не означава непременно, че тя разбира чутото.

— Разбирам. Просто трябва да съм сигурен.

— Помъчете се да не се вълнувате прекалено, господин Маршъл. Ако сега жена ви може да чува, а знаем, че преди месец не можеше, това означава, че състоянието ѝ се подобрява. Би могло да означава дори, че е на път напълно да се възстанови.

Напълно да се възстанови, повтори си Кейси. Възможно ли беше?

— Мислили ли сте къде да я изпратите за рехабилитация?

— Ще прибера Кейси у дома — натърти Уорън.

— Може би е по-добре да преосмислите това — посъветва го доктор Кийт. — Кейси ще се нуждае от двайсет и четири часови грижи поне през следващите два-три месеца. Тя ще продължава да е на системи; трябва за хранене; ще трябва да бъде преобръщана през няколко часа, за да не се появят охлузвания. Грижите за нея ще съставляват работа за пълно работно време. Ще ви дойде малко в повече. Ако желаете, секретарката ми може да ви предостави списък на местата...

— Вече съм се договорил със сестра и физиотерапевт — каза му Уорън. — Поръчал съм и от онези специални легла, които ще я обръщат автоматично.

— Добре тогава, виждам, че сте помислил за всичко.

— Мисля, че жена ми би предпочела да си е вкъщи, докторе.

— Сигурен съм. Желая ви късмет, господин Маршъл.

Кейси чу докторът да излиза от стаята.

— Е, чу ли това, Кейси? — Уорън дръпна един стол по-близо до леглото и седна. — Ще видим дали Дру е познала, дали наистина можеш да чуваш. Няма ли да е страхотно?

Ще е някакво начало.

— Ако можеш да чуваш — продължи той, след кратко колебание, — ако ме слушаш, искам да знаеш колко много означават за мен тези две последни години с теб. Ти си страхотна съпруга, Кейси, най-добрата любовница и другарка, за която един мъж може да си мечтае. Времето, прекарано съвместно с теб, бе най-щастливото в моя живот. За мен е много важно да знаеш това.

Зная го. И аз се чувствам така.

— Господин Маршъл — прекъсна го глас откъм вратата.

О, за бога, Патси. Изчезвай.

— Извинявайте, че се натрапвам. Видях доктор Кийт в коридора. Всичко наред ли е?

— Всичко е наред.

Нямаш шансове. Махай се.

— Сигурен ли сте? Изглеждате ми много тъжен.

— Добре съм. И моля те, наричай ме Уорън.

— Уорън — меко повтори Патси. На Кейси ѝ се стори почти като мъркане. — Как е госпожа Маршъл днес?

— Няма видима промяна.

Кейси усети полъх от приближаването на Патси. Внезапно около главата ѝ се разнесе мирис на лавандула, проникна в ноздрите и порите ѝ. Кейси погълна миризмата, сякаш беше самия въздух. Истинска ли беше? И ако да, какво означаваше това? Че още едно нейно сетиво се възвръщаше? А ако обонянието ѝ се връщаше, дали и другите ѝ сетива нямаше бързо да се възстановят? Дали нямаше скоро пак да може да вижда, да се движи и да говори, да стане отново човешко същество, да прегърне нетърпеливо съпруга си и да мълви успокояващи думи в ухото му, както той бе направил преди преднамереното натрапване на Патси? Дали щеше скоро да има удоволствието лично да каже на Патси какво да направи с фалшивото си съчувствие и къде точно да навре добрите си пожелания?

— Виждам, че косата ѝ вече покрива мястото, което се наложи да обръснат — отбеляза Патси и намести възглавниците под главата ѝ. После добави: — Има ли ти нещо на врата?

На Кейси ѝ трябваше секунда да осъзнае, че тя говори на Уорън.

— О, само малко е схванат — отговори той. — Сигурно съм го изкривил насън.

— Дай да погледна. Миналата година минах курс по масаж.

Разбира се, помисли си Кейси.

— Жена с много таланти.

— Ще ми се да е така. Къде те боли?

— Точно тук. Да, там.

— Наистина си стегнат — отбеляза Патси. — И това рамо също.

— Не си давах сметка колко съм схванат.

— Майтапиш ли се? Какво очакваше? Тук си всеки ден, седнал на този неудобен стол и се притесняваш до смърт за жена си. Обзалагам се, че не спиш достатъчно. Сигурно целият ти гръб е вкочанен.

Уорън изпъшка.

— Просто се отпусни в ръцете ми. Точно така. Сега си поеми дълбоко въздух.

Уорън вдиша.

— А сега бавно издишай. Добре. Хайде пак.

Отново дълбоко вдишване и бавно издишване.

— Нужен ти е един хубав масаж да те отърве от тези бучки.

— Нужно ми е жена ми да се оправи — каза Уорън.

— Ако се разболееш, това няма да ѝ помогне. Трябва да се грижиш за себе си, господин Мар... Уорън. Как иначе ще се справиш, когато тя се прибере вкъщи?

— Ами, разчитам на теб да ми помогнеш, тоест, ако предложението ти отпреди все още е в сила.

О, не. Това не е добра идея.

На Кейси не ѝ трябваха очи, за да види широката усмивка, разляла се по лицето на Патси.

— Разбира се, че е в сила. Багажът ми е приготвен и съм готова за тръгване. Веднага, щом разбереш кога ще изпишат госпожа Маршъл, само ми кажи. Ще съм там.

— Къщата е голяма. Ще имаш много хубава стая, точно до тази на Кейси.

Какво искаш да кажеш? А ти къде ще спиш?

— Мислиш ли, че е безопасно? — смутено попита Патси.

— Безопасно?

— Нали не смяташ, че този, който се е опитал да убие Кейси, ще се пробва отново?

Въздухът се раздвижи от въздишката на Уорън.

— Аз мисля, че катастрофата е била случайна — тъжно заяви той. — Останалото не е нищо друго, освен съвпадения и догадки.

Дали Уорън не е прав, запита се Кейси. Възможно ли бе да е просто съвпадение това, че човекът, който я бе блъснал, беше влязъл в паркинга веднага след нея, дали детектив Спинети не си измисляше теорията чисто хипотетично?

— Господи, колко е приятно — каза Уорън. — Някой казвал ли ти е, че имаш вълшебни ръце?

— Какво става тук? — прекъсна ги някакъв глас. — Бях останала с впечатлението, че пациентът е в леглото.

— Жанин — каза Уорън и гласът му изпълни стаята. — Вратът ми бе малко схванат. Патси тъкмо...

— Патси може да си тръгва — натъртено произнесе Жанин.

Забързано движение. Мирисът на лавандула се изгуби.

— Сигурен ли си, че само вратът ти се е схванал? — сухо попита Жанин.

— Едно кафе би ми дошло добре — заяви Уорън. — Искаш ли да донеса нещо и на теб?

— Не, благодаря. — Жанин седна на стола, от който бе станал той и прокара леко пръсти по челото на Кейси. — Какво беше всичко това? — попита тя.

11.

— Какво е това? — Кейси се чу да проплаква, едно залято от сълзи шестнайсетгодишно момиче, размахващо сутрешния вестник пред лицето на развеселения си баща. — Не разбирам. Как може да им позволяваш да пишат такива неща? Защо не ги съдиш?

Баща ѝ се разсмя на глас при вида на нейната ярост.

— Остави ги да си говорят каквото си искат. Въздух под налягане. Няма абсолютно никакви доказателства за нещо незаконно.

— Незаконно? — повтори Дру, седнала между тях до кухненската маса. — Направил си нещо незаконно?

Роналд Лърнър не обърна внимание на по-малката си дъщеря, сякаш изобщо я нямаше.

Кейси мълком изръмжа в съня си, докато край болничното ѝ легло се редяха далечните спомени за баща ѝ. Винаги си бе мислила, че ако има една дума, с която най-добре да се опише Роналд Лърнър, тя щеше да е „твърде“. Той беше твърде красив, твърде богат, твърде чаровен, твърде атлетичен, твърде успешен. Косата му беше твърде мека, ръцете му твърде големи, гласът твърде гладък, усмивката твърде изкусително. Жените, парите, славата, властта винаги бяха на негово разположение. Подвизите му — а те почваха още от гимназията — бяха легендарни: случаят, когато подмамил секретарката на директора да му покаже теста за матурата по химия; случаят, когато не само не си платил за паркинга, а дори завършил в леглото с момичето на касата; когато се срещал с най-популярното момиче в училище, само за да я зарече и смени с майка ѝ.

Дядо ѝ по бащина линия бил успешен брокер на фондовата борса и оставил на единственото си дете наследство от няколко милиона долара, които синът превърнал в сериозно богатство от близо милиард. И през цялото това време Роналд Лърнър бе придобил заслужената репутация на хитър и ловък човек, без склонност да се подценява. Постоянно се разправяха клюки за неговото женкарство, които той никога не отричаше, а от време на време се носеха слухове за донякъде

тъмни сделки, които той винаги пренебрегваше, като завистливи брътвежи на дребни умове.

— Забележи, че той не го отрече — изтъкна Дру, след като баща им си изпи кафето и излезе от дома.

— Млъквай, Дру.

— Ти млъквай.

— Наистина ли мислиш, че е знаел, че тази компания ще фалира? — попита Кейси дванайсетгодишната си сестра. — Откъде е могъл да знае?

— А аз откъде да зная?

— Ти нищо не знаеш — яростно бе настояла Кейси.

— Нито пък ти.

— Познавам баща ни.

— Именно. — Дру изгълта остатъка от портокаловия си сок и изтрополи вън от къщи.

Кейси седя няколко секунди неподвижно, после наведе глава към стъкления плот на масата и се разплака неудържимо. Не плачеше заради караницата със сестра си. Тези кавги се бяха превърнали във всекидневен ритуал, като миенето на зъби и сресването. Не, Кейси плачеше, понеже знаеше, че Дру е права. Въпреки престореното безразличие на баща им и прекалено лековатата му усмивка, той никога не бе отричал, че е вършил нещо незаконно.

Кейси осъзна, че Дру бе права за още нещо: тя изобщо не познаваше баща си. Бе допуснала въображението ѝ да вземе връх над здравия разум. Навик, труден за изкореняване, даде си сметка сега и отвори очи.

Чак след няколко секунди тя осъзна, че тъмнината, която виждаше, не бе така черна, както преди да заспи. След още малко разбра, че вижда очертания — края на леглото, стола в ъгъла, мътната светлина на луната, процеждаща се през дебелия венециански щори и хвърляща зловецко петно върху миниатюрния телевизор, окачен на стената.

Виждаше.

Кейси бавно премести поглед насам-натам. До леглото ѝ имаше стол и друг до отсрещната стена. Вдясно от вратата на стаята се намираше малка баня, тоалетната се виждаше наполовина. Вратата към коридора беше затворена, но отдолу прозираше тънка ивица

флуоресцентна светлина. Отвън долитаха познатите звуци на болница през нощта — пъшкане на болни, забързани сестри по коридора, часовници, отброяващи минутите до сутринта.

Кейси чу приближаващи се стъпки и видя сянка да пада върху ивицата светлина под вратата. Стоеше ли някой там? Канеше ли се да влезе? Кой ли бе? Какво искаха от нея посред нощ?

Вратата се отвори. Кейси примижа от внезапния прилив на ослепителна светлина, сякаш самото слънце бе експлодирало пред очите ѝ. Някаква фигура влезе и се приближи до леглото ѝ, като остави вратата да се затръшне след него. Дали не бе някой от докторите? Да не би един от мониторите, с които бе свързана, да бе съобщил на персонала, че тя вече може да вижда?

— Виж ти, гледай на какво приличаш — произнесе бегло познат глас.

Кой ли е, зачуди се Кейси и бе залята от вълна на паника, когато фигурата се приближи.

— Всички тези тръби и жици. Не ти отиват особено. Но пък, каквото повикало, такова се обадило, както се казва.

За какво говориш? Кой си ти?

— През ада минах заради тебе, да знаеш.

Моля ви, някой да ми каже какво става. Кой е този човек?

— Знаеш ли, че полицаите три пъти ме разпитваха, откакто се остави да те блъснат?

Оставила съм се да ме блъснат!

— Оказва се, че думата на една майка нищо не значи за драгоценните ни сини униформи. Оказва се, че майките лъжат заради синовете си през цялото време, както имаше наглостта да ми каже един полицаи, сякаш тази идея не ми е била позната. Аз съм само един адвокат, в края на краищата. Макар и безработен понастоящем.

Мили боже — Ричард Муни!

— За което трябва да благодаря на теб.

Какво правиш тук? Какво искаш?

— Реших лично да проверя в каква форма си. Обичайните часове за посещение не ми се видяха много добра идея, с всички тези полицаи, мотаещи се наоколо. А сега виждам, че все още дишаш.

Все още дишам, повтори си Кейси и се почуди дали той може да чуе ускореното биене на сърцето ѝ.

— Май ще трябва да се погрижим за това.

Какво? Не!

— Майка ми винаги казва, че човек трябва да довършва започнатото. — Той измъкна възглавницата изпод главата на Кейси, бързо я захлупи върху лицето ѝ и яростно натисна очите, носа и устата ѝ.

И тогава Кейси неочаквано запищя, толкова силно и продължително, колкото можеше, докато в дробовете ѝ не остана въздух, нито сила в изпотрошеното ѝ тяло.

— Някой да ми помогне! — викаше тя, когато усети последният дъх да напуска тялото ѝ и в същото време чу стъпките на Уорън, който тичаше по коридора. Знаеше, че ще пристигне твърде късно, за да я спаси.

Кейси лежеше в леглото си и неவிждащите ѝ очи се взираха в тавана. Осъзна, че отново сънува. Ричард Муни не бе там. Уорън не бързаше да я спаси.

Нямаше нищо друго, освен тъмнина.

Нощите бяха най-лоши.

Тогава идваха сънищата, изплуваха кошмарите и се явяваха призраците. Колко пъти вече сънува, че вижда, само за да се събуди в същата черна дупка, в която затъна през онзи мартенски следобед? Колко пъти бе сънувала, че може да говори, само за да се събуди в тишина? Колко пъти си бе въобразявала, че може да се движи, върви, тича, танцува, само за да открие, че е вързана за леглото с невидими вериги, а някога силното ѝ и гъвкаво тяло се бе превърнало в тъмница, от която не може да избяга?

Колко ѝ оставаше, докато полудее, докато доброволно пожертва здравия си разум, за да избяга от този ад? Кой ѝ бе причинил това и защо — какво значение имаше? Нима баща ѝ не я бе учил винаги, че само резултатите са от значение?

— Така се прави, Кейси — чу баща ѝ да казва сега, гласът му се носеше през нощния въздух. — Премести центъра на тежестта. Отпусни дясното бедро, преди да замахнеш със стика.

Колко лесно ѝ беше — без всякакво усилие да мести тежестта си от единия крак на другия, инстинктивното отпускане на дясното бедро, грациозното замахване със стик номер пет, сякаш ръцете и стика бяха едно цяло, деликатното извиване на гърба, докато вдигаше стика нагоре и над лявото си рамо.

— Тъпа игра — оплакваше се Дру, докато наблюдаваше Кейси на тренировъчното игрище.

Кейси току-що бе завършила първата си година в „Браун“ и се бе върнала вкъщи за лятната ваканция. Три дни по-късно Роналд и Алана бяха отлетели за Испания, оставяйки момичетата на икономката.

— Татко винаги е казвал, че голфът не е игра...

— О, моля те — изпъшка Дру, прекъсвайки я по средата на изречението. — Ако трябва да слушам още глупости за това, че голфът е символ на живота, мисля, че ще повърна.

— Вярно е. Можеш да познаеш характера на човека по това как играе голф.

— Татко мами в играта — прозаично отбеляза Дру.

— Татко е първокласен играч. Пет последователни години е бил клубен шампион. Няма нужда да мами.

— Никой не казва, че има нужда. Прави го, защото така иска.

— Това е нелепо. Не знаеш какво говориш.

— Зная другите какво говорят за него — самодоволно заяви Дру. — Чух едни да си говорят в клуба. Казаха, че винаги когато татко губи топка в гората, просто пуска на земята друга и казва, че я е намерил.

— Те просто завиждат...

— Казаха, че веднъж при трета дупка така запратил топката, че никой не видял къде паднала, а татко заявил, че я е видял да прелита зад хълма и отишъл да я търси. Докато я търсил, този човек я намерил в дупката. Улучил с един удар! Онзи тъкмо се канел да се провикне с новината, но татко се развикал: „Намерих я!“ и вдигнал друга топка. И така, оня човек просто я сложил в джоба си и не казал нито дума.

— Татко е улучил с един удар и този човек не му е казал?

— Измамниците не постигат успех.

— Сигурно е била неволна грешка.

— Защо винаги го защитаваш? — попита Дру.

— А ти защо винаги го нападаш? — сопна се Кейси.

— Толкова си сляпа — каза Дру и я изостави на игрището.

Кейси още я виждаше как се носи към клуба, петнайсетгодишното ѝ тяло вече почваше да се налива и оформя. Скоро прекомерно големите суичъри и продраните дънки щяха да бъдат заменени с ниско изрязани прилепнали тениски и толкова къси шорти, че пораждаха гняв в по-възрастните членки на клуба и не след дълго подобно облекло щеше да бъде обявено за неуместно и да се забрани в голф клуба. Същото се случи и с един от младите професионалисти, заловен с Дру в категорично не голфова поза.

Роналд Лърнър естествено бе засрамен.

— Запомни — караше се той на по-малката си дъщеря, — момчетата си остават момчета, но момичетата стават курви, ако не внимават. — Дру не внимаваше, но бе щастлива. Най-накрая бе намерила начин да привлече вниманието на баща си.

Не за дълго обаче. Нищо не бе в състояние да задържи вниманието на Роналд Лърнър за дълго.

— Къде е баща ти? — Кейси чу майка си да пита. Гласът на Алана долетя до нея от отсрещния ъгъл на болничната стая.

— Мисля, че излезе. — Кейси спря да си приготвя багажа и се обърна към майка си, застанала на прага. Бе необичайно за майка ѝ да напуска стаята си, въпреки че постоянното присъствие на чашата в ръката ѝ бе налице.

— Какво правиш? — попита тя. — Заминаваш ли някъде?

— Местя се в града — напомни ѝ Кейси. — В собствен апартамент. — Не обясни повече. Нямахме смисъл. Майка ѝ пак нямаше да запомни. Вече няколко пъти ѝ бе споменавала, че съвместният ѝ бизнес с Жанин бе потръгнал и искаше да живее в града. — Казах ти.

— Всички ме напускат — изпъшка Алана, мъчейки се да звучи наранена.

— Сигурна съм, че татко скоро ще се прибере.

— Как така никога не правим нищо заедно? — Във фъфленето ѝ имаше повече от обвинение.

Защото никога не си искала, мълком ѝ отговори Кейси. Защото непрекъснато си пияна, или спиш, или не си в града. Защото никога не си проявявала и най-слаб интерес към мен. Никога. През всичките тези години.

Защото...

Защото...

Защото...

— Ти ме мразиш — констатира майка ѝ.

Кейси не каза нищо. Помисли си, че това бе най-дългият разговор, който някога бе водила с майка си.

Той бе също така и последният.

Три месеца по-късно Алана Лърнър бе мъртва, загивайки до съпруга си, когато малкият им самолет, пилотиран от самия него, се бе разбил на брега през един облачен следобед. Аутопсията разкри високо съдържание на алкохол в кръвта и на двамата.

— И сега какво? — попита Дру, издърпа един стол до болничното ѝ легло и постави ръце зад тила си. — Ще делим ли плячката?

— Не точно. — Кейси се подготви за експлозията, която знаеше, че ще последва.

— Защо ли не ми харесва как звучи това? — Дру свали ръце и се приведе напред. Беше бременна почти в четвъртия месец с Лола, но все още не ѝ личеше, въпреки че гърдите ѝ бяха забележително попълни под белия пуловер. — Искаш да кажеш, че е оставил всичко на теб?

— Не, разбира се, че не. Състоянието е поделено съвсем поравно.

— Но?

— Има условия — започна Кейси.

— Какви условия?

— Те са за твоя собствена защита...

— Спести ми глупостите. Навлез в същината.

— Същината е, че татко ме е назначил за управител на имуществото.

— Назначил е теб — повтори Дру, тропайки нервно с крак по пода.

— Ще ми се да не беше го правил.

— Обзалагам се, че е така. — Дру скочи на крака и почна да крачи напред-назад. — Значи можеш просто да си ми дадеш парите, така ли?

— Татко е пожелал да бъдеш на месечна издръжка — уклончиво отговори Кейси.

— Издръжка?

— Сумата е доста значителна.

— Издръжка — повтори Дру. — Като някое дете.

— Дру, ти си само на двацет и една.

— А ти още нямаш двацет и пет. На теб каква издръжка ти е определил? — Очите ѝ се напълниха с горчиви сълзи. — И аз така си помислих. Това смърди и ти го знаеш.

— Защо не седнем, да си поемем дъх и...?

— Цялата тази ситуация щеше да е много по-лесна, ако просто беше умряла — заяви Дру.

— Уау — обади се Жанин, излизайки от банята с току-що положено на устните ѝ кървавочервено червило. — Може ли да се говори така на сестра?

— Тя има всякакво право да е сърдита — каза Кейси, след като Дру се стопи в отсрещната стена.

— Защо просто не ѝ дадеш парите? — предложи Гейл, материализирала се до прозореца. Тя махаше повехналите цветчета от вазата с гераниумите.

— Опитах — напомни ѝ Кейси. — Дадох ѝ повече от сто хиляди долара да си купи дялове от онзи фитнес клуб, който така отчаяно искаше. Стопиха се за по-малко от година.

— Ако си спомням добре, ти ѝ даде още петдесет хиляди долара... — започна Жанин.

— Които изчезнаха през носа ѝ — додаде Гейл.

— Може да я направиш съдружник в новото си предприятие — предложи Жанин. Ярката ѝ усмивка съдържаше оттенък на горчивина.

— Стига, Жанин. Мислех, че сме преодолели това.

— А аз си мислех, че сме приятелки.

— Приятелки сме.

— Не бъди толкова сигурна.

Не, не, не. Не искам да слушам това.

— Пациентката е трийсет и две годишна жена, жертва на катастрофа с избягал извършител — обяви неочаквано доктор Пийбоди. Четейки картона ѝ, той влезе в стаята, следван от Уорън и Дру, и двамата с болнични престилки.

— Как е пациентката днес? — попита Уорън и погледна картона ѝ.

— Цялата тази ситуация щеше да е много по-лека, ако тя просто беше умряла — каза му Дру.

Събуди се. Моля те, събуди се.

— Трябва да се омитаме — каза Гейл. — Да оставим докторите да си свършат работата.

— Този тест може да отнеме известно време — обясни докторът.

— Ще си вземем кафе. Да ти донесем ли нещо, Уорън? — попита Жанин.

Кейси чу как съпругът ѝ въздъхна нервно.

— Не, нищо, благодаря.

— Помъчи се да не се тревожиш — обади се Гейл. — Както казаха лекарите, ако чува, това може би означава, че се оправя.

— Да се надяваме — каза Уорън.

Чакайте. За какво говорите?

След няколко секунди тя чу в стаята да вкарват някакво оборудване. Слушаше монотонния говор на лекарите, поскърцване на химикалки. След още няколко минути почувства на главата си някакви ръце, сложиха на ушите ѝ слушалки.

В този момент Кейси разбра, че вече не е нощ и всички духове си бяха отишли. Беше сутрин и тя бе напълно будна.

Това наистина се случваше.

12.

— „Кой, ако се интересува от човешката история и от това какво е поведението на тайнствената смесица при различните експерименти на времето, не е разсъждавал поне за кратко върху живота на Света Тереза и не се е смял с известно умиление при мисълта за малкото момиченце, тръгнало, хванало за ръка още по-малкото си братче, да търси мъченичество в страната на маврите?“ А? Можеш ли да го повториш? — попита Жанин. — Добре. Още веднъж. „Кой, ако се интересува от човешката история и от това какво е поведението на тайнствената смесица при различните експерименти на времето...“ Нищо чудно, че винаги си мразила тази книга. Прочетох само първото изречение и вече съм напълно объркана. На английски ли е изобщо? Мислех, че Джордж Елиът е от Англия.

Шум от прелистване на страници.

— Да. В увода пише, че Елиът е роден на 22 ноември 1819 в Нанийтън, Уоруикшир, Англия и се смята за най-добрият английски викториански романист. По-добър и от Хенри Филдинг, поне според Хенри Джеймс, който пише рецензия за книгата през 1873 година. Има сума ти сравнения с „Война и мир“ и „Братя Карамазови“, а някой си професор Джефри Тилотсън казва, че „Мидълмарч“ е „навярно най-добрият измежду шестте най-добри романа за всички времена“. Той, разбира се, казва това през 1951 година, когато „Долината на куклите“ още не е била написана. Както и да е, продължавам: „Те си тръгнаха от суровата Авила с невинни очи и безпомощен вид като две сърнета, ала с човешки сърца, които вече биеха за националната идея“. О, господи. Не съм сигурна какво значи това. Националните идеи никога не са били силната ми страна.

Прелистиха се още страници.

— Знаеш ли, че Джордж Елиът всъщност е била жена, чието истинско име било Мери Ан Евънс — разбира се, че знаеш — и че целта ѝ, написвайки „Мидълмарч“, е била да илюстрира всеки аспект от провинциалния живот в навечерието на избирателната реформа?

Оказва се, че е искала да покаже „ефекта от действията и мненията на индивиди, коренно различни по ранг“. Което предполагам, че можеше и да е интересно, ако Мери Ан Евънс е имала в себе си нещичко от Жаклин Сюзан. Да видим. Докъде бях стигнала? „... вече биеха за Националната идея.“ Бля-бля-бля. Тази част наистина не е много интересна. Мисля, че можем да я прескочим. „Някои чувствали, че този пропилян живот се дължи на неудобната неяснота, с която Върховната власт разкрасила женската природа: при положение че женското невежество се свеждало до едно стриктно определено ниво да се брой до три и не повече, то следователно на мнозинството от жените в обществото трябвало да се гледа с научна предубеденост.“ Нямам абсолютно никаква представа за какво говори. Най-добре е да се събудиш скоро, иначе и аз ще легна в кома до теб. Хайде, Кейси. Не искаш наистина да слушаш още шестстотин страници от това, нали?

Смях, последван от стъпки. Някой приближава до леглото.

Кискане.

— Какво правиш? — попита Гейл. Ново кискане.

— Правя добро, както вече я заплаших.

— Цялото това нещо ли ще й прочетеш?

— Надявам се да не ми се наложи. Надявам се тя така да се подразни, че да се събуди и да ме цапардоса по главата с книгата.

— Мислиш ли, че разбира какво й четеш?

— Ако е така, значи е по-напред от мен — призна Жанин. Дълбока въздишка. Звук от хлопване на книга. — Но сега, след като тестовите категорично показаха, че Кейси може да чува, лекарите й мислят, че трябва да правим повече, за да стимулираме мозъка й, а какво би могло да е по-стимулиращо от „Мидълмарч“? По дяволите, не съм сигурна дали това е добра новина или напротив.

— Какво искаш да кажеш?

Жанин понижи глас.

— Фактът, че Кейси чува, означава, че състоянието й определено се подобрява и тя може би се връща при нас. Но в същото време — гласът й премина в шепот, — не мога да не си помисля колко ужасно трябва да й е било да лежи тук през цялото това време, неспособна да вижда, да говори, да се движи, а само да чува всичко. Ами ако наистина разбира всичко, което чува? Ако знае, че някой може да се опитал да я убие?

— Накъде биеш?

В шепота ѝ се прокрадна паника.

— Смяташ ли, че може да си мисли, че съм била аз?

— Не ставай смешна.

— И двете познаваме Кейси, а аз невинаги съм била на едно мнение с нея. Отношенията ни бяха доста напрегнати, когато тя реши да развали партньорството ни и си признавам, че тогава ми минаха някои доста лоши мисли.

— Какви например?

— Усърдно се молах новият ѝ бизнес да се провали, да загуби всичките си пари, дори косата ѝ да опада.

— Молила си се косата ѝ да опада? — провикна се невярващо Гейл.

— Ш-ш-ш! Нямах предвид действително да се случи.

— И все пак...

— Не бих пожелала това и на най-лошия си враг — оправда се Жанин.

Възможно ли е да си точно това? Изминалата година да е била само преструвка? Да ме мразиш достатъчно, за да пожелаеш смъртта ми? Просто да си изчаквала удобното време, преструвайки се на моя приятелка? По някакъв начин да си виновна за този ад, в който живея?

— Знаеш, че те обичам — жално произнесе Жанин. — Нали, Кейси?

Дали?

— Мисля, че трябва да мислим позитивно — каза Гейл. — Трябва да вярваме, че фактът, че тя чува е нещо добро и означава, че Кейси е на път да се оправи. И, Кейси, ако ти наистина разбираш онова, което чуваш, колкото и ужасно и страшно да е за теб, то поне вече знаеш колко ни е мъчно на всички, колко те обожава Уорън и как се молим за теб, така че побързай да оздравееш.

О, Гейл. Милата, обичлива, наивна и доверлива Гейл. Винаги вижда доброто у всеки. Поне на теб винаги мога да разчитам.

— Ами ако минат години — тихо поде Жанин — и не настъпи никаква друга промяна. И тя си остане в този капан, може би завинаги...

— Няма. Кейси е силна. В живота си е минала през много изпитания...

— О, моля те — прекъсна я Жанин. Тонът ѝ бързо и видимо се повиши. — Да, Кейси не е имала най-добрите родители на света, но нейните поне са имали достойнството да умрат, оставяйки я неприлично богата млада жена. Плюс това не са свършили никак лоша работа по отношение на външния ѝ вид. Да не говорим колко е умна, образована и...

— В кома.

— Да, в кома е. — Жанин шумно си пое дъх. — Извинявай, Кейси. Ако наистина разбираш нещо от това, наистина съжалявам. Не исках да прозвучи така. Зная, че навярно изглеждам като кисело грозде, но всъщност не се чувствам съвсем така.

Наистина ли?

— Тя знае — каза Гейл.

На мен ми прозвуча доста убедително.

— Помниш ли първият път, когато се запознахме? — попита Жанин и за миг Кейси се зачуди дали говори на нея.

— Разбира се — отговори Гейл. — Беше омраза от пръв поглед.

— Ти си ме намразила?

— Ти ме намрази — поправи я Гейл.

— Толкова ли беше очевидно?

— Само не и за мъртвите.

— Ами да, предполагам, че се почувствах заплашена — призна Жанин. — В смисъл, ти и Кейси си бяхте приятелки цял живот. А аз бях новото хлапе в квартала.

— Ти ѝ беше съквартирантка, приятелка от колежа. А аз приятелката от детинство, предпочела брака пред университета, която никога не можеше да се надява да се сравнява с теб по интелект...

— Малцина могат — намеси се Жанин и прояви любезността да се засмее.

Гейл се изкиска.

— Предполагам, че всички, които познават Кейси, я искат изцяло за себе си.

— Е, как така ти и аз в крайна сметка станахме приятелки?

— Не мисля, че Кейси ни остави голям избор. Тя беше толкова настоятелна. Нали, Кейси? „Тя е наистина мил човек“ — имитира я

Гейл. — „Просто трябва малко време, за да я опознаеш.“

— „Не я подценявай. Действително е интелигентна. Трябва да й дадеш шанс“ — продължи Жанин.

— Всички тези обеда...

— Болезнени.

— И тези момичешки вечери навън.

— Мъчителни.

— Кога всъщност се промениха чувствата ти? — попита Гейл.

— Кой казва, че са се променили? Аз все още не те харесвам. —

Жанин се засмя. — Знаеш, че се майтапя, нали?

— Зная.

Не бъди толкова сигурна.

— Предполагам, че по време на последния престой на Майк в хосписа — продължи без подкана Жанин. — Ти беше толкова любяща и силна, че бе някак трудно да не ти се възхищава човек. Начинът, по който просто прие случващото се, как никога не се ядоса, нито почна да проклинаш съдбата си. За разлика от мен, дето през повечето време от живота си само проклинам това и онова. Видя ми се доста удивително. И изглежда прерасна в мисълта, че ти си удивителна.

— Не съм — възрази Гейл.

Такава си.

— В крайна сметка разбрах, че Кейси е била права, наистина съм те подценявала. Разбрах, че под рошовата коса и срамежливата усмивка се крие същинска електростанция и не можех да не ти се възхитя. Но достатъчно за теб — продължи Жанин и отново се засмя. — Ти кога осъзна, че грешиш по отношение на мен?

Гейл се усмихна.

— Горедолу по същото време — призна тя. — Мятах се като пиле без глава, мъчех се да уредя всичко необходимо, да съм близо до майката на Майк, която беше напълно безпомощна и да се държа да не се разпадна. Разбира се, Кейси бе до мен през цялото време и както винаги ме подкрепяше, което се и очакваше. Ала онова, което не очаквах, беше ти. Ти неизменно бе с нея. Колчем се обърнех, и ти бе там, помагаш за нещо, организираш друго. А след погребението, не друг, а ти беше в кухнята ми, правеше сандвичи, безропотно зареждаше миялната машина, разчистваше, докато аз разговарях с гостите във всекидневната.

— Просто не исках Кейси да се покрие с всичката слава.

— Защо толкова се боиш да позволиш на хората да видят истинската ти същност?

Коя е истинската ти същност, Жанин?

— Може би, за да не открият, че няма какво толкова да се види.

Или да не видят прекалено много.

Шум от разлистване на страници.

— Както толкова мъдро отбелязва Джордж Елиът: „Кой, ако се интересува от човешката история и от това какво е поведението на тайнствената смесица при различните експерименти на времето, не е разсъждавал поне за кратко върху живота на Света Тереза...?“.

— Какво?

— „Тази испанка, живяла преди триста години, със сигурност не бе последната от своя вид“ — продължи да чете Жанин. — „Родили са се много Терези, които не са открили за себе си никакъв възвишен живот, в който да разгръщат дейности с далечен отзвук...“

— Сравняваш се със Света Тереза ли?

— „... а може би само живот, изпълнен с грешки, резултат от духовна извисеност, несъвместима обаче с жалките възможности.“

— Това наистина е много хубаво казано — забеляза Гейл. — Според мен.

— А според мен, погълнах достатъчно велика литература за един ден. Трябва да тръгвам.

Звук от избутване на стол. Полъх на скъп френски парфюм. Усещане за устните на Жанин върху страната на Кейси.

Всичко се завръща, помисли си Кейси и едва не избухна от вълнение, въпреки че остана неподвижна. Можеше да чува. Можеше да помирисва. Можеше да усеща. Сигурно след някой и друг ден тялото ѝ няма вече да е в състояние да съдържа емоциите ѝ и тя ще успее да се раздвижи, да проговори, да изкрещи до небето.

— Ще ми се обадиш ли по-късно? — попита Жанин.

— Разбира се.

Приглушен шум от прегръдка, чаткане на високи токчета по твърдия под, отваряне и затваряне на врата, отново заемане на стола, приближаване към леглото.

— Надявам се, че нищо от това не си сложила присърце, Кейси — каза Гейл. — Жанин говори грубо, но отвътре е мека. Знаеш ли, че

идва тук всеки ден от нелепата катастрофа насам?

Според детектив Спинети тя не е била случайна.

— Защо ще идва всеки ден, ако не те обича?

Може би, за да наблюдава колко се подобрявам, да търси възможност да довърши започнатото дело?

Кейси почувства мека длан да я гали по челото. Вдиша чистата миризма на палмов сапун. Имаше ли по-славен аромат?

— Впрочем, всички много се радваме от новините. Снощи Уорън се обади на всички ни. Толкова беше развълнуван. „Тя чува“, извика, още преди да съм казала „ало“. „Тестът показва, че може да чува.“ Още не знаем дали това означава, че разбираш нещо, но според него докторите са много обнадеждени и има основания за умерен оптимизъм. Това е лекарската фраза — умерен оптимизъм. Обаче е за предпочитане от умерен песимизъм, нали? И аз така смятам. Както и да е...

Тя изведнъж млъкна.

— Аз няма да ти чета. Ще оставя това право на Жанин. Просто ще седя тук и ще ти говоря, ако може. Ще ти разказвам какво се случва в живота ми през последните няколко седмици. И повярвай ми, няма да ти се иска да пропуснеш и дума, обещавам ти. Информацията е доста сочна. Е — уточни тя, — поне за мен.

Преди да продължи, Гейл си пое дълбоко дъх, който сякаш набразди въздуха в стаята като лека вълна.

— Запознах се с един човек.

Нова пауза. Столът се приближи още мъничко към леглото. Под носа на Кейси се разнесе вълнуващ аромат на ягоди и лимон. Навярно идва от шампоана на Гейл, каза си Кейси, наслаждавайки се на чудесната миризма.

Тих кикот, последван от:

— Казва се Стан. Може да си ме чула да го споменавам на Жанин. Всъщност, не й казах кой знае колко. Познаваш Жанин — ще иска да знае всичко, ще ме засипе с въпроси, а все още е толкова рано, че ме е страх да не урочасаме работата. Звучи ли ти смислено? — Отново кикот. — Добре, продължавам. Казва се Стан Леонард и е на трийсет и осем. Жена му починала от рак на гърдата преди три години. Има две деца — Уилям е на десет, а Анджела на седем. Компютърен програмист, има собствена къща — без ипотеки — в „Честнът Хил“,

обича филми, театър, пътешествия, въпреки че не е могъл да практикува особено което и да е от тези неща, откакто жена му е починала. Какво друго? Да видим. Не е много висок, около два сантиметра повече от мен, което напълно ме устройва. Майк също не беше много висок. Също така, не е зле да отслабне с няколко килограма, но не повече. Всъщност, харесвам го такъв, какъвто е — не идеален. Просто зная, че Жанин щеше да каже, че би трябвало да отслабне и сигурно това е една от причините да не ѝ разкажа всичко това. Не ми се ще да го съди. А може би не искам мен да съди. Не зная. Зная само, че според мен наистина е готин. Да, има малко шкембе и косата му оредява отгоре, но пък е с най-красивите сиво-зелени очи, които си виждала, наистина са необикновени. А когато се усмихва, ъгълчетата на устните му се извиват надолу, вместо нагоре и аз намирам това за странно привлекателно, не ме питай защо. — Тя отново се изкиска и тихият звук зазвънтя в края на изречението. — Изненадващо обаче е доста мускулист. Вдига тежести и има наистина впечатляващи бицепси. Не като Арнолд Шварценегер или нещо такова. Но определено повече, отколкото човек очаква от един компютърен маниак. Той така се и описва, компютърен идиот, макар изобщо да не смятам, че е маниак, а мисля, че и ти не би го взела за такъв.

Според мен, ти би казала, че е наистина готин.

И наистина е мил, Кейси. Сигурна съм, че ти би го харесала. Има такъв един маниер да се навежда и подпира на лакти, когато те слуша, сякаш си единственият човек в стаята. И това не е поза. Действително се интересува. Установих също, че мога да му разказвам неща — неща, които не съм казвала на никой друг, освен на теб, знаеш — неща за Майк. Той разбира, тъй като и неговата съпруга е починала толкова млада, така че имаме обща тъга. Това сантиментално ли звучи? Защото не е. Не е като да си седим, да плачем и да се жалваме през цялото време. Не правим това. Всъщност, постоянно се смеем. Това безчувствено ли прозвуча? Надявам се, че не.

Ти никога не би могла да бъдеш безчувствена.

— Отначало се чувствах доста гузна. Сецаш се, в началото. Беше сякаш не съм вярна на Майк, дори след всичкото това време. Знаеш, че след смъртта на Майк само няколко пъти съм ходила на срещи, но дори и тогава го правех с момчета, към които не изпитвах

никакво привличане. Така че, никога не съм се чувствала виновна. Но със Стан е различно. Казах ли ти как се запознахме?

Разкажи ми.

— Стана на „Ритънхаус скуеър“ до онази статуя на лъва, който сразява змея. Беше в края на миналия месец, около обяд. Тъкмо си дояждах сандвича с риба тон, който си носех от къщи и гледах да не се изпоцапам и изведнъж този приятел — Стан — се носи насреща. Разглежда статуята няколко минути, после сяда на пейката до мен. И ме пита дали зная какво би трябвало да представлява. И аз му казвам: направена е от един французин преди повече от сто години и символизира триумфа на монархията над простолюдието. Което звучи, сякаш е извадено от „Мидълмарч“, като се замислиш. Както и да е, поведохме дълъг разговор за изкуството и той ме попита дали не искам да посетя новата изложба в Института по изкуствата. Чух се да казвам „да“.

Все още не мога да повярвам. Позволих на този пълен непознат да ме завладее. И то на обществен площад. Искам да кажа, аз никога не правя такива неща.

И така, няколко вечери по-късно отидохме на изложбата — беше изложба на немските експресионисти и бе наистина добра — после той ме води в един мексикански ресторант в Ланкастър. Нали и фитнесът на Уорън е там?

В крайна сметка, говорихме си цяла нощ. Или поне до единайсет часа, понеже по това време детегледачката му трябваше да си тръгва. Но преди да каже довиждане — изобщо не се опита да ме целуне или нещо такова — отново ме покани на среща и отново се чувам да казвам „да“. И преди да се усетя, той вече звъни всеки ден, излизаме отново и на третата среща най-сетне ме целува за лека нощ. Беше страхотно. Кейси, беше толкова хубаво. Точно толкова силно, колкото трябваше. О, боже. Не мога да повярвам, че казвам това на глас. Не ти ли изглеждам жалка?

Изглеждаш ми като влюбена жена.

— Сега обаче той иска да отидем някъде за уикенда, което означава, че навярно очаква да спя с него. Искам да кажа, не мога да си представя, че ще иска отделни стаи, как мислиш? Не че аз не искам да спя с него. Не ме разбирай погрешно. Искам. Почти за нищо друго не си мисля. Но от години не съм била с мъж. Откакто бях с Майк, за

бога. И макар да казват, че било като карането на колело, аз никога не съм била добра и в карането на колело. Помниш ли като бяхме малки как вечно губех равновесие и падах? А при мисълта да се съблека пред този мъж, е, просто не зная дали ще мога да го направя. Ами ако след като ме види гола, вземе да скочи в река Шуилкил?

Затова имам нужда от теб, най-добрата ми приятелка, да ми кажеш какво да правя, защото наистина не зная. И не мога да повярвам, че седя тук и не спирам да ти разправям за това, като зная колко е банално в сравнение с онова, което преживяваш ти. Чувствам се почти като с Майк. Все си мисля как мога да стана, да изляза и да си прекарам добре, а през това време ти лежиш тук в кома. Как мога да се смея? Как мога да си позволя лукса да си прекарвам добре?

Защото го заслужавах. Защото животът продължава. Защото ни се дава един шанс и никога не знаем какво ни готви съдбата.

— Искам просто да знаеш, че те обичам, нуждая се от теб и ми липсваш повече, отколкото мога да изразя с думи.

О, Гейл. Аз също те обичам.

— Моля те, Кейси, върни се при нас. Моля те.

Чу се смъркане.

— Всичко наред ли е тук? — попита някакъв глас от вратата.

— Да. Съжалявам. Вие някой от лекарите на Кейси ли сте?

— Не. Аз съм Джереми, физиотерапевтът.

— Радвам се да се запознаем, Джереми. Аз съм Гейл, приятелката й.

— Приятно ми е, Гейл.

— Как се справя тя?

— С всеки изминал ден става малко по-силна.

— Това е страхотно. Чу ли това, Кейси? Ставаш все по-силна.

Ставам по-силна.

— Ще продължим да поддържаме тези мускули активни.

— Предполагам, че трябва да си тръгвам — каза Гейл. — Да ви оставя да работите.

— Мога да ви почакам още няколко минути, ако желаете.

— Благодаря. — Кратка пауза, срамежливо кискане. — Е, ето един красив мъж. Наистина трябва по-скоро да се събудиш, Кейси. Той определено си струва да бъде видян. Нещо средно между Дензъл и

Брад. Съвършен почти колкото Уорън. — Тя се приведе и целуна Кейси по страната. — Ще се видим утре.

— Ще се видим — мълком повтори Кейси. Думите отекнаха вътре в съзнанието ѝ и се превърнаха в молитва.

13.

— Лестър Уитмор, слез тук! — изрева говорителят. — Ти си следващият състезател в „Цената е точна“.

— О, боже, виж го само — изписка Дру до главата на Кейси. — О, извинявай. Все забравям, че не виждаш. Мамка му, размазах си ноктите.

Острата миризма на лак подсказа на Кейси, че сестра ѝ май си прави маникюра. Почуди се от колко ли време Дру бе в стаята.

— Не беше лошо да го видиш този — продължи Дру. — Има вид сякаш ще получи инфаркт, толкова се вълнува. Цялата му гадна хавайска риза е изпотена, непрекъснато подскача като смахнат и прегръща другите състезатели, но никой от тях не изглежда очарован от това.

„Цената е точна“, помисли си Кейси. Бе израснала с това шоу. Фактът, че все още го излъчваха, ѝ подежда странно и безкрайно успокоително.

— О, виж. Трябва да познаят цената на комплект стикове за голф, включително сака.

— Четиристотин долара — предположи първият състезател.

— Четиристотин долара? — възкликна Дру. — Да не си луд? Дори и аз зная, че струват много повече.

— Седемстотин и петдесет долара — бе второто предложение.

— Хиляда — чу се третото.

— Хиляда и един — каза Лестър Уитмор.

— Ти какво ще кажеш, Кейси? Обзалагам се, че знаеш отговора.

Ако приемем, че са добри стикове и що-годе сносен сак, бих предположила хиляда и шестстотин долара.

— Отговорът е хиляда шестстотин и двацет долара! — обяви водещият. — Лестър Уитмор, вие сте победител в „Цената е точна“.

— А ти колко близо беше? — попита Дру. — Съвсем близо, хващам се на бас. Просто никой не може да те бие, когато става дума за нещо, свързано с голфа, нали?

— Уау, този удар си го бива. — Кейси чу Уорън да се удивлява някъде дълбоко в съзнанието ѝ с нескрито възхищение. Той изплува от мрака в главата ѝ и пристъпи в яркото слънце на бляскавия пролетен ден. — Къде си се научила да удряш така топката?

— Баща ми ме научи — отговори Кейси и застана на светлото до него.

— Кой е баща ти, да не е Арнолд Палмър?

Кейси се засмя и пое нагоре, дърпайки количката за голф след себе си.

— Май наистина ме би — каза Уорън, докато приближаваха двете бели топки, само на сантиметри една от друга, на около двеста метра от началната линия.

Кейси наистина бе победила красивия си ухажор.

— Какво — няма ли поне да кажеш, че просто си имала късмет? Да утетиш нараненото ми его?

— Нуждае ли се от утешаване?

— Може би само от няколко любезни думи.

— Толкова си сладък, когато си разколебан — каза в отговор тя и изпита облекчение, щом той се разсмя. Не ѝ се искаше да изглежда нито коварна, нито самодоволна. Когато преди няколко дни Уорън я бе поканил на среща и плахо бе попитал дали играе голф, тя се бе въздържала да му признае, че членува в най-шикозния голф клуб в града и че има хендикап само девет^[1]. Бе казала само, че ще играе с удоволствие. До тази сутрин тя се колебаеше дали да не играе под нивото си, за да даде възможност на Уорън да се почувства по-силен и мъжествен.

Отказа се обаче.

Кейси го наблюдава как се подготвя за следващия си удар със серия от полусуингове и замахвания, след което отпрати топката в приятното поточе, извиващо се през „Кобс Крийк“, общественото голф игрище, което списание „Голфуик“ наскоро бе класирало като шестото най-добро общинско игрище в страната. Спомни си за баща си. „Никога не пропускай да нариташ нечий задник, когато ти се удаде възможност“ — обичаше да казва той. Но тя нямаше такова желание, особено когато ставаше въпрос за хубавото дупе на Уорън. Какво толкова, ако го оставеше да победи? Би било много лесно да се наклони, да изкриви левия си лакът или да не гледа топката и да я

присъедини към неговата във водата. Вместо това обаче тя зае правилната стойка, постара се да се наклони под нужния ъгъл, прогони всяка съзнателна мисъл от главата си, в това число и гласа на баща си и удари топката. Видя я как с лекота прелита над потока и се приземява по средата на поляната на около три метра от дупката.

— Защо ли имам чувството, че си го правила и преди? — попита Уорън, когато след третия му удар топката отново изостана от нейната.

— Всъщност, аз съм доста добър играч — призна тя и се приготви за точка.

— Без майтап?

— Отказах стипендия за голф в „Дюк“ — каза му по-късно.

— Понеже?

— Понеже смятам, че спортът трябва да е забавление, а не работа.

— Така, чакай да видим дали правилно съм разбрал: вместо да си прекарваш времето в игра на голф сред просторите, ти предпочиташ да стоиш затворена и да търсиш работа на мърморещи адвокати?

— По-скоро да декорирам офисите им — отговори Кейси.

— Защо тогава не го правиш?

Кейси измъкна топката си от дупката, пусна я в джоба си и забърза към следващата дупка. Уорън я следваше с усилие.

— Баща ми намираше, че неща като интериорен дизайн са лекомислени и не си струват усилията. Той настояваше ако не приема стипендията в „Дюк“, то поне да придобия по-пълно образование. Ето защо завърших психология и английски в „Браун“, въпреки че нищо не разбирам от човешко поведение, а Джордж Елиът ме кара буквално да си скубя косите.

— Това още не обяснява защо в крайна сметка се занимаваш с търсене на работа на адвокати.

— Честно казано, аз самата все още не съм съвсем сигурна как се случи така. Трябва да питаш Жанин. Идеята беше нейна.

— Жанин?

— Партньорката ми, Жанин Пегабо. Жената, с която трябваше да се срещнеш онази сутрин, когато се запознахме.

— Дето си счупила зъба с хлебче ли? — спомни си Уорън.

— Същата.

— Как е тя?

— Ще ѝ слагат коронка.

— Оф.

— Не е щастлива от това.

— Ами ти? — попита Уорън.

— На мен няма да ми слагат коронка.

— Щастлива ли си?

Кейси се замисли за миг.

— В разумни граници, предполагам.

— Само в разумни граници или несъмнено?

— Съществува ли такова нещо? — Кейси изчака четворката преди тях да се оттегли от полето пред коварната трета дупка. Въпросът на Уорън все още бе в ума ѝ, докато замахваше и в резултат суингът ѝ се получи прибързан. Топката прелетя ниско и наляво, търкулвайки се в пясъчника зад тревата.

— Аха. Сега е моят шанс — Уорън грабна стика и замахна. Топката се издигна високо и прецизно се приземи на тревата. — Да! — провикна се той, но топката се приплъзна надясно и се зарови в купчина листа. — По дяволите. Това не е честно.

— Адвокат, който очаква животът да е честен. Интересно — каза Кейси, докато вървяха надолу. — Всъщност, през последните няколко години посещавах вечерни курсове по интериорен дизайн. Надявам се в най-близко бъдеще да получа диплома.

— А какво мисли баща ти по този въпрос?

— Баща ми е мъртъв. — Възможно ли бе да не знае кой е баща ѝ?

— Съжалявам.

— Двамата с майка ми катастрофираха с частния си самолет преди пет години. — Това със сигурност бе достатъчен намек.

— Съжалявам — повтори Уорън, сякаш все още не се досещаше. — За теб трябва да е било ужасно.

— Тежко беше. Особено с преследването, на което ни подложи пресата.

— Защо пък ще ви преследва пресата?

— Защото баща ми бе Роналд Лърнър — отговори Кейси и зачака да види реакцията му. Такава не последва. — Никога ли не си чувал за него?

— Трябва ли?

Физиономията на Кейси показва, че би трябвало.

— Израснах в Ню Джърси и постъпих в юридическия факултет в Ню Йорк — напомни ѝ той. — Преместих се във Филадельфия едва когато постъпих при „Милър Шеридан“. Може би ще ме осведомиш за онова, което съм пропуснал.

— Може би по-късно — каза Кейси и пристъпи в сърцевидния пясъчник, а Уорън пресече зелената площ.

Тя зарови токове в мекия пясък и застана стабилно, преди да погледне нагоре и да провери траекторията. С крайчеца на очите си го видя да се готви да удари топката, изящно кацнала най-отгоре на малката купчинка листа. Винаги ли е толкова очевидно, зачуди се тя, припомняйки си предишния му удар. „По дяволите — бе възкликнал той, когато топката му бе изчезнала от поглед. — Това не е честно.“ Изглежда, че все пак топката му не беше потънала толкова дълбоко в листата, както си бяха помислили отначало. Сега я виждаше под друг ъгъл. „Гледай своята си игра“ — скастри сама себе си полугласно. Замахна към топката и напълно я пропусна — нещо, което не бе правила, откакто бе дете и тепърва се учеше.

В крайна сметка завърши с 85 — достоен резултат, но далеч по-висок отколкото показваше нейният хендикап. Уорън постигна 92, макар според неизречените ѝ сметки всъщност да беше 93. (Не му броеше точките нарочно; правеше го автоматично.) Но би могла и да греши. Или пък бе неволна грешка от страна на Уорън. Приказваха прекалено много и не беше трудно да се пропусне някой удар. А може той просто да е искал да я впечатли.

— Той мами на голф — спомни си думите на сестра си.

— Тихо, Дру — промърмори Кейси.

— Извинявай — обади се Уорън. — Каза ли нещо?

— Попитах, знаеш ли защо наричат играта голф?

— Не. Защо?

Кейси се засмя на стария виц, който Уорън сигурно бе чувал поне десетина пъти, но не си призна от любезност.

— Защото всички останали четирибуквени думи били заети.

— Мамка му — изруга отново Дру и изтръгна Кейси от спомените ѝ. — Ето какво става, когато се налага сама да си лакирам ноктите. Обикновено Ейми го прави. Помниш ли Ейми — с диамантения пиърсинг на езика? Работи в онова място на „Пайн

стрийт“ — „Имате нокти!“. Както и да е, тя е най-добрата маникюристка в града, номер едно. Винаги съм ходила при нея поне веднъж седмично, докато разбира се, ти не се озова тук и по всичко личи, че вече не мога да си позволя да харча по двайсет и пет долара всяка седмица, някакви си мизерни двайсет и пет долара — натъртено повтори Дру, — за да изглеждат ръцете ми прилично. Както и да е, никакъв маникюр за мен повече, освен ако не искам дъщеря ми да гладува. Което, ако питаш мен, не е чак толкова ужасно, понеже малката Лола започва да дебелее. Да, зная, че е само на пет и има още много време, докато почне да се тревожи за диети и такива работи, но едно момиче трябва винаги да внимава. — Дру изсумтя присмехулно. — Точно на теб май не трябва да ти го казвам. Само ако се бе огледала на две страни, нямаше сега да сме в тази каша.

— Анджела Кемпбъл, елате тук! Вие сте следващата състезателка в „Цената е точна“!

Дру продължи да бърбори, надвиквайки се с крясъците на последната късметлийка в играта и след няколко минути Кейси престана да ги слуша. Тя бе изтощена от нескончаемия поток от думи, проникващ в ушите ѝ като нажежено желязо, откакто докторите обявиха, че може да чува и че е препоръчително всички да ѝ говорят колкото се може повече. Оттогава гласовете не секваха с доброто, макар и ненужно, желание да стимулират мозъка ѝ за по-нататъшна дейност. Шумът почваше от рано сутринта с първата визитация, продължаваше през целия ден с посещенията на лекарите и сестрите, роднините и приятелите и не свършваше дори през малките часове на нощта, когато идваха дежурните да почистят. Ако не ѝ говореха, четяха ѝ: сестрите четяха сутрешните вестници; племенницата ѝ гордо рецитираше „Малката червена шапчица“, а Жанин продължаваше мъчителното си пътешествие по улиците на Мидълмарч през деветнайсети век.

Освен това тук бе телевизията, с парада си от идиотски сутрешни шоуупрограми, истерични игри и следобедни любовни сапунки. До тях се нареждаха Монтел, доктор Фил, Опра и Елън^[2], последвани от криминалистите от „Местопрестъплението“, похотливите лекари от „Анатомията на Грей“ и ексцентричните юристи от „Адвокатите от Бостън“. Всички се конкурираха за пълното ѝ внимание.

И, разбира се, тук бе Уорън.

Той идваше всеки ден. Винаги я целуваше по челото и потупваше ръката ѝ. После придърпваше един стол до леглото, сядаше и ѝ говореше кротко. Разказваше ѝ за деня си, докладваше за различните разговори с лекарите ѝ. Казваше, че се надява да могат да проведат още тестове, които да им покажат колко — и дали изобщо — разбира от онова, което чува. Със сигурност има начин да се измери капацитета на мозъка ѝ, беше го чула да спори с доктор Зарб. След колко време ще може отново да използва ръцете и краката си, Уорън бе попитал Джереми. След колко време ще може да я отведе у дома?

Представи си как гледа с копнеж отворените ѝ, но неவிждащи очи. Всеки, който ги видеше, би се оттеглил, за да не се натрапва в такъв личен момент. Всеки, но не и Жанин, както се оказа, която без да ѝ мигне окото редовно налиташе, както и Дру, нехаеща за каквото и да е, което не я засягаше пряко.

Възможно ли бе обаче Дру всъщност да не е толкова нехаеща, колкото изглеждаше на пръв поглед?

Възможно ли бе сестра ѝ да се е опитала да я убие, за да сложи ръка на богатството, което смяташе, че по право ѝ принадлежи?

„Мислех, че е редно да ти кажа, защото ти продължаваше, както обикновено, без да гледаш къде ходиш и стъпваш, да вървиш по погрешното място — бе ѝ прочела Жанин. — Ти винаги виждаш неща, които никой друг не вижда; но никога не виждаш очевидното.“

Дали не бе пропуснала очевидното, когато то се е отнасяло до сестра ѝ? Бе ли стъпвала на погрешното място, без да признава всеизвестното?

Едно обаче беше очевидно, принудена бе да признае Кейси: Дру имаше както мотива, така и възможността да я убие.

Не, няма да правя това. Няма да позволя съмненията на детектив Спинети да отровят ума ми. Уорън все още вярва, че е станало случайно. Довери се на инстинктите му. Концентрирай се върху нещо по-приятно. Слушай проклетия телевизор. Познай колко в действителност струва тази огромна паста за зъби.

— Е, разкажи ни нещо за себе си — обърна се водещият към най-новата пищяща състезателка.

— Е, разкажи ми повече за Кейси Лърнър — чу думите на Уорън. Мекият му глас я помилва по врата и я върна в не толкова далечното минало, когато връзката им тъкмо се формираше, всяко откровение бе

източник на прекрасни нови открития, а любовта бликаше от всяка въздишка и възбуждащо се усещаше при всяко затишие в разговора.

— Какво би искал да знаеш?

Прекарвах утринта на селския пазар в Ланкастър, приятно градче на стотина километра от Филадельфия, с население малко под шейсет хиляди души. Първоначално се наричало „Пасбище Гибсън“ и било основано от швейцарски менонити^[3] около 1700 година. Сега представляваше градче с предимно пешеходни улици, по които стари исторически сгради съжителстваха с множество модерни магазини. Селският пазар, на който мнозина местни фермери амиши^[4] носеха да продават месо, плодове, зеленчуци, хлебни и занаятчийски изделия, съществуваше от началото на 18 век, а сградата от червени тухли, в която се помещаваше, представляваше един от най-старите покрити пазари в Америка.

— Искам да зная всичко — отговори Уорън.

— Просто така?

— Не искам много.

Кейси се усмихна.

— Не съм кой знае колко интересна.

— Малко се съмнявам в това.

— Истина е. Доста съм праволинейна. Общо взето това, което виждаш, е всичко. — Тя помълча, наклонила глава на една страна. Дългата ѝ руса коса падаше върху дясното рамо. — Така че ти ми кажи — какво виждаш?

Сега той помълча. Уорън се приближи дотолкова, че лицето му бе само на сантиметри от нейното.

— Виждам една красива жена с тъжни сини очи.

— Какво?

— И не мога да не се зачудя, защо е толкова тъжна — продължи той, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

— Грещиш — възрази Кейси. — Не съм...

— И искам да я прегърна и да я притисна, да я успокоя, че всичко ще бъде наред...

— ... тъжна.

— Искам също да я целуна и да оправя нещата.

— Е, може би мъничко тъжна. — Кейси повдигна брадичка и той долепи устни до нейните. Усещането беше като от лек допир на перце.

— Но като се замисля, всъщност съм напълно съкрушена — прошепна тя, обви ръце около него и той отново я целуна.

Прекараха нощта — първата им съвместна нощ — в „Кингс котидж“, имение в испански стил, превърнато в един от общо двата хотела, предлагащи закуска. Построен през 1913 г., той имаше осем стаи със самостоятелни бани, мебелировката бе от антики, а леглата — широки и удобни.

— Прекрасен е — каза Кейси, докато съдържателят с огнената коса им подаваше ключа.

— Ти си прекрасна — каза Уорън и отново я прегърна.

Правиха любов, първият от многото пъти за тази нощ и за последвалите седмици и всеки път беше „вълшебен“, както по-късно сподели Кейси с Жанин и Гейл.

— Сякаш ми четете мислите — каза им тя.

— Толкова е романтично — отбеляза Гейл.

— Извинявай, но ще повърна — заяви Жанин.

Темата за децата възникна при един от следващите им излети през уикенда, този път до историческия Гетисбърг. Тъкмо приближаваха края на дългата около километър и половина екскурзия около Биг раунд топ^[5], когато покрай тях профучаха три момчета, като едва не събориха Кейси.

— Е, колко деца би искала да имаш? — попита Уорън, след като я хвана за лакътя, за да не падне.

— Не зная. Всъщност никога не съм мислила по този въпрос — излъга Кейси. В действителност доста бе мислила за децата, които щеше да има. Често се чудеше каква ли майка ще бъде — отсъстваща и безразлична като собствената ѝ, разсеяна и безхаберна, подобно на Дру, или може би по-скоро като „истинската“ майка, която помнеше от детството си в пясъчника, жена, която се радва на децата си и желае да ги възпитава и да се грижи за тях. — Предполагам, че две не е лошо. Ами ти?

— Е, не забравяй, че аз съм единствено дете, затова винаги съм си представял пълна къща с деца, но и две не звучи лошо. — Той се засмя, сякаш току-що се бяха споразумели по важен въпрос и бяха стигнали до решение.

Кейси се престори, че не забелязва това.

— Какви бяха родителите ти?

— Ами, всъщност никога не съм познавал баща си — равнодушно отбеляза Уорън. — Умрял е, когато съм бил малък. Майка ми, от друга страна... — Той се засмя. — Тя беше страстна личност. Страст, с която трябва да се съобразяваш.

— Как така?

— Като за начало, омъжвала се е пет пъти.

— Шегуваш се!

— Не, не се шегувам. Според семейната легенда се е развела със съпруг номер едно, след като я е хвърлил надолу по стълбите, а с номер две, когато влязъл в затвора за злоупотреби. Съпруг номер три, баща ми, единственият свестен от всички според майка ми, починал от инфаркт на четирийсет и девет годишна възраст. Почти не си спомням номера четири и пет, понеже бях в далечно училище по времето както на едното, така и на другото фиаско. Майка ми обаче съумя да излезе от тези два експеримента с достатъчно пари, за да поддържа онзи стил, от който винаги се бе възхищавала. И като стана дума за това, боя се, че ще трябва да настоявам за предварителен брачен договор.

— Какво?

— Преди да продължим с този разговор за брак...

— Какъв разговор за брак?

— В офиса ти, в деня, когато се запознахме. Да не би вече да си забравила за предложението ми?

— Ти не говореше сериозно — възрази Кейси, макар да знаеше — и винаги бе знаела, че той бе сериозен.

— Искам да се срещнеш с адвокат и да го накараш да изготви напълно ясен предбрачен договор — каза ѝ той. — В случай на развод, какъвто, повярвай ми, никога няма да има, понеже имам намерение да те направя най-невероятно щастливата жена на планетата, искам да съм сигурен, че всичките ти притежания ще са напълно защитени. Никой — подчертавам, никой — никога не бива да се съмнява в мотивите ми по отношение на теб, нито да ме обвинява, че съм се оженил за теб заради парите ти.

— Е, взе ли парите ми? — питаше сега Дру.

Кейси моментално се върна в настоящето. На кого говореше Дру?

— Както вече ти обясних, ситуацията е много сложна — започна Уорън.

- Колко сложна би могла да бъде? Това са си моите пари.
— Да, така е. Но бяха под контрола на Кейси, а сега Кейси...
— ... е няма като риба. Кажете ми нещо, което не зная.
— Опитвам се.

Кейси си представи как сестра ѝ кръстосва ръце, пръстите ѝ са разперени, за да не размаже прясно лакираните си нокти, обляга се назад и челюстта ѝ е стисната в очакване.

— Слушам, господин адвокат — каза тя. — Дайте най-доброто от себе си.

[1] Хендикап — броят удари, които играчът може да извади от броя на ударите, които действително е направил, за да изравни своите възможности с тези на един много добър играч. Така играчи с различна квалификация се състезават справедливо помежду си при изравнено ниво, съобразно трудността на терена. Начинаещите имат по-висок хендикап от напредналите. — Б.пр. ↑

[2] Водеци на известни американски шоупрограми. — Б.пр. ↑

[3] Менонити — християнска анабаптистка религиозна група. Първите менонити в Северна Америка пристигат от Германия в Джърмантаун, Пенсилвания (квартал на днешна Филадельфия) по покана на Уилям Пен и са с холандски произход. — Б.пр. ↑

[4] Амиши — менонитска група, последователи на Джейкъб Аман, швейцарски епископ от 17 в. Известни са с това, че се обличат семпло и не използват модерни технологични изобретения като например автомобили и електричество. — Б.пр. ↑

[5] Биг раунд топ — връх, разположен на около три километра от Гетисбърг. — Б.пр. ↑

14.

— Както вече казах, ситуацията е много сложна. — Уорън помълча, сякаш очакваше Дру отново да го прекъсне. Тя обаче не го направи и след няколко секунди той продължи. — Говорих с Уилям Били, един от съдружниците ми...

— Това истинското му име ли е?

— Уилям Били, да.

— Казва се Уилям Били? — Дру се разсмя.

— Струва ти се смешно?

— А на теб не ти ли се струва?

— Не особено.

Малко е смешно, помисли си Кейси и си представи човека. Повече от метър и деветдесет, той имаше масивни рамене и дебел като ствол врат, но всичко това се окарикатуряваше от момичешкия тембър на гласа му. Червеникавата му коса оредяваше, а призрачно бледата кожа ставаше пурпурночервена, когато биваше развълнуван или разтревожен, което за зла беда се случваше постоянно, благодарение в голяма степен на името му. Уилям Били, Били Били, Уили Били, Уили Нили.

— Уилям Били по случайност е един от най-добрите адвокати по наследствата и имотите в града.

— Така и трябва.

— Мога ли да продължа? Мислех, че тази информация ти е нужна спешно.

— Така е. Моля те, продължи. — И тя отново се засмя.

— Да не си друсана?

— Какво?

— Гипсирала си се, нали?

— Да, ама не.

— „Да, ама не“? — повтори Уорън. — Ти какво, на пет години ли си?

— Не, такава е Лола, племенницата ти, която изглежда имаш намерение да оставиш да умре от глад.

— И какво взимаш? Кокаин? Екстази?

— О, моля те. Де да беше така.

— Определено си взела нещо.

— Не съм на съд тук, Уорън. Не се отнасяй към мен, сякаш съм от онези свидетели... Как ги наричаха?

— На Йехова? — съвсем сериозно попита той.

Отново смях.

— Е, виж, това наистина беше смешно. Знаех си, че имаш чувство за хумор. Но не, не говоря за това.

— Знаеш ли *изобщо* за какво говориш?

— Враждебни — каза Дру. — Тази е думата, която търсех. Не съм враждебно настроен свидетел. Е, може и да съм враждебно настроена. Враждебна свидетелка на Йехова — и тя отново се разсмя.

— Дори няма да се опитвам да ти говоря, докато си в това състояние.

— Не съм друсана, Уорън — настоя Дру. — И мислиш ли, че ти е възможно да снижиш малко децибелите? Не е нужно целият етаж да ни слуша. Е, може и да съм попушила малко трева, преди да дойда тук — призна, шепнейки тя. — Можеш ли да ме обвиняваш, че се опитвам да посмекча нещата? Не е съвсем приятно да идвам тук и да виждам сестра ми в това състояние...

— Кого мамиш? — попита Уорън, изгубил в крайна сметка търпение. — Не виждаш по-далеч от носа си.

— Ами ти? — натърти Дру. — Тоест, чакай да позная какво се каниш да ми кажеш. Може ли?

Кейси си представи как Уорън повдига ръце с дланите нагоре.

— Разговарял си с многоуважаемия Уилям Били, един от най-добрите адвокати по имоти и наследства във Филадельфия — Уили Били от Фили! Не е ли идеално? — Тя пак се изсмя. — Извинявай, извинявай. Не можах да се сдържа. А и Кейси също го намира за смешно.

— Какво?

— Виж й лицето — каза Дру. — Тя се смее. Сигурна съм.

Правя е, даде си сметка Кейси. „Уили Били от Фили“ бе сторил магията. Въпреки всичко, сестра ѝ я бе разсмяла, макар само тя да го

виждаше.

— Не се чуваш какви ги говориш — изсумтя Уорън.

— Права бях, че Кейси чува — напомни му Дру. — И за това съм права. Кейси се смее. Тя разбира. Затова, по-добре се дръж мило с мен, понеже щом дойде в съзнание, ще е много разочарована, ако не си се отнасял добре.

— Мъча се да ти помогна, глупаче такава.

— Как? Като ми крадеш парите?

— Аз не... виж, не ми се спори. Говорих със съдружника си...

— И сега вече ти си новият управител на състоянието на моите родители — триумфално възкликна Дру. — Права ли съм?

— Не е толкова просто.

— В такъв случай, на всяка цена го опрости.

— Докато Кейси... *отсъства*, аз съм определен за временен управител на състоянието. Но това е само временно — наблегна той, като че ли очакваше Дру да възрази, — докато не получим по-ясна представа какво става с нея, а тогава съдът ще трябва да реши...

— Значи може да отидат и години — прекъсна го Дру.

— Може, да.

— Години, през които ти *временно* ще отговаряш за *моите* пари.

— Ще си получиш парите, Дру. Имам намерение да следвам желанията на сестра ти буквално. Ще продължиш да получаващ месечната си издръжка.

— Това смърди и ти го знаеш.

— Нищо не се е променило.

— *Всичко* се промени. Сестра ми е в кома. А ти командваш парада.

— Какво искаш от мен, Дру?

— Искам онова, което си е мое. Защо изобщо ти трябва да вземаш участие във вземането на решения?

— Защото съм съпруг на Кейси.

— Съпруг си й от колко... само две години? А аз съм й сестра цял живот. И дори ако баща ми не ми се е доверил по отношение на безценното си богатство, също така дяволски сигурно е, че и на теб не би се доверил да го управляваш.

— Това е само временно, докато...

— Докато съдът реши. Което може да отнеме години. Схванах. И Кейси схвана. Нали така, Кейси?

Ако намекваш, че Уорън преследва парите ми, грешииш.

— Виж, така доникъде не стигаме — каза Уорън. — Въпросът при всички случаи е спорен.

— Което означава, че подлежи на спорове и дебати.

— Означава, че е теоретичен, без каквото и да е практическо значение и последствия.

— Означава, че говориш пълни глупости. Лично ще говоря с този Уили Били...

— При всички случаи ще съм повече от щастлив да ти уредя среща.

— Няма нужда да правиш каквото и да било за мен. Направи предостатъчно вече. Ще си наема свой Сили Били и ще ти осъдя задника. Чу ли ме добре?

— Направи го, Дру. А докато си заета да ми съдиш задника, помни, че да се иде на съд е много скъпо и отива дълго време, докато изобщо се стигне до съд. Не е лошо да помислиш и за евентуалния изход от такъв процес, като се има предвид факта, че аз съм не само съпруг на Кейси и законен настойник, но също така и дяволски добър адвокат. А ти си самотна майка с богато минало по отношение на злоупотребата с наркотици и безразборните полови връзки.

— Уау! Бива си го това заключително слово, адвокате. Кейси виждала ли те е някога в тази светлина?

— Очевидно ти си в състояние да извадиш на показ най-доброто от мен.

— Извинявай, „най-доброто“ ли каза или „най-дребното“?

— Виж, направи каквото смяташ за най-правилно — продължи Уорън, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — На всяка цена си наеми адвокат и ме привикай в съда. Ако искаш да си харчиш парите по този начин, това си зависи изцяло от теб. Предполагам, че е по-добре, отколкото да ги издухаш през носа си.

Мълчание, ако се изключи шумът от накъсано дишане.

Кейси не можеше да каже кой диша по-тежко, Уорън или Дру. Установи, че всъщност съчувства на по-малката си сестра. Не можеше да се съревновава с Уорън. Той нямаше да допусне да бъде надприказван така лесно, както Кейси често позволяваше на сестра си.

— Коя си ти, че да ми казваш какво мога и какво не мога да правя? — спомни си Кейси как ѝ крещеше един следобед Дру от другия край на Г-образната всекидневна в тъмния ѝ едностаен апартамент в „Пенс Лендинг“, с изглед към река Делауер. Тежките завеси и застоялият мирис на марихуана, проникнал в гънките им, пречеха на късното слънце да огрее претрупаното занемарено пространство, въпреки че на Кейси не ѝ бе трудно да открие принадлежностите за най-различни наркотици — стара черна лула, няколко разпилени квадратчета тънка бяла хартия, смачкана двайсетдоларова банкнота, фин бял пращец тук-там — разпръснат върху елипсовидната стъклена масичка.

— Отново го правиш — безизразно изрече Кейси. — Как изобщо можеш да мислиш да родиш?

— Сега пък искаш да ме спреш да мисля ли?

— Аз съм ти сестра. Просто желая най-доброто за теб.

— Искаш да кажеш, че желаяш най-доброто за теб.

— Не си в положение да раждаш.

— Напротив — възрази Дру. — Бях в идеалното положение — легнала по гръб.

— Едва ли е време за безвкусни шеги.

— Не ми се стори толкова безвкусна. Във всеки случай, това бебе не е никаква шега. То е истинско. И ще го родя, независимо дали одобряваш, или не.

— Знаеш ли поне кой е бащата?

— Има ли значение? Аз ще съм тази, която отглежда това дете.

— Как? С какво? Да не си мислиш, че е лесно сам да отгледаш дете?

— Кога изобщо животът ми е бил лесен?

— О, я стига с този оплаквачески маниер. Почва леко да омръзва.

— Съжалявам, ако те отегчавам.

— Не става въпрос за мен. Става въпрос за това, че се каниш да доведеш едно беззащитно малко бебе сред тази каша. — Кейси описа широк кръг с ръце, раздвижвайки болезнено сладкия мирис на хашиш.

— Мислиш ли, че ще съм толкова ужасна майка?

— Мисля, че ще си страхотна майка — искрено заяви Кейси, — когато му дойде времето. Когато си чиста и трезва и готова да се установиш.

— Може би съм готова сега.

— Не мисля, че си.

— Може би не знаеш всичко.

— Зная, че ти самата имаше всякакви проблеми, когато беше бебе, заради всичкия алкохол, изпит от Алана, докато беше бременна...

— Сравняваш ме с нашата майка? Това не е никак мило, Кейси. Никак.

— За бога, Дру, това бебе няма никакъв шанс. Ще се роди пристрастено към наркотиците.

— Не и ако се запиша за рехабилитация. Не и ако се изчистя.

— А искаш ли да направиш това?

— Ще направя всичко, което е необходимо. — Дру изтри сълзите от страните си и обърса нос с опакото на ръката си. — Наистина искам това бебе, Кейси. Можеш ли да разбереш? Искам да имам нещо свое, нещо, което никой не може да ми отнеме, нещо, което да мога да обичам и то да ме обича. Безусловно. — Тя обви ръце около гърдите си и почна да се клати напред-назад, сякаш люлееше дете.

— Винаги има условия — каза Кейси на сестра си. — И то не е *нещо*, Дру. А човешко същество.

— Зная. Да не си мислиш, че не зная?

— Какво ще правиш, когато бебето не спи и плаче по цяла нощ?

— Ще му пея приспивни песнички.

— А ако пак не иска да заспи? Ако има колики и е раздразнително и...

— Ще го обичам още повече. Ще съм много добра към това бебе, Кейси. Толкова любов ще му дам. Не ме интересува дали ще е момче или момиче. Ще го обичам каквото и да е. И страшно добре ще се грижа за него. Зная, че не мислиш, че съм способна, но...

— Смятам, че можеш да направиш всичко, което поискаш — възрази Кейси, но очевидно не прозвуча убедено и знаеше, че Дру е усетила. — Просто не мисля, че сега е най-подходящото време да се взема подобно решение.

— Не ме интересува какво мислиш — извика Дру. — Знаеш ли аз какво мисля? Мисля, че трябва да вървиш по дяволите. Чу ли ме? Върви по дяволите!

После, както можеше и да се очаква, след по-малко от година, сестра ѝ крачеше напред-назад из същата тази стая с пищящото бебе в

ръце.

— Какво да правя, Кейси? Тя ме мрази.

— Не те мрази.

— Плаче през цялото време.

— Бебе е. Те така правят.

— Толкова се старая, Кейси. Нося я на ръце. Пея ѝ. Сменям ѝ памперсите. Храня я. Но нищо от това, което правя, няма значение. По цял ден плаче. И по цяла нощ. Плаче, когато я оставям. Плаче дори по-силно, когато я вземам.

— Може да има газове.

— Трябваше да я кърмя — каза Дру, самата тя вече разплакана. — Лекарите в болницата се опитаха да ме убедят, че е хубаво — казаха, че за нея ще е по-добре — но аз се притеснявах, че в кръвта ми може да има още наркотици, въпреки че от месеци съм чиста. Кълна се. Просто внимавах, понеже не исках да направя нещо, което може да ѝ навреди. А сега вече е твърде късно. Млякото ми пресъхна.

— Лола се чувства чудесно с биберона, Дру. Наддава добре. Красива е.

— Наистина е красива, нали?

— Също като майка си.

— Толкова много я обичам.

— Зная.

— Защо ме мрази? — жаловито попита Дру.

— Не те мрази.

— Трябва да видиш изражението ѝ понякога, сякаш е напълно отвратена от мен.

— О, Дру. Не е отвратена...

— Не си виждала това изражение, Кейси. Сгърчва си лицето и цялата се зачервява като спаднал червен балон. А тези големи тъмни очи ме гледат втренчено, сякаш вижда през мен. Сякаш ме съди.

— Бебетата не мислят, Дру. Не могат да съдят.

— От нея исках само да ме обича.

— Тя те обича.

— Не — настоя Дру. — Тя знае, че съм мошеничка.

— Не си мошеничка. Ти си нейната майка.

— Аз съм ужасна майка.

— Не, не е така.

— Да, така е. Понякога, когато плаче, така побеснявам, че ми се иска направо да я удуша с някоя възглавница. Не че бих направила някога подобно нещо — припряно добави тя.

— Зная, че няма да го направиш.

— Но дори само да си го помисля...

— Ти си изтощена — оправда я Кейси.

— От цели дни не съм спала — потвърди Дру. — Може би повече от седмица. Всеки път, когато легна, щом затворя очи и тя почва да плаче. Сякаш знае и го прави нарочно.

— Не е така.

— Толкова съм уморена.

— Какво ще кажеш да наемем детегледачка? — внимателно подхвърли Кейси. Вече няколко пъти бе предлагала това, но то всеки път биваше категорично отхвърляно.

— Гувернантка? — Дру изплю думата така, сякаш беше проклетие. — Няма да позволя детето ми да бъде отглеждано от непознати.

— Никой не казва, че трябва винаги да е така.

— Не мога да си позволя детегледачка.

Кейси поклати глава. През това също бяха минавали вече.

— Аз ще платя.

— Не ми трябва твоята милостиня.

— Не е милостиня.

— Само защото е част от наследството. Защото това са си *моите* пари — изкрещя Дру, за да надвика усилващите се отчаяни писъци на бебето.

— Това е нелепо, Дру. Не виждаш ли, че просто се опитвам да помогна? Защо винаги трябва да обръщаш разговора към парите?

— Защото той винаги е за това! Наистина ли си толкова сляпа, или си глупачка?

— О, за бога — изпъшка Кейси, напълно извадена от търпение. — Защо просто не млъкнеш?

— А ти защо не вървиш по дяволите? — изстреля в отговор Дру.

— И така, кога ще мога да си взема собствените пари? — попита сега Дру с нисък и приглушен глас, сякаш брадичката ѝ бе притисната към гърлото.

— Веднага мога да ти напиша чек ако искаш — отговори Уорън.

Кейси чу поскърцване на химикалка.

— Ето, виж го. Провери точна ли е сумата — предложи Уорън.

— Наред е. — Секундна пауза. — Предполагам, че сега ще ти се махна от главата. Грижи се за себе си, Кейси — каза Дру.

И после си отиде.

15.

— Радвам се да видя, че не си изгубил подхода си към дамите — обади се някакъв глас откъм вратата само след няколко секунди.

Уорън скочи на крака.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — видимо раздразнен изсъска той.

Кой беше?

— Мислех си просто да проверя как е пациентката.

— Да не си луд?

— Отпусни се. Поеми си дълбоко дъх. Преиграваш.

— Аз ли преигравам? Ами ако Дру се върне? Ако някой друг влезе?

— В такъв случай, аз съм само един приятел от фитнеса, който поднася почитанията си.

Какво не е наред? Защо Уорън е толкова разстроен? Кой е този човек?

— Трябва да си тръгнеш незабавно.

— Никъде няма да ходя — спокойно заяви мъжът и се приближи до леглото, а вратата се хлопна зад гърба му. — Минаха повече от два месеца, Уорън. Не звъниш. Не отговаряш на обажданията ми. Не се отбиваш във фитнеса.

— Малко съм зает напоследък.

— Загриженият любящ съпруг. — Гласът му бе просмукан с леден сарказъм.

Внезапно Кейси се почувства скована от студ до мозъка на костите си, макар да не знаеше защо.

— Не ми остави голям избор — обади се Уорън.

Какво означава това? Какъв избор?

— Е, как е Спящата красавица? — попита мъжът.

— Бих казал, че е доста очевидно как е.

— Всъщност, изглежда по-добре, отколкото очаквах. Полицията напредна ли по въпроса какво се е случило?

— Не — натъртено изрече Уорън. — Нямаат представа. Виж, може ли да поговорим за това по-късно? Сега не е нито времето, нито мястото...

— А кога е?

Време и място за какво?

— Знаеш, че вината не е моя — продължи след малко мъжът.

— Нима? — попита Уорън.

— Да.

— Жена ми е в кома, свързана с тръба за хранене. Може да остане така за цял живот. И ти не смяташ, че това е по твоя вина?

Не разбирам. За какво говориш? Да не би да искаш да кажеш, че този мъж по някакъв начин е свързан със случилото се с мен?

— Хей — възрази той. — Наистина съжалявам, че се получи така. Но аз връхлетях отгоре ѝ с почти осемдесет километра в час. Всеки нормален човек щеше да е мъртъв след такъв удар.

Какво? Какво! КАКВО?!

— За бога, няма ли да млъкнеш?

Какво става? Това реално ли е, или отново съм заспала? Сън ли е, или някакъв филм по телевизията?

— Виж — дрезгаво прошепна Уорън. — Трябва да говориш тихо. Направиха тестове, които показват, че Кейси чува...

— Наистина ли? — Кейси почувства близкото присъствие на мъжа, когато той се наведе над леглото ѝ, ръката му се докосна до нейната, ментовият му дъх затопли лицето ѝ. — Можеш ли да ме чуеш, Спяща красавице? — Усети как се отдръпва. — И твърдиш, че тя разбира какво казваме?

— Навярно не. Но е възможно.

Изцъкване с неохотно възхищение.

— Свалям ти шапка, Красавице — каза мъжът. — Голяма работа си ти.

Не, това не може да се случва. Сънувам. Или имам халюцинации. Колко ли пъти се бе чудила за същото през последните няколко месеца?

— Виж — започна отново Уорън. — Трябва да се махаш отгук.

— Не и докато не стигнем до споразумение.

— Споразумение за какво?

— Не се прави на ударен, Уорън. Не ти отива.

— Ако става въпрос за пари...

— Разбира се, че става въпрос за пари. Аз не съм по-различен от теб. Винаги е за пари. Петдесет хиляди долара, за да сме по-точни.

Петдесет хиляди долара? За какво?

— Не давам петдесет хиляди на човек, който се е издънил.

— Не съм се издънил.

— Тогава какво правим тук?

Какво *правим* тук, повтори си Кейси. Мислите й бясно се въртяха в главата й. За какво говореха?

— Предполагам, че чакаме — отговори мъжът и сигурно сви рамене. — Очевидно е само въпрос на време.

— Въпрос на време — изтощено повтори Уорън. — Според докторите, тя може да ни надживее всичките.

Дълга пауза.

— В такъв случай, предполагам, че ще трябва малко да ускорим нещата.

Какви неща? За какво говориш?

— И как предлагаш да го направим?

— Хей, човече, аз съм само един личен треньор. Ти си този с големите дипломи.

— Е, добре, когато говорихме във фитнеса, останах с впечатлението, че си правил такива неща и преди. Мислех, че се договарям с професионалист.

Мъжът се засмя.

— Сецал ли си се някога да откачиш няколко от тези тръбички или да вкараш въздух в системата й? Веднъж гледах това по телевизията. Доста ефективно беше.

О, боже. Някой да ми помогне! Дру! Патси! Някой!

— Да бе. И никой няма да заподозре нищо злонамерено.

— Злонамерено? Доста впечатляваща думичка, адвокате.

— Само за някой идиот.

— Хей, човече, по-леко. Зная, че си разстроен, но няма нужда да се обиждаме.

— Започвам да се обиждам, както се изразяваш, когато хората, които наемам, не си вършат работата.

Уорън е наел този човек да ме убие? Предложил му е петдесет хиляди долара, за да ме блъсне? Не, не може да бъде. Не може.

— Ще бъде свършена.

— Тогава и ще си получиш парите.

Примирена въздишка.

— Е, как стоят нещата? По-добре ли е тя да е тук?

— Не. Но ще мога да я взема вкъщи съвсем скоро.

— А след това всичко може да се случи.

Не. Това не се случва. Дали са ми някакво ново лекарство. То ми причинява халюцинации.

— Няма да е лесно — каза Уорън. — Полицията вече подозира, че не е било случайност. Трябва да съм много внимателен.

— Не се тревожи, човече. Нищичко не те свързва с каквото и да е от това.

— Освен Кейси. Ако тя разбере. Ако дойде в съзнание.

Кейси почувства два чифта очи да прогарят кожата ѝ като киселина.

— В такъв случай, трябва да гледаме това със сигурност да не се случи.

Мили боже!

— И как точно ще го направим?

— Ти си умно момче — каза непознатият. — Сигурен съм, че ще измислиш нещо. — Кейси отново почувства мъжа на сантиметри от лицето си, дъхът му съблазнително докосна устните ѝ, сякаш се канеше да я целуне. — Чао, Красавице. Грижи се за себе си. — Той се изкикоти. Звукът прогъркори дълбоко в гърлото му, като вода в кладенец.

— Ще се махнеш ли оттук, по дяволите!

— Ще ми се обадиш ли, като измислиш нещо?

— Разчитай.

— Гледай да не се бавиш много. — Отдалечаващи се стъпки, последвани от звук на отваряща и затваряща се врата.

Това не може да се случва, за кой ли път си помисли Кейси. Не се случва. Изобщо не бе подслушала мъжа си и някакъв непознат да обсъждат неуспешния си опит да я убият. Както и да планират да го направят отново. Това беше нелепо. Не се бе случило.

Нямаше начин Уорън да направи каквото и да е, което да ѝ навреди, да не говорим да наеме някого да я убие. Нелепо. Напълно, абсолютно, абсурдно нелепо. Какво ѝ ставаше? Първо заподозря

Жанин. После дойде ред на Дру. А сега... Уорън? Как изобщо ѝ хрумваха такива ненормални мисли?

Какво ми става? Уорън е добър човек, чиято професия е да съблюдава закона, не да го нарушава. Не и да го погазва, за бога.

Заради този проклет телевизор бе всичко. Как очакваха да мисли разумно с това постоянно бърборене над главата ѝ?

Уорън ме обича.

Почувства движение, някакво тяло се приближаваше към нея. Кой? Уорън тук ли беше още? Имаше ли някой?

— Това беше Ник — небрежно каза Уорън. — Сигурен съм, че си ме чувала да го споменавам. Страхотен треньор. Гаден човек. Торба с лайна. От типа хора, които обичат да късат крилцата на пеперудите. Един ден се майтапя с него, казвам му: губиш си времето да тормозиш нещастници като мен, по-добре се пробвай като наемен убиец. А той ми вика: назови времето и мястото. — Уорън се изсмя. — Навярно не бива да говоря за това, но какво значение има, по дяволите? Изгървахме вече котката от чувала. — Той се приближи още повече, за да ѝ прошепне в ухото. — Не можа ли просто да умреш, когато трябваше?

Тогава всичко изведнъж замря. Сякаш въздухът в стаята внезапно спря да циркулира, дори тя престана да диша. По вените на Кейси премина вълна на паника, като че ли ѝ бяха инжектирали адреналин. Възможно ли бе той да е инжектирал въздух в системата ѝ, както бе предложил съучастникът му?

Не можа ли просто да умреш, когато трябваше?

— Ще ида да си взема чаша кафе — каза Уорън. Гласът му се изгуби, докато отиваше към вратата. — Предполагам, че ти нищо не искаш — провикна се назад.

И така, мистерията бе разгадана.

Как бе възможно? Толкова бяха щастливи. Никога не се караха, дори рядко спореха. Единственият път, когато не бяха на едно мнение, бе, когато тя поиска да напуснат имението, наследено от родителите ѝ и да се преместят в апартамент с обслужване в града, но на Уорън не му се щеше да изоставят тихия и оholen квартал. В крайна сметка и двамата направиха компромис и се разбраха да си потърсят по-малък дом, но да останат на „Мейн Лайн“. Скоро след този случай бяха почнали да обсъждат създаването на семейство.

И през цялото това време той е планирал смъртта ѝ.

Дали тези убийствени стремежи бяха изскочили в ума му едва напоследък, или от самото начало е замислял да я убие? Можеше ли един амбициозен мъж да прояви достатъчно търпение, че да чака две години, докато приведе плана си в действие?

Но защо? Защо ще я иска мъртва?

Как мислиш, запита се сама.

Пари.

„Винаги е за пари“ — бе казал Ник.

Но Уорън никога не се е интересувал от богатството ми, възрази Кейси. Точно той настояваше за предбрачен договор. Нямаше и никакви застраховки живот на нейно име...

Не се нуждае от такива, проумя тя. Като неин съпруг щеше да наследи тлъст дял от имуществото ѝ, дори и без завещание. Навярно щеше да си тръгне най-малко със сто милиона долара. Като адвокат със сигурност знаеше това.

„Никой не става адвокат, за да забогатее — припомни си някогашните му думи. — Но като се вземат предвид разходите, данъците и така нататък, определено не можеш да се пенсионираш на четирийсет.“

Това ли искаше той в крайна сметка? Да се пенсионира на четирийсет? Не. Няма начин. Уорън имаше преуспяваща кариера, която обичаше. Имаше си всичко, от което се нуждаеше. Съвместният им живот бе страхотен. Нямаше начин той да направи това.

Той ме обича.

Сто милиона долара можеха да купят ужасно много любов.

— Е, как е пациентката ни днес? — попита някой.

Какво? Кой каза това?

— Виждам, че гледаш „Газената лампа“^[1]. Страхотен стар филм.

— Май не съм го гледала — обади се втори глас. — За какво се разправя?

— Обичайното — безскрупулен съпруг се опитва да убеди жена си, че полудява. Ама тази Ингрид Бергман е била голяма красавица, нали?

Чао, Красавице.

— Кръвното ѝ налягане е малко по-високо от нормалното. Какво става, госпожо Маршъл? Да не ви боли нещо?

Трябва да ми помогнете. Минават ми ужасни, диви мисли.

— Да й завишим дозите.

Не. Моля ви, нищо не завишавайте. Достатъчно съм упоена, повярвайте ми. Само да знаете какви странни неща минават през разбития ми мозък. Ако не бях в кома, щях да поискам да ме освидетелстват.

— Искам да те помоля за една услуга — единият доктор се обърна към другия, докато отиваха към вратата.

— Каква?

— Ако някога се озова в нейното положение, просто затисни лицето ми с възглавница и да се свършва, ясно?

— Само ако обещаеш да направиш същото и за мен.

— Разбрахме се.

И те напуснаха стаята.

Не. Не си отивайте. Не си отивайте. Някой да ми помогне, моля, преди напълно да съм си изгубила ума.

Какви ги говореше? Умът ѝ вече бе изгубен. Като че ли не ѝ стигаха другите беди, ами сега си въобразяваше, че човекът, който я обичаше повече от всичко на света, човекът, когото тя обичаше повече, отколкото някога си е мислила, че е възможно да обича, е някакъв хладнокръвен социопат, наел друг, за да я блъсне; а дори и сега той спокойно си пийваше кафе и се мъчеше да намисли как да довърши започнатото.

Възможно ли бе това да не са халюцинации?

Аз ти се доверих, Уорън, каза си Кейси, неспособна повече да пренебрегва очевидното.

Доверих ти живота си.

[1] „Газената лампа“ (1944) — филм на режисьора Джордж Кюкор. Ингрид Бергман изпълнява главната роля, за която получава първия си „Оскар“. — Б.пр. ↑

16.

— „Останал сирак, още щом завършил общественото училище — прочете Жанин. — Баща му, военен, не бил оставил много на трите си деца и когато момчето Терций поискало да получи медицинско образование, на настойниците му им се видяло по-лесно да уважат молбата му, като го пратят при един провинциален лекар, отколкото да възразят заради семейната чест. Той бил от онези рядко срещащи се младежи, които отрано се ориентират и решават, че искат да правят в живота си нещо, заради самото него, а не понеже бащите им са го правили.“

— Какво е това, което ѝ четете? — попита Патси и намести възглавницата под главата на Кейси. Мирисът на лавандула закръжи около нея като досадна муха.

— „Мидълмарч“.

Махай се, Патси. Тъпата книга почти бе почнала да ми харесва.

— „Мидълмарч“ ли? Какво означава това?

— Името на града, в който се развива действието.

— И за какво се разправя?

— За живота.

Освен това ме разсейва от неприятностите ми.

Патси звучно произведе нещо средно между изсумтяване и смях.

— Добра ли е?

— Смята се за шедьовър.

— Изглежда дълга — констатира Патси.

Шум от разлистване на страници.

— Шестстотин и тринайсет страници.

— Шестстотин и тринайсет! О, не, за мен е малко дължка. И какъв шрифт само. Ще ослепея.

— Ти предпочиташ едър шрифт, така ли?

Кейси си представи великодушната усмивка, изпълнила слабите страни на Жанин.

— Не чета толкова много — призна Патси.

— Е, времето никога не стига. Сигурна съм, че имаш много работа.

Кейси си представи как усмивката на Жанин преминава към очите ѝ, от което изписаните ѝ вежди се извиват нагоре.

— Харесвам трилъри с убийства — каза Патси. — Винаги ме разсмиват.

— Намираш убийствата за смешни?

— Е, не точно смешни — побърза да се поправи тя. — Но поне са забавни.

— Забавни ли?

— Добре де, интересни да кажем. Като това, което се случва с госпожа Маршъл. — И Патси шумно си пое дъх. — Мислите ли, че някой наистина се е опитал да я убие?

Жанин проговори след няколко секунди.

— Ами полицията в голяма степен отхвърли главните заподозрени. Явно, никоя от следите им не се доказва. Така че, в крайна сметка изглежда, че все пак е била случайна катастрофа.

Как така полицията е отхвърлила главните заподозрени? Да не искаш да кажеш, че са приключили с разследването?

— Както и да е, извинявайте за прекъсването. Почетете още.

Кейси почувства как Жанин изправя гръб, опъва рамене и вдига книгата от скута си. Винаги бе мразила някой да ѝ казва какво да прави.

— „Повечето от нас, които се занимават с дадена тема с любов — продължи тя след продължителна пауза, през която, според Кейси, обмисляше какви биха били последствията, ако метне тежката книга по главата на Патси, — сигурно си спомнят как в някой сутрешен или вечерен час се качват на висок стол, за да достигнат непрочетен още том, или седят и с отворена уста слушат думите на нов разказвач, или пък поради липса на книги се вслушват в гласовете вътре в себе си и това е първото съзнателно начало на любовта.“

— Какво означава това? — попита Патси.

— Предполагам, че се отнася за първия път, когато осъзнаваме, че обичаме нещо. Или някого.

— Защо тогава той просто не го каже?

— Тя — поправи я Жанин.

— А?

Няма значение.

Разбрах, че съм влюбена в Уорън в мига, в който го погледнах, помисли си Кейси. Въпреки че експертите несъмнено биха настоявали, че това е било само физическо привличане. Любовта, биха твърдели те, идва по-късно, след като хората се опознаят.

Само че тя не го бе опознала. Не истински.

Кой бе този мъж, за когото се бе омъжила? Уорън Маршъл истинското му име ли бе? Колко от онова, което ѝ бе казал, бе истина, ако имаше изобщо такава? Майка му действително ли се бе омъжвала пет пъти? Баща му беше ли починал, когато той е бил малък?

Последните два брака на майка му наистина ли са имали за цел само да ѝ осигурят онзи начин на живот, към който се е стремяла? От нея ли Уорън бе наследил вкуса си към хубавите неща в живота?

А сега си търсеше собствено наследство.

Нямаше съмнение, че бе адвокат и то добър. „По-умен от господата“ — бе го оценил с възхищение Уили Били. Със сигурност достатъчно умен, че да я измами. Достатъчно умен, че да не си пропусне шанса. Достатъчно умен, че да подведе полицията.

Полицията в голяма степен отхвърли главните заподозрени.

— Знаеш ли как ги хващат всички тези нещастни копелета? — бе я попитал една сутрин неотдавна, докато четяха вестника в просторната им кухня. Имаше предвид една статия за някакъв мъж, който убил жена си в деня, след като ѝ направил застраховка за един милион долара. — Не защото са алчни. Това е по условие. А защото са дяволски тъпи. Кой прави застраховка на жена си за един милион долара в деня, преди да я убие? Не се ли сещат, че това ще включи някоя и друга аларма? Исусе, защо тогава просто не публикуват обява „Аз го направих!“. Помислете малко, приятели — бе казал, а тя се бе засмяла, съгласна с него.

Много се бе смяла по време на съвместния им живот.

— Обичам да те слушам как се смееш — повтаряше ѝ често.

Естествено, помисли си Кейси сега. Така знаеше, че кълве на чара му.

— Обичам те — казваше ѝ той всеки ден от брака им.

— Обичам те — повтаряше тя без подкана.

— Господи, Кейси, толкова ми липсваш — бе казал не толкова отдавна, приседнал отстрани на леглото ѝ.

— Трябва да излезеш — повтаряха му постоянно приятелите му.
— Трябва да си живееш живота.

— А аз им отговарям, че моят живот е тук — казвал той. — В тази болница.

Всички онези прекрасни неща, които бе разказал на Патси за нея. Вярвал ли ги е наистина? Или просто подреждаше сцената и играеше съкрушения и любящ съпруг заради нея? И заради себе си, разбира се. Като всеки социопат казва на хората онова, което искат да чуят.

Полицията в голяма степен отхвърли главните заподозрени.

— Искам да знаеш колко много означават за мен последните ни две години заедно — беше й казал. — Ти си страхотна съпруга, Кейси, най-добрата любовница и другарка, за която един мъж може да си мечтае.

Дали беше искрен за каквото и да е от това, замисли се Кейси сега. Истинските си чувства ли бе признал, или само позираше за пред Патси?

— Съжалявам. Не знаех, че сте тук — чувала го бе да казва — колко ли пъти? — на санитарката, наблюдаваща го от прага.

— Времето, прекарано заедно с теб, бе най-щастливото в живота ми — бе казал той. — За мен е много важно да знаеш това.

Защо? Дали така не й казваше, за да не приема твърде лично опита му да й отнеме живота, да не възприема желанието му тя да е мъртва като знак за неудовлетворение от представянето й като съпруга?

Колко ли разочарован се е почувствал, когато е узнал, че тя е оживяла след катастрофата, колко ли потресен е бил от откритието, че би могла да прекара в кома до старини, дори по собствените му думи, „да ги надживее“ всичките? А после да разбере, че не само с всеки ден се възстановява, но и става по-силна — какъв горчив хап, особено след като изследванията показаха, че и чува.

Дали тази информация го държи буден по цяла нощ? Дали лежи в леглото и се чуди, също като нея, какъв ще е следващият му ход и кога е най-добре да го предприеме?

— Предполагам, че двете с госпожа Маршъл сте приятелки отдавна, а? — Мислите й бяха прекъснати от гласа на Патси.

— От колежа.

А аз все пак се съмнявах и в теб. Що за приятелка ме прави това?

— Господин Маршъл каза, че сте имали общ бизнес.

— Така ли? Кога ти каза това?

— След последното ви посещение. Аз говорех как вие и онази другата жена... как се казваше?

— Гейл ли?

— Гейл, точно така. Хубаво е да имаш такива добри приятелки.

Единствените ми приятелки, всъщност, призна пред себе си Кейси. Определено имаше много познати, но кръгът от близки приятели през годините се бе смалил, особено след брака ѝ с Уорън. Времето никога не стига, както бе отбелязала по-рано Жанин, а Уорън бе запълнил толкова голяма част от него.

— Е, какво друго каза господин Маршъл за мен? — попита Жанин.

— Май само това.

— Май само това — разсеяно повтори Жанин. — Е, как ти се вижда той?

— В какъв смисъл?

— Държи ли се?

— Мисля, че е възхитителен. Предполагам, че наистина са били луди един по друг, а?

— И кое те кара да смяташ така?

— О, веднага се вижда. Начинът, по който я гледа. Как винаги ѝ държи ръката и ѝ шепне. Сигурно е много тежко, не мислите ли? Искам да кажа, в един момент си щастливо женен мъж, а в следващия, ами...

— Просто животът е пълен с неприятни малки изненади — заключи Жанин.

На мен ли го казваш.

Горката Патси, помисли си Кейси и почти ѝ дожаля за момичето. Уорън те разиграва, точно както разиграваше мен. Ти, разбира се, също го разиграваш. Може би двамата сте един за друг.

— Какъв адвокат е той? — попита Патси.

— Защо? Да не би да си си навлякла някаква беда?

— Аз ли? Не. Разбира се, че не. Питам просто така, за да говорим за нещо.

— Не се налага особено — заяви Жанин.

Патси си прочисти гърлото.

— Аз май ще тръгвам.

Кейси почувства как Жанин се усмихва ослепително в отговор.

— Няма да те задържам.

— Е — въпреки всичко продължи да се намира на приказка Патси. — Беше ми приятно да си поговорим.

— Приятен ден — бе незабавният отговор.

— О, здравейте, господин Маршъл — неочаквано възкликна Патси. Гласът ѝ бе поне половин октава по-висок. — Позакъсняхте днес.

Затова значи се мотаеш наоколо.

— Имах среща с лекарите на Кейси — каза Уорън, приближи се до леглото и я целуна по челото. — Здравей, миличка. Как се чувстваш тази сутрин?

Всеки ден съм малко по-добре. От това ли се боиш?

— Здравей, Жанин. Как вървят нещата в Мидълмарч?

— Маршируват неотклонно към средата^[1] — саркастично произнесе Жанин.

Патси се засмя.

— Приятелката ви е много забавна.

Кейси почувства как всеки мускул в тялото на Жанин се стегна.

— Да, така е — отговори Уорън с развеселена нотка в гласа. — Днес Кейси изглежда доста добре, не мислиш ли?

— Трахеята ѝ нараства наистина много добре — каза Патси. — След като вече обдишвателят и другите тръби ги няма, струва ми се, че е въпрос само на време.

А времето е тъкмо онова, което нямаш, нали, Уорън? Във всеки случай, ако действително съм на път напълно да се възстановя.

— Време за какво? — попита Жанин.

— Възнамерявам да отведа Кейси у дома — отговори Уорън.

— Така ли? Мислиш ли, че е добра идея?

— Мисля, че е страхотна идея. Не се сецам за нищо по-добро за Кейси от това, да си бъде в собствения дом, в собствената стая, заобиколена от нещата, които обича.

Ако за теб е все едно, бих предпочела да остана където съм си.

— А какво казват докторите?

— Съгласни са, че сега, след като раните ѝ са зараснали и тя диша самостоятелно, няма основателна причина да я задържат тук.

Само дето, щом ме освободят, ще съм мъртва.

— Тя все още се храни през тръба — напомни му Жанин.

— Това няма да е проблем.

— Още е в безсъзнание — настоя приятелката ѝ.

— И може да остане още известно време. — В тона на Уорън се долови следа от раздражение. — Но на този етап това няма отношение.

Няма отношение?

— Няма отношение?

— Лекарите са направили всичко по силите си тук и отчаяно се нуждаят от леглото. Въпросът вече е дали Кейси да иде в рехабилитационна клиника, или да си дойде вкъщи.

Не му позволявай да ме вземе вкъщи. Моля те, Жанин. Той иска да ме отведе, само за да може да довърши каквото е започнал.

— Но как ще се грижиш за нея? Тя ще има нужда от медицинска сестра двайсет и четири часа в денонощието.

— Ще я има — отговори Уорън. — Наел съм също така и икономка на пълно работно време и съм се разбрал с Джереми, физиотерапевтът ѝ, да идва в къщата три пъти седмично.

Без да броим наемния убиец, когото е наел да ме убие.

— И аз ще съм там — изчурулика Патси.

— Ти? — невярващо произнесе Жанин.

— Кейси ще се нуждае от всичката любов и грижа, която може да получи — обясни Уорън.

— Е — констатира Жанин, — май си помислил за всичко.

Не съвсем. Все още не е измислил финалните детайли. Наясно е, че не може да действа прибързано, ала не може и да чака твърде дълго. Не бива да прави нищо, което би могло да възбуди съмненията на полицията, но и не може да поеме риска да се оправя, не и ако правилно съм разбрала чувото. Коварна ситуация, деликатен баланс. Трябва да действа много внимателно.

Предумишлено и злонамерено.

— И за кога е предвидено голямото преместване?

— Веднага щом е готова нужната документация. — Уорън се надвеси над нея и прокара нежно пръсти по страната на Кейси. — Ако

даде господ, може още утре да успея да отведа съпругата си у дома.
Кейси почувства очите му да прогарят дупка в нейните.
— Не е ли чудесно, Кейси? Прибираш се у дома.

[1] Игра на думи — middle — среда и march — марширувам
(англ.). — Б.пр. ↑

17.

Дойдоха за нея в десет часа на следващата сутрин.

— Е, това е голям ден за теб — каза един от стажантите. Излъчваше онази престорена бодрост, която всички изразяваха, когато ѝ говореха, сякаш тя бе едно не особено интелигентно тригодишно хлапе.

Кейси си помисли, че гласът принадлежи на доктор Слотник, но не беше сигурна. Цял куп нови стажанти бяха пристигнали едва миналата седмица и тя нямаше достатъчно време да асоциира гласовете със съответните имена. *Трябва ми повече време*, помисли си.

— Обзалагам се, че нямаш търпение да се махнеш оттук.

Не, грешиш. Не искам да си тръгвам. Моля ви, не им позволявайте да ме отведат. Трябва ми още време.

Ала Кейси знаеше, че е твърде късно за отмяна в последната минута. Всичко беше уредено. Бяха се разплатили, документите за изписването ѝ бяха подписани. Цяла сутрин при нея влизаха сестри и санитарии да си вземат довиждане и да ѝ пожелаят всичко добро. Стажанти, дежурни, хирурзи и специалисти също се отбиха да ѝ изкажат уважение.

Сякаш вече съм умряла, помисли си Кейси.

— Късмет, Кейси — още един дежурен я докосна по ръката.

— Е, мисля, че това е всичко — внезапно обяви Уорън, връхлитайки в стаята. — Всичко е подписано, подпечатано и готово за тръгване. Всеки момент ще дойдат с носилката и можем да потегляме.

— Нали ще ни държите в течение за оздравяването ѝ? — попита доктор Кийт.

Някой повика ли полицията? Детектив Спинети знае ли, че ме изписват?

— Разбира се — отговори Уорън. — Вие ще сте първите, които ще научат и за най-малкото подобрение.

— Ако възникнат каквито и да било проблеми, ако в даден момент прецените, че сте поели повече...

— Незабавно ще се свържа с офиса ви.

— Болница „Ланкенау“ в Уайнуд има чудесен рехабилитационен център, също и рехабилитация „Мос“ в...

— Сигурен съм, че няма да се наложи, но ви благодаря. Благодаря на всички — с дрезгав глас произнесе Уорън. — Бяхте много мили с Кейси и с мен, и нямам думи да изразя благодарността си за всичко, което болница „Пенсилвания“ направи за нас през това изключително тежко време.

Кейси дочу сумтене и разбра, че хората се борят със сълзите си.

— Сега обаче е мой ред да се грижа за Кейси — продължи Уорън. — Надявам се следващия път, когато видя някого от вас, жена ми да стои до мен и лично да може да благодари на всекиго.

— Да се надяваме — повториха няколко гласа.

— Амин — добави някой.

Звучи като пълна къща с народ, помисли си Кейси и си представи малката тълпа около леглото си. Дали Патси бе сред посетителите, зачуди се тя. Откъм коридора се разнесе дрънчене на носилка, която се удари във вратата на стаята ѝ. Вибрациите пронизаха тялото ѝ, пропълзяха по гръбнака и като твърд залък заседнаха в стомаха ѝ.

— Е, хайде — каза Уорън.

— Направете път, хора — обади се доктор Кийт.

Кейси усети раздвижването на въздуха в стаята, докато хората отстъпваха назад и заемаха нови позиции. Усети надвесени над себе си тела, отмятане на чаршафи.

— Внимавайте с главата ѝ — предупреди някой.

Силни ръце хванаха глезените ѝ, бедрата и раменете.

Не. Не ме мърдайте. Моля ви, не знаете какво правите.

— На три. Едно... две... три.

Тялото ѝ без усилие се плъзна от тясното легло, което ѝ бе дом през последните три месеца, в още по-тясната носилка. В следващия миг я вързаха и подкараха извън стаята.

Може би всичко това е сън. Скоро ще се събудя и Дру ще седи до мен и ще гледа „Цената е точна“.

— Довиждане, Кейси — провикнаха се няколко от сестрите, докато бутаха носилката ѝ надолу по коридора. Миризмата на болести и смърт нахлу в носа ѝ и я съпроводи до асансьора.

— Късмет, Кейси — обадиха се още гласове.

Не, не искам да си ходя. Моля ви, не им позволявайте да ме отведат.

И изведнъж всичко спря. Дали я бяха чули? Наистина ли бе произнесла думите на глас?

— Тези асансьори се движат цяла вечност — отбеляза някой.

Значи просто чакаха асансьора да дойде, разбра тя. Никой не я беше чул. Кейси се заслуша в шума от далечните опънати въжета и осъзна, че асансьорът идва. През последните седмици слухът ѝ бе станал изключително остър, а и обонянieto ѝ се засилваше с всеки изминал ден. Знаеше кога я докосват. Усещаше болка и неудобство, различаваше горещо и студено. Знаеше кога я боли главата и кога мускулите ѝ се нуждаят от масаж.

Всичко бавно се връщаше.

Просто ѝ трябваше повече време.

Колко ли оставаше, докато се върне зрението ѝ, докато отново почне да си служи с ръцете и краката, докато проговори и каже на всички какво в действителност се бе случило с нея — че любящият ѝ съпруг бе наел човек да я убие и беше само въпрос на време да опита отново?

И Кейси бе мъчително сигурна, че този път той щеше да успее.

Моля ви. Трябва да има някакъв начин.

— Ето го.

— Най-накрая — каза Уорън, когато вратите на асансьора се отвориха и няколко човека излязоха.

Мъж и жена, помисли си Кейси, съдейки по леката миризма на афтършейв и парфюм, която я лъхна, докато минаваха покрай нея. Дали я забелязаха или инстинктивно си бяха извърнали главите и отклонили погледите, както правят повечето хора, когато внезапно им се напомни за това, че са смъртни? Дали и сега, докато вървяха по коридора, не мълвяха тихи молитви?

„Моля те, нека съм здрав, не позволявай да ми се случи нещо подобно“? Имаха ли представа какви късметлии са?

Защото в крайна сметка всичко се свежда до късмета, реши Кейси и вратите на асансьора се затвориха след нея. Някои хора имат късмет, други — не. Толкова е просто. Някои се наслаждават цял живот на добра съдба, на други са им дадени само няколко мимолетни мига.

А други пък... как беше онази песен — ако го нямаше лошият късмет, изобщо нямаше да имам късмет?

Знаеше, че повечето хора смятаха, че тя е от малцината големи късметлии. Родена с изключителни привилегии, притежаваща както красотата, така и ум, тя бе успявала във всичко, с което се захване. Имаше дарбата на Мидас^[1], както нееднократно бе отбелязвала Жанин.

Докато един следобед, в необичайно топъл за сезона ден през късния март, късметът не я бе напуснал внезапно, златото не се бе превърнало в стърготини, а небето от яркосиньо не бе станало безнадеждно черно.

Асансьорът бавно спираше на всеки етаж и пропускаше хора навън и навътре.

— Извинете — каза някакъв мъж, след като загуби равновесие и се подпря на носилката ѝ. Извинението бе последвано от покашляне и прочистване на гърлото.

Кейси си представи как човекът бърза да се изправи и да се обърне напред, втренчен решително в цифрите над вратата, докато най-накрая асансьорът не спря рязко. *Не може да понесе да ме гледа*, помисли си тя, припомняйки си забележката на Дру по-рано. Къде ли бе сестра ѝ? Дали не бе потеглила на поредния безумен круиз? Или пък лежеше с циментиран мозък в леглото на някой непознат? Дали се грижеше за себе си, за дъщеря си?

— Добре, направете място, моля — разпореди се санитарят, докато избутваше носилката извън асансьора и надолу по коридора към изхода.

— Ще се качите ли в линейката при жена си, господин Маршъл?

— Абсолютно — отговори Уорън и в този миг тежка завеса от жега и влага се спусна над Кейси като саван.

— Пфу-у — възкликна санитарят. — Голяма жега.

— Над трийсет и два градуса — съгласи се друг глас.

— Ще я поемем отгук — съобщи трети глас.

Кои бяха всички тези хора, почуди се Кейси, докато прехвърляха носилката ѝ в дъното на линейката. Уорън бе постоянно до нея, ръката му лежеше върху нейната.

— Желая ви късмет във всичко, господин Маршъл — каза санитарят и затвори вратата.

— Благодаря — отвърна Уорън и се настани до Кейси.

След минута линейката потегли.

— Отиваме на „Мейн Лейн“, така ли? — попита шофьорът.

Същият глас, който бе коментирал температурата, отбеляза Кейси.

— „Олд Гълф Роуд“, 1923 — уточни Уорън. — В Роузмънт. Веднага след Хавърфорд. На около половин час оттук. Може би е най-добре да поемете на север по Девета улица, после да завиете наляво по „Вайн“, докато стигнете до магистрала „Шуилкил“.

— Да се надяваме, че вместо магистрала, няма да се окаже паркинг — добави втори глас — същият, който бе казал на санитаря, че ще я поемат оттук.

Значи на предната седалка има двама мъже, заключи Кейси.

— Не трябва да е толкова зле по това време на деня — каза им Уорън. — Впрочем, аз съм Уорън Маршъл.

— Рикардо — представи се шофьорът. — А този тук е Тайрон.

— Благодаря ви за това, което правите, момчета.

— Няма проблеми. Това ни е работата. Съжалявам за жена ти, човече.

— Благодаря.

— От колко време е в кома? — попита Рикардо.

— От края на март.

— Божке. Как стана?

— Катастрофа с бягство.

— Да бе? Хванаха ли го?

— Не още.

— Знаеш ли какво си мисля, човече? Мисля си, че такива хора трябва да ги разстрелват.

— Според тебе всички трябва да ги разстрелват — забеляза Тайрон.

— Ами да, ако вземеш и застреляш няколко от тези хора, говоря за тия, дето карат пияни и бягат от местопрестъплението, вадиш ги от колите им и ги застрелваш на място, ще видиш, че много по-малко хора ще седат зад волана, след като са пили и вземали разни вещества. Ще си помислят два пъти преди това. Разбираш ли какво ти говоря?

— Наистина ли смяташ, че хората мислят толкова ясно след няколко питиета? — възрази Тайрон.

— Казвам преди всичко, че те ще си помислят два пъти, преди изобщо да пият. Ако са наясно, че могат да ги застрелят, могат просто да си повикат такси, вместо самите те да карат. Иска се само малко повече предвидливост.

Малко повече предвидливост.

— Прекалено много вярваш на хората.

— По дяволите, човече, ако хората са толкова глупави, тогава си го заслужават да бъдат разстреляни. Разбира се, тогава половината Холивуд ще бъде застрелян.

Караха няколко минути в мълчание, през които Кейси усещаше всяка дупка на пътя. С удивление установи, че всъщност ѝ доставя удоволствие, както и фактът, че вече не е в болницата, не е в леглото и се движи по улицата. Почувства как тялото ѝ се издига над трафика и полита във въздуха. В продължение на няколко минути се отдаде на илюзията за свобода. За няколко минути се опита да се почувства щастлива.

— Вместо това обаче невинни хора като госпожа Маршъл са тези, които биват наранени — не спираше Рикардо. — Обзалагам се, че оня приятел, дето я е блъснал, се чувства прекрасно. Никакви травми. Не, невинните са тези, които винаги страдат. Как сте там отзад, господин Маршъл?

— Добре съм, благодаря, Рикардо.

— Някой спомена, че сте адвокат. Така ли е?

— Виновен по обвинението — отговори Уорън. — Кой ти каза?

— Една от санитарките. Патси някоя си. Лукас май ѝ беше фамилията.

— Оная, с големите... — започна Тайрон, но млъкна или защото си помисли, че подобни коментари могат да се сметнат за неуместни, или понеже реши, че няма нужда от повече думи.

— Същата — потвърди Рикардо.

— Много е яка — отбеляза Тайрон.

— Ако си падаш по такива.

— Е, по какво да не си падам?

— Всъщност — намеси се Уорън, — аз наех Патси да се грижи за жена ми.

— Без майтап — глуповато каза Тайрон.

Кейси си представи как Тайрон се свива на седалката и заравя брадичка в самото си.

— Тя бе ужасно мила с нея.

Искаш да кажеш, че беше ужасно мила с теб.

— Ще ни чака в къщата — добави Уорън.

Страхотно. Нямам търпение.

Остатъкът от пътя мина относително спокойно. Очевидно мъжете отпред бяха решили, че мълчанието, както и предпазливостта, бяха съставки на мъжеството.

Линейката навлезе в автомагистралата безпрепятствено. Кейси се улови, че брой наум изходите. „Монтгомъри драйв“... „Сити авеню“... „Белмонт авеню“... Подминаха градчето Гледуайн и продължиха през Хавърфорд към Роузмънт. Най-накрая стигнаха до изхода към „Олд Гълф роуд“.

„Олд Гълф роуд“ беше широка, криволичеща улица, с високи широколистни дървета. Солидни имения от по няколко акъра се простираха встрани от пътя. Неравни конски пътечки заместваха тротоарите. Между 1775 и 1783 година в много от по-старите къщи са били настанени революционери (както, разбира се, и в останалите къщи по „Мейн Лайн“). По-късно обаче „Олд Гълф роуд“ приютил войници от съвсем друг тип: войници на съдбата, хората на парите.

Хора като Роналд Лърнър.

Бащата на Кейси бе купил къщата на „Олд Гълф роуд“, въпреки яростните възражения на съпругата му. Алана Лърнър нямаше желание да изостави по-голямото си и разкошно имение в „Бринмор“, заради по-малката къща на „Олд Гълф роуд“. Караниците им (в крайна сметка довели до покупката) бяха многобройни и ожесточени.

„Няма да продадем тази къща“ — Кейси помнеше майка си да крещи. Тогава тя си запушваше ушите и се мъчеше да учи за скорошния изпит. Беше се прибрала вкъщи само за уикенда, заради настояването на баща си. Той ги бе записал за един турнир за родители и деца в клуба. Бяха шампионите от миналата година. Дру бе далеч, в пансион.

— Какъв ти е проблемът? — викаше в отговор баща ѝ. — Момичетата учат далече. Прекарваме повечето време в пътуване, отколкото да си стоим тук. Вече не ни трябва такава голяма къща. Освен това искам да съм по-близо до „Марион“.

— Очакваш от мен да се преместя, за да си по-близо до любовницата си ли? — Гневът на Алана едва не строши кристалния полилей в главното фоайе.

— Голф клубът „Марион“, идиотка такава — изрева баща ѝ, а Кейси трябваше да си запуши устата с ръка, за да не се разсмее на глас.

— Няма да се местя — отсече майка ѝ и затръшна вратата на спалнята след себе си.

— Вече е свършено — бе последната дума на баща ѝ.

Той бе завел Кейси да види къщата веднага след като спечелиха турнира. Тя се гушеше в средата на три образцово поддържани акъра, притежаваше четиринасет просторни стаи, седем големи бани и една стая за дами, а таваните бяха помпозни, високи почти шест метра. Кейси осъзна, че колкото и мебели да натрупат, тази къща нямаше да се превърне в дом.

— Какво мислиш? — Роналд Лърнър попита дъщеря си.

— Страховита е.

— Почти триста квадрата е по-малка от сегашната ни къща.

— И пак е много голяма.

— Ти как би я обзавела? — В очите на баща ѝ проблесна тайнствена искра.

— Бих сложила една масичка „Бидермайер“ до тази стена — тутакси отговори тя — и два меки дивана там, още един ей там и може би роял в оня ъгъл.

— Звучи ми добре. Действай.

— Наистина ли? Казваш, че мога да я обзаведа? Цялата къща? Не само моята стая?

— Точно това казах.

Кейси бе толкова развълнувана, че би прегърнала баща си, ако той вече не се отдалечаваше.

Естествено, не стана точно така. Следващият път, когато се прибра вкъщи с цял куп идеи и изрезки от списания, Кейси намери къщата в ръцете на професионални декоратори. Тя нямаше думата за нищо.

След смъртта на родителите ѝ, завещанието на баща ѝ гласеше, че къщата трябва да се задържи, докато Дру навърши трийсет години и тогава да се продаде, а печалбата да се поделити. Междувременно едната

или и двете му дъщери можеха да живеят в нея, а данъците и поддръжката да се поемат от наследството.

Първоначално никое от момичетата не искаше да живее в този „мавзолей“, както я нарече Дру, и едва след брака ѝ Уорън я бе убедил, че трябва да дадат на тази къща шанс. „Сега ти се пада да я декорираш, точно както винаги си искала — бе ѝ казал той. — Смятай го за генералната си репетиция.“

Кейси се бе съгласила с предизвикателството, но щом се нанесоха, тя изведнъж почувства странно нежелание да променя каквото и да било. Това всъщност не бе нейната къща, реши набързо и се опита да убеди Уорън да се върнат в града. Но на него много му харесваше да живеят в Роузмънт и тя се бе съгласила да останат. Можеха на спокойствие да си потърсят идеалната фамилна къща. В края на краищата, припомни ѝ Уорън, нямаше да се наложи да се местят, докато Дру не навърши трийсет.

Дотогава оставаше малко повече от година, сети се Кейси, точно когато линейката почна да намалява ход.

— Остават само две къщи след този завой — упъти ги Уорън.

— Ясно. Ето я Патси, чака на входа — каза Рикардо и зави по дългата извита алея.

— Добре изглежда — тихо добави Тайрон.

Уорън стисна пръстите на Кейси.

— Пристигнахме, миличка. Дом, сладък дом.

[1] Фригийски цар, когото Дионисий надарил със способността да превръща в злато всичко, до което се докосва. — Б.пр. ↑

18.

— Мога ли да ви донеса нещо, господин Маршал? — питаше Патси. — Да накарам ли икономката да направи още кафе, преди да си тръгне?

— Какво ще кажеш за нещо по-силничко?

— Само го назовете.

— Джин с тоник ми звучи много добре точно сега.

— Значи ще бъде джин с тоник.

— Защо не си направиш и ти една чаша?

— Наистина ли?

— Денят беше доста трескав. Мисля, че и двамата заслужаваме почивка.

— Благодаря, господин Маршал. Веднага се връщам.

— Патси...

— Да, господин Маршал?

— Не се ли разбрахме да изоставим официалностите сега, когато вече не сме в болницата? Настоявам да ме наричаш Уорън.

Доволна въздишка.

— Веднага се връщам, Уорън.

— Джинът е в шкафа зад барплота — подвикна след нея Уорън.
— А в хладилника трябва да има много тоник.

— Ще ги намеря — отговори Патси. Стъпките ѝ заглъхнаха надолу по стълбите.

— Ами ти, миличка? — попита Уорън и внимателно погали Кейси по челото. — Искане ми се да можех да ти дам нещо. Добре ли си? Знаеш ли изобщо къде си?

При допира му Кейси почувства как пулсът ѝ се ускорява, както обикновено. Само че преди желанието подпалваше фитила. А сега бе страхът.

— Сигурно си изтощена — продължи той. — От всичкото движение. От суматоката. Доста натоварен ден за теб. Сега обаче си настанена като котел в талига. Нали така се казваше? Надявам се, че ти

харесва новото ти легло. Изглежда достатъчно удобно. И би трябвало — струва цяло малко състояние. Оставих момчетата, които го донесоха, да отнесат старото. Предположих, че няма да ни трябва повече. Така или иначе, бе малко прекалено момичешко за моя вкус. А щом се оправяш, можем отново да почнем да си търсим къща. После пък просто ще купуваме всичко наново. Ще можеш да имаш точно такива неща, каквито си искаш. Множество ярки цветове и животински шарки. Как ти звучи?

Звучи ми чудесно, помисли си Кейси, зачудена защо ли съпругът ѝ си дава труда да е мил с нея. Да не би още някой да присъстваше?

— Аз се преместих в господарската спалня — продължи той. — Зная, че никога не си харесвала тази стая, но тъй като тя, естествено, не ми навява същите спомени като на теб, просто си преместих нещата там временно.

Настанил си се в спалнята на родителите ми?

— Не смятам, че баща ти би бил кой знае колко против. Пък и реших, че ти трябва повече собствено пространство. Ще съм наблизо. Наместих ти леглото така, че да гледа към задния прозорец и ако съвсем мъничко протегнеш врат, наистина ще видиш потока зад върбата. Е, може би малко преувеличавам. Навярно, ако искаш да видиш потока, ще се наложи да станеш от леглото. Ето нещо, към което да се стремиш. Чуваш ли ме, Кейси? Разбираш ли какво ти говоря?

Чувам те. Нищо не разбирам.

Беше си у дома. Това го разбираше. В лилаво-бялата стая, която бе нейна от тийнейджърските ѝ години, същата, в която спяха с Уорън от деня, в който се бяха преместили тук.

Само че той се бе отървал от широката им спалня и се бе преместил в господарската стая. Щеше да спи в това ново легло сама.

Къде ли ще спи Патси, почуди се Кейси.

Телефонът иззвъня. Усети как Уорън става от стола до леглото ѝ. Кой ли стол? Фотьойлът на морави и млечнобели райета при отсрещната стена до газовата камина или един от двата тумбести стола с флорална дамаска, които обикновено стояха пред просторния еркереен прозорец?

— Ало? — произнесе Уорън. — О, здравей, Гейл. Да, Кейси е добре. Прибрахме се вкъщи около обяд и, извинявай, зная, че казах, че

ще се обадя, но денят бе твърде трескав.

Нима?

Всъщност бе доста спокоен ден, помисли си Кейси. След като санитарите от линейката бяха пренесли носилката горе и я бяха настанили в новото ѝ легло, тя бе оставена почти изцяло сама през остатъка от следобед. Патси я проверяваше на определени интервали, пускаше големия плосък телевизор на отсрещната стена, мереше ѝ кръвното и наместваше тръбичката за хранене. От време на време Уорън подаваше глава от вратата да я види и да каже здрасти, но като се изключи непрестанното каканижене на телевизора, бе доста тихо. Разбира се, по средата на „Пътеводна светлина“ тя заспа и се събуди чак от сирените, бележещи началото на новините в пет часа, така че може и да е било по-трескаво, отколкото си мислеше.

— Да, като че ли си почива спокойно. В началото като дойдохме, кръвното ѝ малко се покачи, но вече е почти нормално и да се надяваме, че ще остане така. Затова не искам да идват посетители поне няколко дена, ако не възразяваш. Зная как нямаш търпение да я видиш и цветята, които изпратихте с Жанин са чудесни, разбира се, както винаги. Сложих ги на масичката до леглото ѝ.

Кейси подуши въздуха и долови нежната миризма на лилии.

— Просто ми се ще да дам на Кейси малко време да се адаптира към промяната — продължи Уорън. — Сецаш се, да съм сигурен, че получава правилната доза храна и всички тези неща. Ако можеш само да почакаш още ден-два... Благодаря. Знаех, че ще проявиш разбиране. Разбира се, че ще го направя. И ако нямаш нищо против да се обадиш на Жанин... Благодаря. Добре. Чудесно. Ще ѝ предам. Разбира се. Довиждане. — Той затвори. — Гейл ти праща много поздрави, нямала търпение да те види и имала много да ти разказва. Каквото и да означава това. Помоли ме също да те целуна от нейно име. — Уорън се наведе и нежно я целуна по страната. — Използвам всеки повод да целуна моето момиче — заяви той и същевременно в стаята отекна потракване на лед в чаша.

— Всичко наред ли е? — попита Патси, приближавайки към тях.

— Всичко е наред — отговори Уорън. — По всичко личи, че Кейси си почива удобно.

— Ами ти?

— Аз? Ще съм добре веднага щом отпия от това. Благодаря.

— Надявам се, че не е твърде силно.

— Няма такова нещо — Кейси го чу да отпива. — Абсолютно идеално.

— Госпожа Сингър каза, че вечерята се претопля във фурната. Казах ѝ, че може да си тръгва.

— Благодаря ти. Не си давах сметка, че е станало толкова късно. Тя обикновено си тръгва към пет.

Коя е госпожа Сингър?

— Тя отдавна ли е с теб? — попита Патси.

— Откакто стана катастрофата с Кейси. Беше ми трудно да се справям сам.

— Не се и съмнявам. Тази къща е огромна. Преди не сте ли ползвали персонал на пълно работно време?

— Кейси не искаше. Израснала е в къща, пълна със слуги. Това събужда лоши спомени в нея.

— Разбирам — проточи Патси, макар очевидно да не разбираше.

— Всъщност, справяхме се много добре. Два пъти седмично идваше чистачка. Това беше достатъчно. Справяхме се чудесно — каза той и ледът в чашата му иззвънтя.

— А кой готвеше?

— Ами, често се хранехме навън, особено когато и двамата работехме в града. Друг път импровизирахме. Ако Кейси си бе у дома, правеше някаква паста. Ако аз се приберях по-рано, мяхах няколко пържоли на барбекюто.

— Ти как харесваш пържолите? — попита Патси.

— Сурови — отговори Уорън. — Почти сини.

— Бля-я-х.

— Бля-я-х? — повтори Уорън през смях.

— Боя се, че аз съм от онова престолюдие, което обича месото му да е добре препечено.

— Не! — престорено ужасено възкликна Уорън. — Така изгаряш всичкия му вкус.

— Чувала съм го това.

— Ще трябва да опиташ една от моите пържоли.

— Когато кажеш.

— Но само при условие че ще я ядеш сурова.

— Ох, майко. Може ли да направим компромис за нещо средно?

— Какво ще кажеш за средно сурова?

— Тогава съм твоя — заключи Патси.

Ама че мило и сладко.

— Съжалявам — побърза да се извини Патси. — Не исках да прозвучи така.

— Зная.

Нищо не знаеш.

— Надявам се, че обичаш чесън — продължи Уорън.

— Обожавам го.

— Добре. Защото моите пържоли са отрупани с чесън. Не се майтапя. Ще минат дни, преди да можеш да целунеш гаджето си.

— В такъв случай, предполагам, че е добре, дето нямам гадже.

О, става все по-добре и по-добре. Със сигурност удря в земята „Пътеводна светлина“.

— Защо ли ми е трудно да повярвам? — попита Уорън.

— Не е толкова лесно да срещнеш подходящите хора в този град. Повярвай ми.

— Да. Май трябва да имаш късмет.

— Както е станало с теб — добави Патси.

Кейси почувства два чифта очи да се насочват към нея.

— Да-м — съгласи се Уорън. — Както е станало с мен.

— Бях омъжена веднъж — след малко продължи сама Патси. — Но бракът ни бе анулиран — добави бързо тя.

— Вярно ли? Какво се случи?

— Нищо. — Патси се засмя. — Абсолютно нищо не се случи. И го казвам напълно буквално. Бракът ни никога не бе консумиран.

— Сега вече съм убеден, че си правиш гаргара с мен.

— Мислех си, че е срамежлив — изрече Патси с известен копнеж. — Оказа се обаче, че бил гей.

— Честно ли? И ти нямаше никаква представа?

— Бях много млада. Едва навършила осемнайсет. Какво знаех? Искам да кажа, човек си мисли, че знае всичко на тази възраст, но... Аз, глупачката, реших, че ако изобщо не се опитва да ме събори по гръб, означава, че ме уважава. Можеш ли да си представиш?

— Къде е той сега?

— Не зная. Изгубихме връзка. Май се е преместил в Лос Анджелис. Изглеждаше наистина много добре. Всички все му

повтаряха, че трябвало да стане актьор или нещо подобно.

— Е, явно наистина е бил много добър актьор, щом е успял да те заблуди.

— Не зная. Понякога съм много лековерна.

Телефонът отново иззвъня.

— Извини ме — каза Уорън и вдигна. — Ало? — Кратка пауза. — Жанин, здравей. Как си?

Кейси си го представи как превърта очи към високия таван.

— Искаш ли да ти наля още едно питие? — прошепна Патси.

— Би било чудесно, благодаря — каза Уорън. — Да, Жанин, това действително беше Патси. Току-що ми предложи да ми донесе чаша чай. Имаш нещо против ли? Добре, добре. Извинявай за тона. Денят бе дълъг... Да, зная, че казах, че ще се обадя. Гейл се обади малко по-рано. Помолих я да ти каже... Да, точно така... Понеже смятам, че Кейси има нужда от време да се аклиматизира към новото обкръжение. Дълго време беше в болницата. Възможно е преместването да ѝ се отрази. Кръвното ѝ беше малко високо... Да, вече е почти нормално, но мисля, че няколко дни почивка ще ѝ се отразят добре, а после марафонът с „Мидълмарч“ може да се поднови... Да, събота е идеално... Звучи добре. Хубаво. Да, обещавам да се обадя, ако междувременно настъпят промени. О, и благодаря за цветята. Чудесни са. Както обикновено. Хубаво, добре. Ще се видим с теб и Гейл в събота. Чао. — И той затвори телефона.

— Това беше Жанин — каза на Кейси. — Не мисля, че е най-голямата почитателка на Патси. — Бавно издишане. — Е, какво пък. Човек не може да угоди на всички. Е, ти как си, миличка? Гладна ли си? Струва ми се, че Патси скоро ще ти донесе вечерята. Между другото, много е интересно как я приготвя. Гледах я одева. Отваря капачето на тръбичката ти — нарича се кранче, представи си — после свързва тръбичката към стомаха със системата. Толкова е лесно. Чудесата на модерната наука и всички такива. Както и да е, веднага щом почнеш да преглъщаш сама, можем да махнем тръбата, което ще бъде голямо облекчение, сигурен съм. Тогава можем да почнем да ти даваме истинска храна, да понатрупаме малко сланина на тези кости. Може дори да се присъединиш към мен и Патси за една от прословутите ми пържоли. — Той хвана ръката на Кейси и я вдигна към устните си в същия момент, в който Патси влезе.

— Заповядай — каза тя и Кейси си представи как му подава питието. Отново се чу потракване на лед в чаша.

— М-м-м. Още по-добро от първото.

— Благодаря. Как е Жанин?

— Неунищожима. Ако настъпи Армагедон, от всичко на света ще останат само хлебарките и Жанин.

— Май не я обичаш много.

— Да кажем само, че ми идва малко в повече.

Патси се засмя, а телефонът отново иззвъня.

— Боже мили — въздъхна Уорън. — Тази вечер сме като на централната гара.

— Искаш ли аз да се обадя? — предложи Патси.

— Не, няма проблем. Ще вдигна. Ало — излая в слушалката той. Дълга пауза, после: — О, да, Стийв. Извинявай, напълно забравих за срещата. От офиса ми — прошепна към Патси. — Да. Дай ми само половин минута да намеря това дело...

— Мога ли да помогна? — отново си предложи услугите Патси.

— Куфарчето ми е в кабинета на долния етаж — обясни й той. — Стаята с голямото дъбово бюро и виненочервената кожена гарнитура.

— Веднага се връщам.

— Извинявай, че само те разкарвам нагоре-надолу.

— Няма проблеми. Упражненията ще ми дойдат добре.

Кейси чу забързаните й стъпки надолу по коридора.

— Да, има някой и го пратих да ми вземе куфарчето... Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като се обаждаш тук? — неочаквано изсъска Уорън. Силният му шепот разтърси стаята.

Какво стана?

— Не, няма да се успокоя. Как смееш да ми звъниш вкъщи! Какво ти става? Не знаеш ли, че обажданията могат да се проследяват?

Какво става? Кой е?

— Да, тя е тук — продължи Уорън. — Точно сега съм с нея. Всеки ден става все по-силна.

Звук от тичащи нагоре по стълбите крака.

— Ето го — възкликна Патси, явно останала без дъх, когато влезе в стаята. Кейси долови как подава куфарчето на Уорън. — Доста е тежко.

— Благодаря.

— Искаш ли да изляза?

— Извинявай, да. Това е строго поверително.

— Разбира се.

— Ако нямаш нищо против да затвориш вратата... Да, извинявай, Стийв. Благодаря за търпението. Само една минутка да погледна договора...

Вратата се затвори. Стъпките на Патси отново се отдалечиха по коридора.

Тонът на Уорън моментално се промени.

— Виж, не мога да говоря с теб сега. Не, не зная къде и кога. Аз ще ти се обадя. Няма да отнеме много време, обещавам. Това е всичко, което мога да ти кажа засега. Междувременно, не се обаждай тук повече. И не си и помисляй да се отбиваш. Разбра ли ме? Ще ти се обадя след няколко дни. — И затръшна слушалката. — Господи! — възкликна и Кейси си представи как прокарва длан през косата си. — Господи, хората са толкова тъпи.

Това бе мъжът, който дойде в болницата, нали? Същият, когото си наел да ме убие. Няма да губиш време, нали? Ще довършиш работата, колкото се може по-скоро.

Чу го да крачи напред-назад пред леглото и си даде сметка, че времето ѝ почти бе изтекло.

Някой да ми помогне. Махнете ме оттук. Жанин, Гейл. Дру! Някой, моля ви. Не му позволявайте да се измъкне така. Защото знаете, че ще го направи. Той е по-умен от детектив Спинети, по-умен от цялата проклета полиция.

По-умен и от господ, както бе заявил Уили Били.

— Кръвното ѝ отново се покачва — чу Патси да казва.

Какво? Кога се бе върнала Патси?

— Колко е? — попита Уорън.

— Сто и седемдесет на сто.

— Да няма треска?

— Не.

— Трябва ли да повикаме лекаря?

— Не мисля, че е необходимо. Доктор Кийт каза, че това може да се очаква. След малко пак ще ѝ премеря кръвното. Ако продължава да се покачва, ще се обадя в болницата. Но съм сигурна, че е само временно. До сутринта би трябвало да се стабилизира.

— Толкова безполезен се чувствам — оплака се Уорън.

— Ти правиш всичко възможно, за да помогнеш на Кейси. Никой не би бил по-голяма опора за нея.

— Наистина си мислех, че като я доведа вкъщи, това ще ѝ помогне да се оправи.

— И така ще бъде.

— Наистина ли го вярваш?

— Трябва само да ѝ дадеш време.

Нямам време.

— Благодаря ти. Много си мила.

— Не е нужно да ми благодариш.

Телефонът звънна.

— Нека се включи гласовата поща — изтощено изрече Уорън. — Сигурно пак е Дру. Изглежда е онова време от месеца. Издръжката ѝ — уточни той.

След три звънвания, телефонът спря.

— Защо не хапнеш нещо? — попита Патси. — Аз ще поседя тук с Кейси.

Кейси почувства колебанието му.

— Навярно това не е лоша идея. Скоро се връщам, миличка — топло каза той. Помълча и добави: — Мислиш ли, че тя има някаква представа колко я обичам?

— Сигурна съм, че знае — бе категоричният отговор на Патси.

19.

— Господи, още цветя — каза Патси, промъквайки се в стаята.

Кой ден сме днес, зачуди се Кейси, след като рязко се събуди. Къде съм?

— Тук е като в някоя траурна зала. — Тропване на тежка ваза върху масичката. — Което май си е така де — бодро додаде Патси. — Не казвай на съпруга си, че съм го казала — изкиска се тя. — Впрочем тоя сноп е от добрите доктори и сестри от болница „Пенсилвания“. Предполагам, че им липсваш.

Значи съм си вкъщи, осъзна Кейси. Не беше сънувала преместването. Наистина бе тук.

— Много любезно от тяхна страна да ти пратят цветя, ако питаш мен. Обикновено не го правят. Както виждаш, на картичката не се споменават никакви санитарки. Никой не си и помисля да ни включи. Предполагам, че трябваше да си остана в училище и да си взема дипломата за сестра, но си мислех... По дяволите, кой знае какво съм си мислила? Сигурно изобщо не съм мислила. Така би казала майка ми. Така говори винаги, когато става дума за мен. — Шум от дръпване на завеси. — Да вземем да пуснем малко светлина. Така. Много по-добре. Толкова хубава гледка си имате тук.

Кейси бе съгласна с това. Винаги бе харесвала гледката от този прозорец. По тази именно причина беше си избрала тъкмо тази стая пред останалите седем. Дру също я бе искала, но Кейси беше пристигнала първа. Винаги беше първа, даде си сметка тя и изпита остро чувство на вина, което я спохождаше винаги, когато си помислеше за по-малката си сестра.

— Предполагам, че всъщност не бива да я обвинявам — продължи Патси, явно съвсем удовлетворена от монологичната форма на разговора. — Мама, имам предвид. На времето взех някои доста тъпи решения. Изгубих девствеността си още на тринайсет години с онзи мръсник Марти Прайс. Напуснах училище на шестнайсет. Омъжих се за Джеф на осемнайсет. Не си взех сестринската диплома.

Загубих цели две години да чакам Джони Татъл да се разведе с жена си, което той, разбира се, никога не бе и възнамерявал да стори. И да не забравя — повярвай ми, майка ми никога няма да позволи да забравя това — отказах среща на Дейвид Фрей, който тогава беше един зубрач с акне и развалени зъби и живееше на края на нашата улица. Той обаче изобрети някаква тъпа игра, която — как да се сети човек? — се превърна в чудовищен успех и му донесе милиони долари. И естествено, кожата му се оправи, облече в керамика всичките си зъби и сега всъщност изглежда адски готин. Вече разбира се, се среща само със звезди и богати наследнички. Впрочем, преди няколко седмици го имаше в „За нас“, сниман под ръка с една кукла от онова телевизионно шоу, където всички бяха корабкрушенци край бреговете на Африка. Майка ми най-предвидливо ми изпрати един брой да го видя. — Патси се засмя. — Майките — нищо не може да се сравнява с тях.

Точно аз не бих ти възразила.

Спомени за Алана Лърнър кръжаха в главата ѝ като бръмчащи мухи: Алана с кристална чаша за шампанско в ръка; Алана, прокарваща разсеяно четка през дългата си руса коса; Алана, раздражено отблъскваща Кейси с ръка, когато се бе опитала да се гушне в нея; Алана, издокарана и готова за излизане; подпухналият труп на Алана, когато го извадиха от водите на залива „Чесапийк“.

Кейси искаше да обича майка си; многократно се бе опитвала, само за да бъде отблъсквана многократно. И все пак бе плакала, когато я повикаха да идентифицира тялото на майка си.

За разлика от Дру.

— О, я стига, Кейси. Да не очакваш от мен да съм лицемерка? — бе казала тогава тя.

— Очаквам от теб да проявиш поне малко уважение.

— Значи очакваш прекалено много.

Дали, зачуди се Кейси сега. Прекалено много ли бе очаквала от Дру? Продължаваше ли да очаква прекалено много от нея? Или напротив. Може би не очакваше достатъчно. Може би никога не бе очаквала достатъчно.

— Майка ти е била голяма красавица — отбеляза Патси и грубо повдигна главата на Кейси, за да бухне възглавницата ѝ, после направо я пусна да падне надолу. — Уорън ми показа някои нейни стари снимки. Има една снимка, на която е с дълга мънистена рокля и

диамантена корона на главата. Корона, за бога. Сякаш е проклетата кралица на Англия. — И тя отново се засмя. — Кралица на драмите по-скоро, доколкото разбирам.

Нов образ внезапно проблесна върху тъмния екран в очите на Кейси: Алана Лърнър, дългата ѝ мънистена рокля е на петна от разлято шампанско, короната ѝ е килната на една страна към дясното ухо, синьо-черни линии от размазана спирала се спускат по страните ѝ, докато се препъва към леглото си, Роналд Лърнър е зад нея, а малката Кейси тихо и незабелязано ги следва само на няколко стъпки зад тях.

— Само се чуй, за бога — казваше баща ѝ.

— Да не си посмял да ми казваш, че си въобразявам разни неща. Да не си посмял. Не съм си въобразила, че ти видях езика наполовина наврян в ухото на Шерил Уестън. Цялата проклета зала видя.

— Нямахте език, за бога. Разказвах ѝ шегата.

— Така ли? Е, в такъв случай, предполагам, че шегата е била на мой гръб. — Острият смях на Алана бе като силно крякане, от което Кейси си запуши ушите. — Дяволите да те вземат. Трябваше ли да бъдеш толкова демонстративен? Трябва ли всички в Роузмънт да знаят за последното ти завоевание? Трябва ли винаги да ме унижаваш пред всичките ми приятели?

— Не се налага — безизразно произнесе Роналд Лърнър. — Ти сама се справяш чудесно с това.

— Голям си умник.

— Голяма си пияница.

— Копеле гадно.

— Жалка кучка.

Кейси видя как майка ѝ се накланя към нощното шкафче до леглото, препъва се с високите си сребърни обувки и си удря бедрото, докато се мъчи да отвори най-горното чекмедже.

— Какво, по дяволите, правиш сега? — викна баща ѝ.

— Значи аз съм жалка, така ли? — сопна се майка ѝ и отворила най-сетне чекмеджето, забърника напосоки в него с дясната си ръка. — Аз ли съм жалка? А това колко жалко ти се вижда?

Какво държеше майка ѝ, чудеше се Кейси, докато се приближаваше. Приличаше на водния пистолет, който Кени Ягер бе донесъл в училище миналата седмица за занятието.

— За бога, Алана. Махни това проклето нещо, преди да си наранила някого.

— Ще ти покажа кой е жалък.

— Махни пистолета, Алана.

Пистолет? Майка ѝ имаше пистолет?

— Ще ни гръмна. Ще убия и двама ни.

Какво? Не!

— Нищо такова няма да направиш.

После изведнъж баща ѝ изби пистолета от ръката на майка ѝ с опакото на своята ръка, цапардоса я със силен шамар през лицето. И отново, и отново.

— Жалка кучка — повтаряше той. Изрита пистолета към прозореца и изблъска Алана към леглото. После внезапно се оказа върху нея, те се бореха, майка ѝ го удряше с юмруци, а той се мъчеше да хване ръцете ѝ над главата. После се захвана с роклята ѝ, тя пък задърпа сакото му и не след дълго гневните им викове преминаха в стонове, пъшкания и дори смях.

— Копеле — мъркаше майка ѝ, докато Кейси бавно се изнизваше от стаята.

Когато се събуди на следващата сутрин, Кейси мина покрай стаята на родителите си и ги завари да закусват в леглото. Баща ѝ ѝ махна със свободната си ръка. Другата бе отпусната около рамото на майка ѝ и падаше към гърдите ѝ. Те се смееха и шепнеха. Бързият преглед не откри никакво оръжие на пода. Кейси си помисли, че целият епизод е бил един лош сън и го изтри от ума си.

Досега.

Каква ли част от живота си бе прекарала в отричане на очевидното?

„Мислех, че е редно да ти кажа, защото ти продължаваше, както обикновено, без да гледаш къде ходиш и стъпваш, на погрешното място — отново чу да ѝ чете Жанин. — Ти винаги виждаш неща, които никой друг не вижда; но никога не виждаш очевидното.“

Действително ли бе видяла пистолет в ръката на майка си?

И ако е така, къде бе пистолетът сега? Бяха ли го взели, когато се преместиха? Възможно ли бе пистолетът все още да е тук, в тази къща?

— Не че самата аз не съм малко кралица на драмите — говореше Патси. — И аз си имам своите моменти, това е сигурно. Но не и такъв гардероб. — Тя въздъхна театрално. — Обзалагам се, че ти имаш доста хубави дрехи, нали? Обзалагам се, че гардеробът ти е пълен със скъпи дизайнерски тоалети, като на приятелката ти — как се казваше? Кучката... Жанин? Не мисля, че ме харесва. Както и да е, като дрехите, които тя винаги носи. Може ли да хвърля едно око?

Патси изтрополи по посока на големия вграден гардероб вдясно от леглото.

— Нали нямаш нищо против? Откакто съм пристигнала, мечтая да погледна вътре, но не исках Уорън да ме помисли за нахална. Нали нямаш нещо против, че наричам мъжа ти Уорън? Не че има някакво значение дали си против.

Кейси чу вратата на гардероба да се отваря и лампата да се щраква.

— Е, какво огромно разочарование. Не си много суетна, нали, Кейси? Искам да кажа, всичко тук е доста хубаво, макар и малко консервативно за моя вкус, но не е съвсем онова, което очаквах. Ето едно приятно малко сако „Армани“ и тези панталони са достатъчно добри — „Прада“, добре, чудесна марка — но, честно, Кейси, какво, за бога е това? „Гап“? Каква работа имаш да пазаруваш в „Гап“, за бога? И трябва ли всичко да е черно или кафяво? Мислех те за голяма дизайнерка. Не си ли чувала, че през пролетта и лятото се носят всички цветове? Макар да предполагам, че тази година си изпуснала смяната на сезоните, не е ли така? Не си имала време да си смениш гардероба, преди да те сгазят. Навярно държиш всичките си летни дрехи в някоя от другите три хиляди стаи, нали? Просто ще трябва да се поразтърся малко повече следващия път, когато Уорън отиде във фитнеса. Каза, че се чувствал нервен и отпуснат, 'щото от месеци не бил тренирал. Всъщност не изглежда ни най-малко отпуснат. В страхотна форма е и аз му го казах, но също така го насърчих да отиде да поспортува. Казах му, че не може да стои залепен за теб двайсет и четири часа в денонощието. Това не е здравословно и ти би искала той да излезе и да си живее живота.

Патси продължи:

— Той мисли да си вземе малко отпуска, знаеше ли това? Казва, че не можел да се концентрира, че вече няма сърце за работата си.

Отвърнах му, че го разбирам. — Тя въздъхна. — Да, такава съм си аз — винаги проявявам разбиране. О, това ми харесва — възкликна изведнъж. — Шал „Хермес“. Истински ли е? Естествено. Ти никога не би си купила от онези ужасни ментета, нали? Не, не би ти се наложило. Не и щом можеш да си позволиш истинското нещо. Колко струват тези неща все пак? Триста долара? Повече? За нищо и никакво парче коприна. Нали нямаш нищо против да го понося малко? Жълто и черно не са точно моите цветове, но хей — никак не изглежда зле. Как мислиш? О, извинявай. Ти пък не можеш да мислиш. Но не си претоварвай нещастната празна главица. Аз мисля достатъчно и за двете ни. Да, така е. И мисля, че с всеки ден напредвам по малко, що се отнася до съпруга ти. Искам да кажа, той не спира да се перчи колко много те обича и така нататък, но лично аз смятам, че се мъчи сам себе си да убеди. Не съм сляпа. Виждам как ме гледа. Едно момиче винаги разбира кога едно момче я намира за привлекателна и според мен, той е заинтригуван. Пък и е мъж, за бога. Колко време може да изкара, без малко... утеха? Да, това е добра дума. Има нужда от утеха нашият Уорън. И понеже ти не си във форма да му я предложиш, ще се наложи аз да се включа и да заема мястото ти.

След миг тя отново започна:

— Ти обаче имаш ужасно големи крака. Кой номер са тези — девети? Малко големички за мен. Аз нося седми номер, което е твърде жалко, защото, трябва да призная, че имаш страхотен вкус за обувки. Въпреки че повечето са прекалено ниски за мен. Искам да кажа, зная, че са удобни, практични и по-полезни за краката, и така нататък, но не си ли чувала, че мъжете предпочитат високите токчета? Честно, как изобщо си свалила мъж като Уорън с всички тези ниски обувки? О, забравих, ти си богата.

Патси придърпа един стол по-близо до леглото и седна. Приблужи уста до ухото на Кейси.

— Смяташ ли, че е вярно онова, което се говори — че размерът на мъжките обувки отговаря на размера на... сецаш се, някои по-интересни части? Мислиш ли, че е така? Твоят мъж носи, кой номер — единайсети? Може би даже дванайсети? — Тя се изкикоти. — Всъщност, няма значение. Сигурна съм, че в това отношение той е повече от добре. Точно както съм сигурна, че ще установя това от първа ръка в не много далечно бъдеще. Разбираш ли нещо от това,

което казвам? — Тя отново се изхили, този път по-силно. — Донякъде се надявам да е така.

Чу се звук от отваряне и затваряне на входната врата.

Слава богу, помисли си Кейси. Край на този тормоз.

— Май по-добре да прибера тези обувки на мястото им — побърза да каже Патси, стрелна се към гардероба и го затвори в мига, в който до слуха на Кейси достигнаха сърдити гласове.

— Какво правиш? Криеш се цяла сутрин в храстите и ме дебнеш ли? — викаше от долния етаж Уорън.

— Не отговаряш на обажданията ми. Не отваряш вратата.

Кой е? Дру?

— Май сестра ти е тук — обади се Патси.

— Казах ти, че чекът ти е в пощата.

— Да, бива си те.

— Ако предпочиташ лично да си вземаш чековете, лесно ще уредя това с моя офис от следващия месец.

— Много щедро от твоя страна, Уорън. Още колко точно възнамеряваш да протакаш с това?

— О, пак затънах в лайната — прошепна Патси с усмивка. — Ето, ще отворя малко по-широко вратата, че да чуваме по-добре.

— Добре, Дру. Мисля, че предостатъчно сме обсъждали тази тема — отговори Уорън. — А сега, ако ме извиниш, бих искал да се кача горе и да кажа здрасти на жена си.

— Което, колкото и да е странно, е причината аз да съм тук.

— Дошла си да видиш Кейси ли?

— Тя ми е сестра. Дори не знаех, че вече не е в болницата, за бога.

— Може би защото не я бе посещавала повече от месец.

— Все още имам право да я виждам. Имам право да бъда държана в течение.

— Тя е все така, както и последният път, когато я видя, Дру. Нищо не се е променило.

— Бих искала лично да проверя това, ако нямаш нищо против.

— Имам против. Върви си у дома, Дру.

— Това е моят дом — заяви Дру твърдо. — Поне половината от него.

— Не и преди трийсетия ти рожден ден.

— Който, в случай че си забравил, не е много далеч. След четиринайсет месеца, по моите изчисления.

— Много неща могат да се случат за четиринайсет месеца — каза Уорън.

Какво означава това, мълком се запита Кейси.

— Какво означава това? — попита на глас Дру.

— Да ти го кажа ли по-простичко?

— Да, направи го.

Наистина.

— Ами, чакай да видим. Ти вземаш наркотици; пиеш прекалено много; обзалагам се, че дори караш пияна, да не говорим с каква скорост. Бих казал, че шансът да изкараш до трийсетия си рожден ден е петдесет на петдесет.

— Заплашваш ли ме?

— Не е нужно да те заплашвам, Дру. Не се налага да правя нищо. Ти самата чудесно се справяш в провалянето на живота си.

— Наистина ли ще ме спреш физически да не се кача горе? — ядосано попита Дру.

— Ако се наложи.

— Ще взема съдебна заповед.

— Желая ти успех — не се поддаде на нейния блъф Уорън.

— А какво ще кажеш, ако вместо това отида в полицията и им кажа, че не ми даваш да видя сестра си?

Да. Иди в полицията.

— Или в някой вестник.

Не. Иди в полицията!

— Не мислиш ли, че това семейство достатъчно си е изпатило от пресата? — контрира Уорън.

— Какво казват хората? — попита Дру. — Няма такова нещо като лоша реклама?

— Така ли стоят нещата за теб? Да попаднеш в светлината на прожекторите? Твоите петнайсет минути?

— Просто искам да видя сестра си.

Кратка пауза. Кейси си представи как съпругът ѝ отстъпва назад и посочва витото стълбище в центъра на кръглото фоайе.

— Благодаря — каза Дру.

Звук от гневни стъпки нагоре по стълбите.

— Подготви се — предупреди Патси с едва прикрито веселие. —
Белята се носи насам.

20.

Няколко секунди по-късно Дру влетя в стаята.

Кейси си представи по-малката си сестра — размахала ръце, решително прекрочва прага с дългите си крака, тъмнорусата ѝ коса се носи след нея, обикновено бледите ѝ страни са поруменели от яд, крачи към леглото, дъвчейки долната си устна. *О, Дру. Толкова се радвам, че си тук. Трябва да ми помогнеш. Трябва да ме махнеш оттук.*

— Коя си ти? — строго попита Дру.

Какво искаш да кажеш? Аз съм Кейси. Не ме ли позна?

— Аз съм медицинската сестра на Кейси — отговори Патси и Кейси си отдъхна с облекчение. — Ти трябва да си Дру. Аз съм Патси Лукас.

— Защо носиш шала на сестра ми?

— Какво?

Тя още ли е с шала ми?

Кейси си представи как Патси бързешком посяга към врата си и от притеснение се изчервява чак до корените на косата си.

— Свали го — заповяда Дру.

А така, сестричке.

Кейси с удоволствие си представи как Патси бавно и неохотно плъзга шала от врата си с оправдаващ се поглед.

— Нямах намерение... Просто...

— ... си се обслужила с нещата на сестра ми?

— Не. Разбира се, че не. Просто...

Просто какво?

— Просто какво? — попита на глас Дру.

— Какво става тук? — попита Уорън от вратата.

— Май, докато дяволът носи „Прада“ — саркастично отговори Дру, — наетите служители носят „Хермес“. И то „Хермес“-ът на сестра ми, представи си.

— Много съжалявам — изрече Патси. — Просто се мъчех да намеря нещо, с което да поосвежа малко Кейси, да я поразкрася за момента, когато се прибереш вкъщи.

— Бре, много си добра — възкликна Дру и сарказмът в тона ѝ действително бе заменен с възхищение. — Каж ми, такава добра сестра ли си, каквато и лъжкиня?

— Достатъчно, Дру... — каза Уорън.

— Макар че това не обяснява напълно как така шалът се озова на твоя врат, а не на врата на сестра ми — продължи Дру, без да му обръща внимание.

— Тъкмо се канех да ѝ го сложа, когато ви чух да се качвате — оправда се Патси, вече по-уверено. — Честна дума, Уорън. Не се опитвах да...

— Уорън? — прекъсна я Дру, сграбчвайки името така, сякаш бе мишка, а тя — котка. — О, значи сме на малки имена, така ли?

— Много си груба — заяви Уорън.

— Нима? Съжалявам. Просто се опитвам да проумея какви се вършат тук, Уорън — провокативно изрече Дру.

Тя винаги си е била дръзка, помисли Кейси и осъзна, че всъщност се забавлява от размяната на реплики между Уорън и Дру.

— Това изобщо не ти влиза в работата — отсеке Уорън.

— Сестра ми е в голяма степен моя работа.

— Така ли? И откога? Извини ме за цинизма, но не си спомням да си проявявала особена загриженост преди катастрофата с Кейси.

— Тогава нямаше причина да съм загрижена.

— Както и сега няма — каза Уорън. — Кейси е оставена на много добри грижи.

— Дали?

Внезапно около главата на Кейси се разнесе миризма на лавандула. Две силни ръце обхванаха врата ѝ и парче коприна погали кожата ѝ, подобно на дълга тънка змия, преди да се увие под брадичката ѝ.

— Ето — каза Патси. — Така е по-добре.

— Така ли мислиш? — попита Дру. — Аз лично не смятам, че шалът допринася особено за това „Кейси малко да се поосвежи“. На мен продължава да ми изглежда ужасно бледа.

— Сестра ти е добре — каза Уорън. — Онзи ден малко се бяхме уплашили, но...

— От какво?

— Кръвното й малко играеше. Но вече е нормално. Според доктора най-вероятно е било заради преместването от болницата.

— Той беше ли тук? Измери ли го лично?

— Нямаше нужда. Патси държеше всичко под контрол.

— Е, ти май си най-великото нещо след откриването на топлата вода.

— Дру...

— Извини ме за цинизма — Дру хвърли собствените му думи срещу него, — но когато влязох в стаята, тази Флорънс Найтингейл тук се кипреше с шала на сестра ми, сякаш е неин, така че ме извини, ако не съм толкова възхитена от нея, както изглежда си ти.

— Честна дума, господин Маршъл, шалът беше за Кейси...

— О, значи сега е господин Маршъл, така ли? — попита Дру. — Хитър ход, Патси. Бързо схващаш.

— Не е нужно да обясняваш каквото и да било — обърна се към санитарката Уорън.

— Според мен е нужно — възрази Дру.

— Смятам, че тя вече го направи.

Дру въздъхна дълбоко.

— Добре. Щом така искаш да играеш.

— Никой нищо не играе, Дру. Това не е игра.

— Именно, не е. За съжаление. — Дру се стовари на най-близкия стол. — Знаеш ли какво. Едно кафе би ми дошло добре.

— Недалеч оттук има „Старбъкс“.

— Още по-близо има кухня. Патси, скъпа, би ли...?

— Стига, Дру, достатъчно.

— Няма нищо — каза Патси. — Ще се радвам да го направя.

— Не — възрази Уорън. — Не ти влиза в задълженията.

— Наистина, няма проблем — настоя Патси. — Ще помоля госпожа Сингър да го приготви.

— Коя, по дяволите, е госпожа Сингър?

— Наех икономка да помага за Кейси.

— Разбира се. Сигурна съм, че икономка е тъкмо онова, от което Кейси се нуждае най-много в момента.

— Как пиеш кафето си, Дру? — попита Патси.
— Горещо и черно.
— Да донеса ли и на теб една чаша? — обърна се към Уорън тя.
— Не, благодаря.
— О, и ако госпожа Сингър е изпекла за Кейси кейк или друго нещо, от което тя няма абсолютно никаква нужда — сладко произнесе Дру, — аз действително бих похапнала нещо сладичко.
— Дру... — обади се пак Уорън.
— Ще видя какво има — побърза да каже Патси.
— Много ти благодаря.
— Можеше да си спестиш този тон — укори я Уорън, след като Патси излезе.
— Тази жена крадеше от гардероба на сестра ми.
— Сигурен съм, че нищо такова не е правила.
— Да бе. Добре. И какво точно правеше?
— Тя е медицинска сестра, Дру. Какво си мислиш, че е правила?
— Май аз зададох този въпрос.
— И очакваш смазващи подробности?
— Очаквам отговор.
Кейси усети как Уорън започна да крачи напред-назад пред леглото ѝ.
— Добре тогава. Тя наблюдава кръвното налягане на сестра ти, слага и маха тръбата ѝ за хранене, къпе я, следи за охлузни рани, намества ѝ катетъра...
— Катетъра ли?
— Наистина ли искаш да продължавам?
Не. Моля те, престани.
— Не — тихо изрече Дру.
— Едва ли някой си представя така приятното прекарване и аз имах късмет — ние имахме късмет, че Патси се съгласи да поеме тази работа. Така че, може би ще си достатъчно любезна да ѝ предложиш извинение...
— Кой поема работата, когато Патси си отиде?
Пауза. Тиха въздишка, последвана от по-шумна.
— Тя не си отива. Живее тук.
— Колко удобничко. А госпожа Сингър? Тя също ли живее тук?
— Не. Нямам представа къде живее.

— Патси обаче живее *тук*.
— За какво намекваш, Дру?
— Просто не ми харесват асоциациите, които правя.
— И що за асоциации са това?
— От типа „сестра ми е в кома, а някаква курва облича нещата й“
— тутакси отвърна Дру.
Кейси се засмя безмълвно.
— Това би било смешно, ако не беше толкова жалко — сопна се Уорън.
— На мен ми се видя доста смешно.
— Аз обичам сестра ти, Дру.
Тишина.
Не, не му вярвай. Зная, че звучи искрено, но моля те, не му вярвай!
— Зная, че я обичаш.
— Тогава защо се караме?
Дру се засмя.
— И ти наричаш това каране? Когато Кейси се събуди, трябва да я попиташ за някои от скандалите, които сме имали с нея. Виж, това си бяха караници.
— Когато Кейси се събуди — повтори Уорън и почти успя да прозвучи тъжно. — Мисля, че тогава ще намерим по-добри неща, за които да си говорим.
— Вярваш ли действително, че тя ще се оправи?
— Трябва да вярвам.
Не вярвай на нищо, което ти казва. Всичко е преструвка. Не вярвай на нищо.
— Полицията свързвала ли се е с теб наскоро? — попита Дру.
— Не. А с теб?
— Не. Мисля, че загубиха интерес. Виж, мразя да повдигам този въпрос...
— Искаш отговори за парите си — предсказа Уорън.
— Мисля, че проявих достатъчно търпение.
— Съжалявам, че нещата се протакат толкова дълго, но трябва да разбереш, че ситуацията е крайно необичайна и няма лесни отговори, нито бързи решения. Ще отнеме още време...
— Колко още време? Месеци? Години?

Кейси усети яростта да намира в гласа на сестра ѝ.

— Не зная.

— Това не ми харесва, Уорън. Никак не ми харесва.

— Виж. Зная, че си разстроена, но не трябва да се гневиш на мен. Не е моя идеята сестра ти да е управител на състоянието. Не е моя идеята да те държат изкъсо и да ти се отпуска месечна издръжка. Такива са разпоредбите на баща ти и аз отговарям само тези разпоредби да се спазят и Кейси да е защитена.

— Малко е късно за това, не мислиш ли?

Пауза, последвана от тежка въздишка.

— Какво искаш от мен, Дру? Правя всичко каквото мога. Просто прояви още малко търпение. Може и да успея да ти издействам още нещичко отгоре, преди нещата да се решат.

— Няма да е лошо.

— Ще се обадя в офиса в понеделник да видя какво може да се направи.

Не. Не се оставяй така лесно да те подведе. Моля те. Не мисли само за пари.

— Обаче продължавам да правя странни асоциации — заяви Дру.

Точно така, Дру. Това е сестричката ми, която познавам и обичам.

Уорън отново въздъхна.

— Добре. Както и да е. Прави каквото знаеш. А сега, ако ме извиниш, трябва да свърша малко работа за понеделник.

— Би ли попитал Патси какво стана с кафето ми?

Той се засмя.

— Желанията ти са заповед за мен.

— И имаш ли нещо против да отворя прозореца? — провикна се след него Дру. — Задушавам се от миризмата на евтин парфюм.

— Когато си готова, просто си тръгни — провикна се обратно Уорън.

Разнесе се скърцане на брава.

— Ето, така е много по-добре. Да се отървем от тази ужасна миризма. Лавандулата винаги ми се е струвала твърде гадна, не мислиш ли? Зная, че се предполага, че те отпуска и така нататък, но от нея направо ме заболяват зъбите.

Кейси почувства нежна длан да докосва врата ѝ и коприненият шал се приплъзна надалеч.

— Така е по-добре — каза Дру. — Не съм голяма почитателка на „Хермес“. Ти имаш нужда от нещо по-темпераментно. Според мен — това ти отива. — Тихо щракване и Кейси си представи как Дру я докосва по врата. — Току-що го купих.

Усети Дру да я държи за врата, приведена към нея, притиснала гърди към лицето ѝ, докато нахлузваше нещо през главата ѝ. Почувства меката памучна материя на блузата ѝ до кожата си и вдиша свежата чиста миризма на бебешка пудра. Спомни си как държеше Дру в ръцете си, когато беше бебе и я люлееше, имаше ли буря, сестра ѝ се страхуваше, а Кейси заравяше нос в меката ѝ косица и я успокояваше, че всичко ще бъде наред.

Кога бяха престанали тези взаимни уверения?

— Герданче — обясни Дру, докато полагаше отново главата на Кейси на възглавницата. — Не е кой знае какво, наистина. Само едно сребърно синджирче с миниатюрна сребърна обувчица за медальон. Напомни ми за обувките ми „Манолос“ и затова го купих. Нито е скъпо, нито нищо. Просто ми хареса. Както и да е, твое е. Пък и на теб ти отива повече. Как мислиш? — попита тя, сякаш наистина очакваше отговор.

Кейси си представи как Дру се връща при прозореца и насочва поглед към огромната върба в задния двор.

— Е, как са нещата? — попита тя след пауза от около трийсет секунди. — Да, и с мен нищо особено. О, като изключим това, че се отървах от Шон. Помниш ли го? Веднъж дойде с мен в болницата. Висок, рус, широчък. Малко прилича на Оуен Уилсън. Както и да е, разкарах го. Не съм съвсем сигурна защо. Просто почна да ми ходи по нервите. — Тя се засмя. — Май много неща ми ходят по нервите напоследък. — Тя се върна при леглото, приседна на края и почна разсеяно да разтрива пръстите на краката на Кейси под чаршафа. — Случвало ли ти се е това с някое момче? Каквото и да прави, просто почва да те дразни? Навярно не. Ти никога не си имала толкова гаджета, нали? В това отношение винаги си била много по-избирателна. За разлика от някои по-млади сестри, за които се сещам. Така или иначе, разписах отпускното на Шон. Честно казано, той не изглеждаше особено разстроен. Единственият, който бе донякъде

разстроен, бе Лола. Оказа се, че тя го харесва. Мислиш ли, че съм ужасна майка? — неочаквано попита Дру. — Искам да кажа, зная, че не съм най-готината майка на света, но ужасна ли съм? — Тя млькна, сякаш да даде възможност на Кейси да отговори. — Не че не я обичам. Напротив. Работата е там, че тя е постоянно до мен. Разбираш ли какво казвам? Когато и да се обърна, тя е там. И ми се иска да ѝ кажа, виж, ти си сладко хлапе и всичко, обаче, мога ли да имам няколко дни само за себе си? Но как да направя това? Не мога — отговори си сама Дру. — И все ме наблюдава, сякаш очаква да направя нещо. Само че аз никога не зная какво очаква да направя и непрекъснато се чувствам сякаш я разочаровам. Ужасно е да си мислиш, че постоянно разочароваш някого. Макар че, предполагам досега би трябвало да съм свикнала.

О, Дру.

— Преди изглежда съм си мислела, че нещата ще са различни, разбираш ли? Мислех си, че ако имам бебе, то задължително ще ме обича.

Тя наистина те обича, Дру.

Въздухът помежду им потрепери от въздишка.

— Тя обаче обича теб. Преди катастрофата — и май всички вече мислят, че е била случайна — все ме питаше кога можем да идем на гости на леля Кейси. А откакто я доведох в болницата, не спира да ме пита кога отново ще може да те посети. Събрала е куп книжки, които иска да ти прочете. Е, не съм сигурна дали наистина може да чете, или просто запаметява историите наизуст. Джанет ѝ е чела тези приказки толкова много пъти, че наистина ги знае наизуст. Джанет е нейната детегледачка. Наложил се да уволня Елис, след като я хванах да си взема от моята трева. Честно, напоследък е страшно трудно да намериш добри служители. — Тя се засмя. — Майтапя се.

Откъм вратата се разнесе вълшебният аромат на прясно кафе. Кейси почувства как ѝ потичат слюнки и усети наситения вкус на прясно смляно кафе на върха на езика си.

— И като стана дума за добри служители...

Миризмите на кафе и лавандула се сбориха за надмощие, когато влязоха едновременно в стаята, като двойка враждебно настроени сиамски близнаци.

— Ето кафето ви — каза Патси.

— Благодаря.

— Внимавайте. Горещо е.

— Горещо и черно. Точно както ми харесва. Благодаря — каза отново Дру.

— Вижте, наистина съжалявам за недоразумението по-рано. Разбирам как е изглеждало в очите ви.

— Е, аз разбирам твоето разбиране, така че дай да зарежем това, става ли?

На входната врата се позвъни.

— Кой е? — попита Дру.

— Навярно физиотерапевтът.

— Горещо и черно — произнесе Дру многозначително. — Точно както ми харесва.

21.

— О, здрасти — каза Джереми на влизане. — Не съм те виждал наскоро. Как си?

— Добре — отговори Дру. — Радвам се да те видя отново. — Кейси долови усилието на сестра си да звучи небрежно.

— Малко закъсня — обади се Патси. — Всичко наред ли е?

— Тази сутрин имаше тежък инцидент на магистралата. Продължаваха да разчистват, когато пристигнах на мястото, така че попаднах в задръстване за цели двацет минути. Съжалявам за което. Добрата новина е, че вече съм тук и това кафе ухае прекрасно. Мислиш ли, че можеш да жертваш още една чаша?

Кейси си представи мазната усмивка на Патси.

— Как го предпочиташ?

— Със сметана и много захар.

— Бяло и сладко — промърмори Дру, Джереми се доближи до леглото ѝ, а Патси излезе от стаята.

Кейси усети напрегнатия му взор, когато Джереми се наклони и я огледа по-отблизо.

— Здравей, Кейси. Как се чувстваш днес? Радваш ли се, че си отново у дома?

Не. Не се радвам. Изобщо не се радвам. Трябва да ме махнете оттук.

— Оказва се, че кръвното ѝ малко е играло — каза му Дру, — но вече се е нормализирало.

— Да, това би могло да се очаква.

— И на мен така ми казаха.

— Малко бледа ми се вижда.

— И аз така си помислих.

— Е, да видим дали малко упражнения няма да върнат цвета на страните ѝ.

— Искаш ли да си тръгна?

— В никакъв случай.

— Не ми се ще да се пречкам.

— Не е така. Пък и съм сигурен, че на Кейси ѝ харесва компанията ти. Поне на мен ми харесва.

Кейси почувства дланта му на челото си. Дали можеше да почувства, че мозъкът ѝ работи? *Чуй ме*, помисли си тя, напрегната колкото се може повече._ Съпругът ми е този, който ми причини това. Опитва се да ме убие и ще опита отново, веднага след като се убеди, че ще може да се измъкне. Което вероятно ще е по-рано, а не по-късно, особено след като полицията явно е изоставила разследването. Трябва да го спреш. Трябва да ме измъкнеш оттук._

— Да не би да има треска? — попита Дру и се приближи.

— Не. Челото ѝ е хладно и хубаво, както и този мъничък медальон на врата ѝ. Ти ли ѝ го даде?

— Да. Как позна?

— Защото ми прилича на теб.

— Аз ти приличам на обувка? — Дру се засмя.

— Знаеш какво имам предвид.

— Е, благодаря ти. Май ще го приема за комплимент.

— Добре. Такъв трябваше и да бъде. — Джереми пое ръката на Кейси и почна да ѝ раздвижва пръстите.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — след няколко секунди попита Дру.

— Стреляй.

Миг колебание.

— Какво мислиш за Патси?

— Професионално ли?

— Професионално и лично.

Кратка пауза.

— Лично, не я познавам много добре. Но винаги ми е изглеждала достатъчно любезна. Професионално, бих казал, че е компетентна, схватлива, милосърдна. Пациентите я харесват. Определено е предана на сестра ти.

— Така ли мислиш?

— А ти не мислиш ли?

— Не зная.

— Случило ли се е нещо?

— Не съм сигурна — изрече Дру и Кейси си представи как поглежда към вратата, да не би Патси да се мотае отвън. — Когато дойдох, тя носеше един от скъпите шалове на Кейси — този, всъщност — явно го посочи тя. — Аз пощурях, казах ѝ да го махне и сигурно съм изрекла някои неща, които не е трябвало...

— Тя даде ли някакво обяснение?

— Заяви, че тъкмо щяла да го слага на Кейси, когато съм влязла.

— Но ти не ѝ вярваш?

— А ти?

Джеремии положи обратно ръката на Кейси и хвана другата.

— Ами, при друг случай бих ѝ повярвал. Но... — Той почна да върти пръстите на Кейси напред-назад.

— Но...?

— Но нещо ми подсказва, че твоите инстинкти са доста добри. Така че, ако те ти подсказват, че се е опитала да го отмъкне, то и аз така бих казал.

Кейси можеше да почувства благодарната усмивка на сестра си.

— Благодаря — каза Дру.

— За какво? Какво мисли господин Маршъл? Той знае ли?

— Знае. Боя се обаче, че не споделя твоята вяра в моите инстинкти.

— Е, в такъв случай да се надяваме, че няма да се повтори.

— Да — съгласи се Дру. — Предполагам, по-важното е, че тя е добра сестра, нали?

Джеремии почна да масажира дланта на Кейси с палеца си. Само да можеше да стисне този палец. Кейси се помъчи да го направи, да му даде някакъв знак, че съзнава какво се случва. Само да намереше начин да му подсказе...

— Ами, формално погледнато, тя всъщност не е сестра — каза Джеремии.

— Как така не е сестра? А каква е?

— Санитарка.

— Не разбирам. Защо Уорън ще я наема да се грижи за сестра ми, ако не е медицинска сестра? Не е като да няма пари...

Пръстите на Джеремии почнаха да оказват натиск върху китката на Кейси, като нежно я завъртяха от ляво надясно.

— Не бързай да се разстройваш. Патси е повече от квалифицирана за работата тук — обясни той. — Сестра ти фактически не се нуждае от медицинска сестра на този етап. — Той почна да върти китката на Кейси в противоположната посока. — И както вече казах, Патси е схватлива и компетентна. По отношение на пациентите не си пести силите. Плюс това доста добре е запозната със състоянието на Кейси. В продължение на месеци активно се е включвала в лечението ѝ. Не бях изненадан, когато господин Маршъл я нае. Честно казано, помислих си, че е извадил късмет. — Той върна ръката на Кейси на леглото, отново хвана другата ѝ ръка и почна да върти китката. — Но ти не я харесваш.

— Не я харесвам — тихо потвърди Дру.

Откъм стълбите се дочу шум от стъпки. Долови се мирисът на прясно кафе.

— Кафе — бодро обяви от вратата Патси. — Сметана и много захар.

— Ако обичаш, сложи го на нощното шкафче. Благодаря — каза Джереми, докато движеше ръката на Кейси нагоре-надолу при лакътя.

Кейси долови кокетниченето на Патси, докато се носеше през стаята, за да остави кафето на Джереми на шкафчето до леглото.

— Мога ли да направя нещо друго за теб?

— Не, благодаря. Това стига.

— Ами ти, Дру? Искаш ли още една чаша?

— Добре съм, благодаря. Всъщност, Джереми тъкмо ми показваше някои упражнения, които мога да правя на Кейси. Искаш ли и ти да останеш, за да ги покаже и на теб?

— Какво ще кажеш да ми ги покаже по-късно? Точно сега господин Маршъл иска да му свърша малко работа.

— Мислех, че работата ти е да се грижиш за Кейси.

— Кейси е в много добри ръце в момента — мило отговори Патси, без да се поддаде на провокацията. — Само ми викни, когато си готов, Джереми.

От последвалата тишина Кейси заключи, че Патси е излязла от стаята.

Моля ви. Трябва да ми помогнете. Трябва да ме махнете оттук.

— И така, аз съм абсолютна кучка, нали? — заяви Дру. — Искам да кажа, не е ли сладка?

— Не зная — отговори Джереми. — Малко съм подозрителен по отношение на прекалено сладките хора.

Кейси отново почувства усмивката на Дру.

— Е, как точно се справя Кейси? Напредва ли изобщо?

— Ами, не е лесно да се прецени степента на подобрене, когато пациентът е в кома. Но сестра ти има добра гъвкавост и отличен мускулен тонус, затова ще продължим да упорстваме. Ето, защо не се захванеш с другата ѝ ръка... Точно така... просто прави онова, което ти показах миналия път. Идеално. А аз ще се захвана с краката ѝ.

— Доколко са реални шансовете ѝ да проходи отново?

— Ами, няма физическа причина да не може. Няма наранявания на гръбначния стълб и фрактурите ѝ зараснаха добре. Ако продължим да раздвижваме тези мускули — той повдигна чаршафа от краката на Кейси и почна да масажира стъпалата ѝ, — когато тя се събуди и мозъкът ѝ почне да праща нужните сигнали, не виждам причина защо да не може в крайна сметка напълно да възстанови функциите на ръцете и краката.

— Първо обаче трябва да се събуди.

— Първо трябва да се събуди.

Будна съм, по дяволите. Защо мозъкът ми не праща правилните сигнали?

„Мозъкът на пациентката е бил разбит“ — припомни си думите на един от докторите.

Преди колко време беше това? Колко седмици? Колко месеца? Колко още, докато проклетият мозък се възстанови? Дали щеше да ѝ стигне времето? *Хайде, мозък. Концентрирай се. Започни да пращаш правилните сигнали. Пръсти, стиснете палеца на сестра ми. Крака, ритнете ръката на Джереми. Направете нещо. Направете нещо.*

— От колко време се занимаваш с тази работа? — попита Дру.

— Не много — отговори Джереми. — Малко повече от четири години.

— А преди това?

— Армията.

— Армията ли?

— Дълга, тъжна история. — Той въздъхна, сякаш се колебаеше дали да ѝ разкаже. — Работех като терапевт. Двамата с жена ми едва свързвахме двата края. Имах цял куп студентски заеми да изплащам.

Армията предложи да ги изплати, ако се запиша. Приемащият офицер обеща, че ще ме разпределят във вътрешността, че най-вероятно никога няма да ме пратят отвъд океана, но дори и ако по някакъв незнаен начин това стане, ще ме сложат в медицинското отделение и навярно изобщо няма да видя истинска битка. Бях достатъчно глупав да му повярвам.

— Къде те пратиха?

— Афганистан.

Звучно поемане на въздух.

— И как беше?

— Не отговаряше напълно на представата ми за добро прекарване.

— Приемащият офицер те е излъгал за всичко?

— Е, там е работата. Не можеше да се нарече точно лъжа. Не, той много внимаваше в подбора на думите си. Каза, че ще ме разпределят във вътрешността и така стана — за около шест месеца. Каза, че най-вероятно няма да ме пратят отвъд океана, че навярно никога няма да видя истинска битка...

— Но са те пратили отвъд океана и си видял истинска битка.

— Да.

— Уплаши ли се?

— Да.

Дру сниши гласа си до шепот.

— Убил ли си някого?

Дълга пауза.

— Да.

— Трябва да е било ужасно.

— Да — повтори той.

Кейси усети как се пресяга над нея за кафето си и го чу да отпива нерешително.

— Не мисля, че мога да убия някого.

— Сама ще се изненадаш на какво си способна. Особено когато някой друг се опитва да те убие.

— Колко време прекара там?

— Двайсет и три месеца, една седмица и пет дни. Но кой ти ги брои? — Опита да се засмее, но смехът заседна в гърлото му и си остана там. Отново отпи от кафето. — Докато се върна у дома, жена

ми вече се беше изнесла. Върна се за малко. Опитвахме пак като в колежа, но не се получи. По-късно разбрах, че докато ме е нямало, е живяла с друг. Както и да е, било, каквото било. Няма смисъл да се жали за нещо, което не може да се промени. — Той отново насочи вниманието си към краката на Кейси. — Ами ти?

— Аз ли?

— Как се сложиха нещата при теб?

Кейси усети как Дру свива рамене.

— Предполагам, че все още се развивам.

— Не си решила напълно каква да станеш като пораснеш ли? — попита Джереми.

— Това ужасно ли е? Искам да кажа, че би трябвало вече да зная. Почти на трийсет съм. Имам дете.

— Ще узнаеш.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм.

— Е, оценявам доверието. Благодаря.

— За какво?

— Имаш ли нещо против да ти задам още един въпрос? — попита Дру.

— Давай.

— Какво е да убиеш някого?

Мълчание. После:

— Не съм сигурен, че бих могъл да отговоря.

— Извинявай — побърза да каже Дру. — Не е моя работа. Не трябваше да те питам.

— Не, проблемът не е във въпроса. Проблемът е, че наистина не зная как да отговоря. Честно казано, не съм сигурен какво беше чувството. Бях толкова уплашен. — Той помълча и отпи от кафето. — Ти си в чужда страна, не говориш езика, не знаеш нищо за проклетите талибани. Знаеш само, че си много далеч от дома и че от теб се очаква да донесеш демокрация на тези хора, които се опитват да ти пръснат мозъка. Падат бомби, избухват сухопътни мини и в крайна сметка не ти пука нито за демокрацията, нито за талибаните, нито за каквото и да било, освен да се измъкнеш жив от този ад. Адреналинът ти непрекъснато скача, сърцето ти препуска и когато стреляш с оръжието и виждаш някакво тяло да пада, нямаш време да почувстваш нищо,

освен може би облекчение, че не си бил ти. Навярно в началото се чувстваш малко приповдигнато от това, че си улучил, или пък ти се повдига. Не зная. Всичкото това разрушение. Всичката тази кръв. Как да не претръпнеш? В крайна сметка обаче, тъкмо това се случва. Рано или късно преставаш да чувстваш каквото и да било. — Отново пауза, отново отпиване. — Това май е най-лошата част. Да убиеш друго човешко същество и да не изпиташ абсолютно нищо.

Така ли се чувстваше и Уорън, запита се Кейси. Нищичко ли не бе почувствал, докато кроеше планове да я убие? Абсолютно нищо?

— Понякога е страхотно — обади се Дру, — чувството да не чувстваш нищо.

— Мисля, че на това му викат противоречие в термина — каза Джереми.

— Предполагам. Но нали затова хората вземат и наркотици, за да не се налага да чувстват?

— Ти затова ли ги вземаш?

— Хората си мислят, че взимаш наркотици, за да се почувстваш приповдигнато и хубаво — сега Дру говореше повече на себе си. — Но не е толкова заради това, колкото за да стигнеш точката, в която си толкова приповдигнат, че се издигаш над цялата помия и болката и не чувстваш абсолютно нищо. — Гласът ѝ пресекуна. — Говоря като наркоман, на който му трябва инжекция — добави тя и се опита да се засмее.

— Така ли е? — попита Джереми, пусна крака на Кейси и остави кафето си на масичката до леглото.

Мили боже. Така ли е?

— Ами, не си бия инжекции, ако за това питаш. Никога не съм вземала хероин. Не че не съм се изкушавала, но имам фобия към игли. Веднъж се опитах да го смъркам, смесих го с кокаин, но после повръщах, а мразя повръщането, колкото мразя и иглите. Ти някога опитвал ли си кокаин?

— Няколко пъти съм пробвал — призна Джереми. — Хареса ми приповдигнатото състояние, но се отвратих от приземяването след него. Реших, че просто не си струва.

— Да, и аз самата съм решавала така няколко пъти — засмя се Дру.

— Ами сестра ти? — попита Джереми и насочи цялото си внимание към Кейси. Сгъна десния ѝ крак в коляното, отново го изправи и продължи да повтаря тези действия.

— О, не. Кейси никога не би взела наркотици. Никога. Изобщо.
Само защото ужасно се страхувах да не сваля гарда.

— Винаги е била толкова праволинейна. Никога не бягаше от час, никога не се напиваше, не си лягаше с когото и да било, винаги правеше каквото трябва.

Само защото ужасно се страхувах да не го правя.

— Държеше винаги всичко под контрол.

Някой в семейството би трябвало да носи отговорност.

— Сега обаче не държи нещата под контрол — заяви Джереми.

— Да, така е — съгласи се Дру. — Честно ли е това? — Тя стисна ръката на Кейси. — Прекарва целия си живот като добра дъщеря, идеална съпруга и опитен професионалист, а виж как свършва накрая. Ти се записваш в армията, за да изплатиш няколко студентски заема, а свършваш с убиване на хора. Аз прекарвам половината си живот в смъркане на толкова наркотици, които могат да убият малък слон, но все пак ето ме, седя тук, жива и относително здрава. Тогава какъв е смисълът на всичко, питам те?

Смисълът е, че не ни е даден контрол над нещата. Смисълът е, че няма гаранции, ние никога не знаем какво ще се случи в живота, но не можем да се предадем. Смисълът е, че макар всички да сме грешни, трябва да продължаваме да опитваме, да се стремим да достигнем останалите...

— О, боже мой! — възкликна Дру.

— Какво има?

— Тя току-що стисна ръката ми.

— Какво? Сигурна ли си?

Така ли? Стиснах ти ръката?

— Казвам ти — току-що ми стисна ръката — повтори Дру с нарастващо вълнение.

Кейси усети как Джереми поема ръката ѝ от Дру.

— Аз нищо не усещам — каза той след няколко секунди.

— Не си измислям — настоя Дру. — Кълна се, тя ми стисна ръката.

— Можеш ли да го направиш отново, Кейси? — Джереми притисна пръстите ѝ, сякаш да ѝ покаже как.

Да. Мога. Мога. Ето. Стискам. Стискам.

— Става ли нещо? — попита Дру.

— Не съм сигурен.

Как така не си сигурен? Толкова силно ти стискам пръстите, че ще ги счупя. Съсредоточи се, по дяволите. Стискам.

— Хайде, Кейси. Можеш да го направиш — насърчи я Дру.

— Какво да направи? — попита от прага Патси.

— Кейси току-що ми стисна ръката — обясни Дру.

— Какво?

— Можеш ли да го направиш отново, Кейси? Можеш ли? — питаше Джереми.

Опитвам се, по дяволите. Опитвам се.

— Нищо — каза той.

— Сигурно ти се е сторило — каза Патси.

— Зная какво усетих — възрази Дру.

Патси се приближи до леглото и грабна другата ръка на Кейси.

— Добре, Кейси. Ако ме разбираш, стисни ми ръката.

По дяволите, бих я счупила, ако можех.

— Не усещам нищо.

— Стисна ми ръката — упорито повтори Дру. — Тя разбира.

— Дори и да ти е стиснала ръката — каза Джереми, — това не означава, че е реагирала на нещо специално.

— Какво означава всичко това? — попита някой, който влизаше.

Уорън, осъзна Кейси и стомахът ѝ се сви. От колко ли време е стоял там?

— Най-вероятно е бил неволеви мускулен спазъм — обясни Джереми.

— Но може и да е нещо повече — настоя Дру. — Би могло да означава, че Кейси почва отново да си движи ръцете. Може да значи, че се опитва да комуникира. Нали?

— Би могло — предаде се Джереми. — Но все още не бива твърде да се обнадеждаваме.

— Джереми е прав — каза Уорън и пое ръката на Кейси от тази на Патси. Вдигна я към устните си и нежно целуна връхчето на всеки пръст. — Просто ще трябва да почакаме и да видим.

22.

Бе полунощ и къщата беше напълно тиха.

Кейси лежеше неподвижно в леглото си, съвършено будна, независимо от късния час. Колко ли време бе изминало от епизода днес, когато бе стиснала ръката на сестра си? Колко часа бе прекарала, преповтаряйки си всяка подробност от случилото се? Наистина ли бе стиснала ръката на Дру и ако е така, това преднамерено действие ли беше от нейна страна, или просто неволен мускулен спазъм, както бе предположил Джереми?

Уорън със сигурност много би искал да знае отговора. Целият следобед не се бе отделил от нея. Седеше до главата ѝ и следеше и за най-малкото трепване, дори обядва на стола си и пропусна вечерята. От време на време вземаше ръката ѝ в своята и я увещаваше с тих нежен глас да стисне пръстите му, ако разбира какво ѝ говори. „Толкова много те обичам“ — повтори нееднократно, достатъчно силно, за да бъде чуто, ако в стаята има още някой.

Толкова ли лесно бе да заблуди всички, запита се Кейси и сама си отговори. Разбира се. Той бе заблудил всички. А нея — най-много.

Джереми си бе тръгнал, след като бе приключил терапевтичната серия. Той каза на Уорън, че е много доволен от напредъка на Кейси и че ще я види отново в понеделник. Дру бе останала до края на „Пътеводна светлина“. Тя целуна Кейси по челото, напомни на Уорън за обещанието му да увеличи месечната ѝ издръжка и обеща да дойде отново следващия следобед и да доведе Лола със себе си. Патси цял ден влизаше и излизаше от стаята, привидно ангажирана с Кейси, но всъщност се суетеше повече около Уорън. Накрая, около единайсет часа, тя неохотно се бе оттеглила за през нощта. Уорън бе останал до леглото ѝ до края на шоуто на Дейвид Летърман. После натисна бутона на дистанционното и стаята потъна в тишина.

Така си е и досега, помисли си Кейси, заслушана в разнообразните звуци, произвеждани от една къща, когато всички са заспали. Всички, с изключение на мен, каза си тя, давайки си сметка,

че нито веднъж през последните двайсет и четири часа не бе губила съзнание, бе стояла будна всяка секунда от всяка минута на всеки час през деня. Нямаше милостиви дремки, нито откъсване от монотонността на това да лежи по гръб в продължение на часове, да слуша гласовете от телевизора, борещи се за надмощие с празното бръщолевене на Патси и фалшивите демонстрации на любов от страна на Уорън. Само Дру ѝ бе дала така нужния прилив на адреналин. Това, че бе успяла да стисне ръката на Дру...

Беше ли успяла? Или сестра ѝ просто си мислеше онова, което ѝ се искаше?

А фактът, че вече не ѝ се губят големи отрязъци от време, за радост ли беше, или за съжаление? Състоянието ѝ подобряваше ли се, или се влошаваше в сравнение с преди?

Можеше ли да е по-зле, запита се тя и усети леко раздвижване на въздуха.

Нещо ставаше.

Някой идваше.

Кейси усети сърцето ѝ да бие силно. Някой я наблюдаваше от прага.

— Кейси — произнесе съпругът ѝ след няколко минути. — Будна ли си? — попита той, сякаш очакваше отговор.

Какво правеше тук? Дали не бе дошъл да довърши работата, която бе започнал? Как? Ще притисне възглавница върху носа и устата ѝ, докато спре да диша? Ще ѝ инжектира въздух във вените? „Не зная какво се е случило“ — чуваше го вече да хлипа пред докторите от линейката, които щяха да нахлуят на сцената — съсипаният съпруг, който се опитва да осъзнае сгромолясалата се отгоре му трагедия. „Влязох да проверя как е и тутакси осъзнах, че нещо не е наред.“

Или пък ще устиска до сутринта и ще остави Патси да я намери?

Нали така постъпваше обикновено — да стои малко настрана?

— Не можах да заспя — говореше сега със спокоен и уверен глас, докато пресичаше стаята. Застана пред все още отворения прозорец. — А ти?

Само да си поговорят ли беше дошъл? Дали наистина имаше проблеми със спането, както му се случваше и по-рано и инстинктивно се бе насочил към нея, пак както по-рано, за да го утеши през нощта?

Защо си тук?

— Навън е наистина красиво. Топло. Лек бриз. Небето е обсипано със звезди. Луната е почти пълна. Ти би се влюбила в нея.

Аз се влюбих в теб. С цялата си душа и сърце. Как може да ми причиниш това?

— Е, вярно ли е? — попита той и бавно се придвижи към леглото. — Наистина ли стисна ръката на Дру? — Той хвана китката ѝ. — И ако е така, ако не е било продукт на прекалено развоятеното въображение на сестра ти, въпросът е дали е било просто мускулен спазъм, или си се опитвала да комуникираш?

Значи и двамата бяха прекарвали последните няколко часа будни, за да размишляват над едни и същи мъчителни въпроси, помисли си Кейси, изтормозени от същите неща. Все още се намираха в синхрон, дори и сега.

Само дето между тях никога не бе имало синхрон. Всичко е било игра.

Любовна игра, поправи се тя.

С цел убийство.

Уорън стисна пръстите на Кейси.

— На мен можеш да кажеш, Кейси — изкусително прошепна той. — Знаеш, че никога не си била в състояние да скриеш нещо от мен.

Прав е, помисли си Кейси. За него винаги бе като отворена книга.

— Кажи ми за какво си мислиш, като лежиш тук по цял ден и цяла нощ? Разбираш ли нещо от случващото се?

Не. Нищичко не разбирам, най-малкото теб.

— Не мога да си представя колко дразнещо може да е това, ако приемем, че разбираш. Да не говорим колко ужасяващо. И досадно. И унижително. И господ само знае какво още. Мисля, че на твое място досега щях да съм откачил тотално. Ти тотално ли си откачила, Кейси?

Може. Може и да съм откачила.

— Имаш ли представа за времето? За часовете от живота ти, които бавно преминават покрай теб?

Всеки час, всяка минута, всяка секунда.

— Е, за какво си мислиш? Мислиш ли за мен? Мислиш ли за това колко щастливи бяхме? — Той приседна на крайчеца на леглото ѝ и разсеяно почна да я гали по бедрото над одеялото, с което бе завита.

О, Уорън, помисли си тя. Тялото ѝ сякаш завибрира от допира на ръката му, въпреки всичко. *Наистина бяхме щастливи, нали?*

— Трябва да призная, че ми липсваш. Липсват ми интересните ни разговори. Липсва ми смехът ти. Липсва ми начинът, по който се сгушваше до мен в леглото и навираше сладкото си малко дупе в стомаха ми. Липсва ми начинът, по който ме докосваше. — Той хвана ръката на Кейси и бавно я придвижи до крака си. — Тук — каза и мушна ръката ѝ под копринения халат към голото си бедро. — И тук. — Мушна дланта ѝ към слабините си. — Липсва ли ти това? — прошепна и продължи да движи ръката ѝ нагоре.

Какво прави, запита се Кейси. Не, това не се случва. Не се случва.

— Толкова време мина — говореше той. — И аз бях такова добро момче. Ти много би се гордяла с мен. Наистина си мисля, че съм подобър съпруг, откакто стана катастрофата, отколкото преди това. Повнимателен, по-предвидлив. И определено по-верен.

Какви ги говориш сега? Че не си ми бил верен ли?

— Ти си нямаше и представа, нали? — попита Уорън. — Не изпитваше и най-слабо подозрение, обзалагам се. Това винаги е бил най-големият ти чар — твоята наивност. Въпреки начина, по който си отгледана, все още вярваше в брака и моногамията. Все още вярваше във вълшебните приказки.

С невидимо потръпване Кейси осъзна, че съпругът ѝ говори за нея в минало време.

— Но все пак трябва да призная, че за разлика от баща ти, аз бях много дискретен.

Защо ми разказваш това? Да не би да се надяваш на някаква реакция?

Уорън се наведе по-близо, устните му докоснаха крайчеца на нейните. *Докъде ще стигне*, зачуди се тя. Щеше ѝ се да може да извърне глава, да си издърпа ръката и да го зашлеви с нея силно през лицето. Той на това ли се надяваше?

Изведнъж усети дланта му на шията си, пръстите му се плъзнаха надолу и спряха между гърдите ѝ.

— Гърдите ти ще пораснат — бе казала Гейл по време на последния им обяд заедно, веднага щом Кейси бе споделила плановете

си да забременее. От мисълта, че наистина искаше да има деца от този мъж, сега ѝ се гадеше.

Дали можеше да усети отвращението ѝ? Кейси затаи дъх, когато Уорън плъзна длан и си поигра с дясното ѝ зърно, но след няколко секунди леко я отдръпна.

— Предполагам, че наистина не можеш да мърдаш — изрече след още няколко секунди. Изправи се, като пусна ръката ѝ да плъсне на матрака като мъртва риба. — Съжалявам. Трябваше да се уверя, че ти не — каква дума използва доктор Кийт — симулираш? Да, точно така. Стодоларова думичка. Както и да е. Това бе моят малък тест, макар и не особено общоприет. И въпреки че трябва да призная, че я намирам за смущаващо по-приятна, отколкото съм си мислел, некрофилията не е по моята част. — Кейси усети, че съпругът ѝ нервно крачи из стаята. — И така, какво да правя, какво да правя. Ти си истинска загадка, Кейси. Знаеш ли? Какво да правя с теб?

Не направи ли достатъчно вече?

Той ненадейно се спусна към нея, сграбчи грубо брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре.

— Виждаш ли тази светлина? Виждаш ли я?

Какво правеше? Светеше ли с нещо в очите ѝ?

— Никакво примигване, волево или не — изрече с явно облекчение. Кейси дочу шумолене и предположи, че прибира обратно в джоба на халата си фенерчето. — Значи знаем, че все още не виждаш. Но това е само въпрос на време, нали? А времето е всичко. Така ли е? Така ли е? По дяволите, Кейси. Тук ли си? Чуваш ли ме? Имаш ли някаква представа какво става? Мамка му — изруга той и пусна брадичката ѝ.

— Да не би нещо да не е наред? — попита откъм вратата Патси.

Кейси чу как Уорън ахна, усети го да подскача.

— Много съжалявам — извини се тутакси Патси. — Не исках да те стряскам.

Кейси си ги представи, застанали от двете страни на леглото. Уорън, с халата си на черни и златни ивици, Патси, с лека, навярно прозрачна нощница, несъмнено разкриваща щедро деколтето.

— Откога стоиш там? — попита Уорън.

— Само от няколко секунди. Стори ми се, че чух гласове.

— За съжаление, само моя — каза Уорън и акцентира думите си с леко притеснена усмивка.

Добър ход, помисли си Кейси.

— Да не би нещо да не е наред — повтори Патси. — Кейси добре ли е?

— Добре е. Просто не можех да заспя — обясни Уорън. — Реших при това положение да стана и да видя как е тя.

Толкова загрижен. Винаги мисли за другите.

— Да ти направя ли нещо за ядене? Ти така и не вечеря. Сигурно умираш от глад.

— Всъщност не.

— А чаша чай?

— Не. Благодаря. По-добре се връщай в леглото. Утре се очертава доста напрегнат ден. Съжалявам, ако съм те събудил.

— Няма за какво. Аз спя леко. Всъщност ме спаси от много неприятен сън.

— Така ли? Какво сънува?

— Обичайните кошмари. Мъж без лице, стиснал нож, ме преследва по тъмна алея, аз пицця, но никой не ме чува. А той се приближава все повече и повече...

— Хваща ли те?

— Не. Както казах, ти ме спаси.

Толкова по-зле.

— Моят герой — добави Патси.

— Радвам се, че съм бил от полза.

— Ти сънуваш ли кошмари? — не спираше Патси.

— От дете не съм сънувал. Поне не си спомням.

— Имаш късмет. Аз пък помня всичките си сънища. Явява ми се този, дето съм на сцена и се каня да произнеса реч — господ знае защо, тъй като в живота си една реч не съм произнесла — поглеждам надолу и осъзнавам, че съм абсолютно гола.

Браво, Патси. Накарай го да се съсредоточи върху по-значимите ти атрибути.

Уорън прихна.

— Това май е доста често срещан сън.

— Какво означава, според теб?

Моля ви, спестете ми гадателските си тълкувания.

— Изглежда ми като един вид сценична треска.

— На теб случвало ли ти се е? Имам предвид в съда, а не...
Знаеш какво имам предвид.

Убедена съм, че знае.

— Аз не се явявам в съда.

— Така ли?

— Не съм съдебен адвокат.

— А какъв вид право практикуваш? — попита Патси. — Питам Жанин веднъж, но тя отговори малко мъгляво.

— Мъгляво? — през смях повтори Уорън. — По принцип не бих употребил тази дума във връзка с Жанин.

Кейси изръмжа вътрешно. Налагаше ли се наистина да подслушва по неволя това гротескно взаимно прелъстяване? Не беше ли състоянието ѝ достатъчно окаяно?

— Занимавам се предимно с корпоративни и търговски дела — продължи Уорън. — А напоследък и с малко стратегическо планиране.

— Какво е това?

— Съветвам фирмите относно най-добрите начини да постигнат целите си и им помагам да изработят програми, за да открият тези цели.

Но не си много добър в това, нали?

— Звучи доста сложно.

— В три часа сутринта всичко звучи сложно.

— Какво ще кажеш за нещо приятно и просто като чаша горещ шоколад? — предложи Патси.

Добро превключване, Патси. Впечатлена съм.

— Ще ти помогне да заспиш — добави тя.

— Не искам да ти създавам грижи.

— Абсолютно никакви. Честно.

— Да, горещ шоколад звучи... — Един хлип се изтръгна от гърлото на Уорън. — Съжалявам — каза той, а гласът му неочаквано бе пропит от сълзи. — Съжалявам.

Май не е голям почитател на горещия шоколад.

Кейси долови как Патси се втурва към Уорън, обгръща го с ръце, а той, хлипайки стоварва глава на рамото ѝ.

— Няма нищо — чу Патси да казва. — Излей си всичко. Излей си го.

— Просто е толкова ужасно.

— Зная.

Нямаш си и представа.

— Много съжалявам.

— Недей.

— Опитвам се да съм силен за Кейси...

— Никой не може да бъде силен по двама и четири часа в денонощието.

— Понякога се чувствам толкова отчаян.

Повече от отчайващо е. Зная, че е три часа сутринта, Патси, но събуди се, момиче. Човекът е хладнокръвен убиец.

Кейси почувства как яростта почва да прогаря дупка в стомаха ѝ. Искаше ѝ се да сграбчи Патси за раменете и да я разтърси, за да ѝ върне здравия разум. *Да бе. Сякаш съм в позиция да съдя хората. Трябваше да изпадна в кома, за да се събудя.*

— Правиш всичко по силите си — говореше му Патси.

— Но не е достатъчно, нали? Никога не е достатъчно.

— Не си причинявай това, Уорън — укори го Патси.

— Чувствам се такъв неудачник.

— Не си неудачник. Ти си най-добрият мъж, когото познавам.

Внезапно стаята потъна в тишина и дори лишена от зрение Кейси можеше да види, че позициите им са се сменили. Вече Патси бе в обятията на Уорън и неговите устни нежно притискаха нейните.

— О, господи, съжалявам — тутакси се извини той и се отдръпна. — Много съжалявам. Моля те, прости ми.

— Всичко е наред — побърза да го успокои Патси.

— Не е наред. Не зная какво ме прихвана.

— Няма нищо. Разбирам.

— Как можах да направя нещо такова?

— Нищо не се е случило, Уорън.

— Поставих те в беззащитно положение. Напълно ще те разбера, ако решиш да си тръгнеш.

— Никъде няма да ходя.

— Нямах право.

— Ти беше разстроен. Не беше на себе си от притеснение.

— Това не е оправдание.

— Няма нищо — повтори Патси. — Вината бе колкото твоя, толкова и моя.

Отново мълчание. После гласът на Уорън:

— Толкова си мила. Кейси има късмет с теб. И двамата имаме — добави той.

Кейси си представи как лека усмивка се разпростира по лицето на Патси, огряно от луната.

— Какво ще кажеш сега да отида да направя този горещ шоколад?

А какво ще кажеш да идеш да се хвърлиш от някой мост и да се удавиш?

— Май просто ще ида да подремна малко — каза Уорън и се отправи към вратата. — Явно не разсъждавам съвсем здравомислещо.

— Ще се видим на сутринта — последва го Патси.

— Наистина много съжалявам...

— За какво? — попита Патси така, сякаш наистина нямаше представа.

— Благодаря.

— Лека нощ, Уорън.

— Лека нощ, Патси.

Няколко секунди по-късно тя чу вратите на стаите им да се затварят. След още няколко секунди почувства как пръстите ѝ се размърдват и осъзна, че дланите ѝ са стиснати в юмруци.

23.

— „Доротей бе твърде изтощена, затова звънна и помоли Тантрип да ѝ донесе някаква връхна дреха. От няколко минути седеше неподвижно, но одевешният конфликт не се възстанови. Тя просто чувстваше, че ще каже «да» на собствената си зла орис, бе твърде слаба, прекалено се ужасяваше от мисълта да нанесе тежък удар на съпруга си, затова не можеше да направи нищо друго, освен напълно да се подчини. Седеше мирно и остави Тантрип да ѝ сложи бонето и шала, пасивност, която ѝ бе неприсъща...“ — Жанин неочаквано спря да чете. — Толкова мога да поема за един ден. Боя се, че пасивността на горката Доротей почва да ми лази по нервите. Е, какво ще кажеш да насочим вниманието си към нещо по-живичко, като последния брой на „Вог“, който по случайност нося? — Шумолене, отгръщане на страници. — Знаеш ли, че хипи модата — господи, какъв ужас — се завръща през есента? Есента! Можеш ли да си представиш? Лятото още не е дошло, а те вече говорят за есента. Непоносимо. — Тя наведе списанието към леглото и леко докосна ръката на Кейси.

Кейси бавно и внимателно протегна пръсти към ръката ѝ.

— Имаме посетител — обяви Уорън, влизайки в стаята.

Кейси тутакси отдръпна пръстите си. Дали не ги бе видял? А Жанин?

— Инспектор Спинети — поздрави Жанин, явно изненадана.

Детектив Спинети? Слава богу, че сте тук.

— Госпожа Пегабо — отвърна детективът. — Радвам се да ви видя отново.

Дру ли ви повика? Затова ли сте дошъл?

— Има ли някакво ново развитие?

— Не, боя се, че няма.

О, но вие грешите. Има, и то какво развитие! Толкова много имам да ви разправам.

— Какво стана с Ричард Муни? — попита Жанин.

— Портиерът в сградата на майка му потвърди неговото алиби. Спомни си, че го е видял около времето, когато е станал инцидентът, така че...

— Инцидентът? — натърти Уорън.

Но това не беше инцидент. Не беше.

— Все още не сме напълно убедени...

Казвам ви, не беше инцидент!

— ... но нямаме доказателство за обратното.

— Намерихте ли онзи ван, който я е блъснал? — попита Жанин.

— Все още го търсим. Но ако трябва да сме реалисти, навярно вече е предаден за скрап.

— И доколкото разбирам, няма нови заподозрени — констатира Уорън.

— Боя се, че не.

А какво ще кажете за старите заподозрени? Например мъжът, стоящ пред вас в момента?

— Продължаваме да си държим очите отворени.

Не, не е така. Гледате право в човека, сътворил всичко това, а не го виждате изобщо. Всички ли са така слепи като Доротея? Никой ли „не вижда очевидното“?

— Моля ви, не оставайте с впечатлението, че изоставяме случая. Не е така. Понякога тези неща просто отнемат повече време, затова трябва да сме търпеливи и да се надяваме на пробив.

— В такъв случай, защо сте тук, детектив? — попита Уорън.

— Чух, че госпожа Маршъл е изписана от болницата и реших да намина да видя как е.

— Е, това е много любезно от ваша страна — произнесе Уорън и успя да прозвучи така, сякаш наистина го мислеше. — Както можете да видите, няма никаква значителна промяна.

Напротив, има огромна промяна. Погледнете ме, детектив Спинети. Погледнете ме.

— Вие как се справяте?

— Добре. На няколко пъти се поуплашихме от кръвното й. Явно още е много крехка.

Не съм крехка. Хванете ми ръката, детектив Спинети. Ще ви покажа колко съм крехка.

— Но за Кейси се грижат добре. Има си медицинска сестра и терапевт, освен това приятелките ѝ се отбиват почти всеки ден.

— А сестра ѝ?

— Какво за нея?

— Идвала ли е наскоро.

— Да. Защо?

— Просто питам.

Не питаш за когото трябва. Дру няма нищо общо с това.

— Аз мога да изпратя детектив Спинети — обади се Патси.

От колко ли време Патси стои тук, зачуди се Кейси, когато мирисът на лавандула неочаквано подразни носа ѝ.

— Желая ти късмет, Кейси — каза детектив Спинети.

Хвани ми ръката. Моля те, хвани ми ръката.

Пръстите му докоснаха нейните и цялото ѝ тяло се напрегна.

— Довиждане, детектив — каза Жанин.

— Госпожо Пегабо, господин Маршъл — каза детектив Спинети, отдръпна си ръката и бързо напусна стаята.

Не! Върни се. Върни се.

— За какво беше всичко това? — попита Жанин, след като се чу отваряне и затваряне на входната врата.

— Не зная.

— Прозвуча така, сякаш още подозира Дру.

— Нали? — съгласи се Уорън, без да може да скрие нотката на задоволство в гласа си.

— Какво мислиш?

— Не зная вече какво да си мисля. — Уорън изпусна дълбока въздишка. — Е, как са нещата в работата? Май не прекарваш много време там.

— Не. Оставих нещата малко на самотек.

— Никой не очаква от теб да я посещаваш всеки ден, нали знаеш?

— Зная.

Нова въздишка, последвана от продължителна пауза.

— Няма защо да се чувстваш гузна — каза Уорън.

— Кой казва, че се чувствам гузна?

— А не си ли?

— А ти?

За какво говорите?

— Животът е твърде кратък за съжаления — отбеляза Уорън, когато мирисът на лавандула се завърна.

Съжаления за какво? Гузност от какво?

— Мога ли да донеса нещо на някого? — попита Патси. — Кафе или билков чай?

— Мислех, че за тези неща си имаш икономка — забеляза Жанин.

— Тя не работи през уикенда.

— Но Патси работи, така ли?

— Засега да.

— Радвам се, ако мога да помогна — изрече Патси.

— Малка Света Тереза на постоянна служба — каза Жанин.

— Коя?

— Нищо.

На вратата се позвъни.

— Аз ще отворя — каза Патси.

— Натоварена сутрин — отбеляза Жанин.

След няколко секунди входната врата се отвори и нагоре по стълбите се разнесе пронизителен детски глас:

— Лельо Кейси! Аз съм тук!

— Още майтапи и игри — каза Уорън.

Шумно шляпане по стъпалата, последвано от радостни викове.

— Лельо Кейси, само почакай да видиш какво съм ти направила!

— По-леко, Лола — предупреди Уорън, когато момиченцето връхлетя в стаята.

Кейси си представи племенницата си в бяла рокличка с волани и розова панделка в дългата си нежна косичка, макар тя най-вероятно да бе по шорти и тениска, с опъната на опашка коса, същата като майка си на тази възраст.

— Нарисувах картина за леля Кейси. Искаш ли да я видиш?

— Разбира се — отговори Уорън. — Уау. Какво е това?

— Зебра.

— Мислех, че зебрите са черно-бели.

— Тази е специална зебра. Тя е черно-бяла и оранжева и червена.

— Много е красива — каза Жанин. — Сигурна съм, че леля ти Кейси ще се влюби в нея.

— Мога ли да ѝ я покажа? — Кейси усети тялото на детето да се обляга отстрани на леглото.

— Тя не може да види нищо в момента, миличка — обясни Уорън. — Но какво ще кажеш да я залепя на стената, ето тук и така веднага щом се събуди, тя ще я види?

— Добре.

— Отивам да взема лепенка.

— Не си тръгвай заради мен — каза му Дру, която тъкмо влизаше.

— Веднага се връщам.

— Отива за лепенка за картината ми — обясни Лола и се покатери на леглото, сгушвайки се в краката на Кейси.

Кейси усети, че пръстите на краката ѝ се размърдват.

— Здравей, Жанин — каза Дру. — Радвам се да те видя отново.

— За малко се разминахте с детектив Спинети.

— Така ли? Какво правеше той тук?

— Оказа се, че е дошъл да види как е Кейси.

Дру се приближи до леглото и докосна сестра си по бедрото.

— Интересно. И как е тя? — Дръпна си ръката, точно когато Кейси почна да помръдва десния си глезен.

— Все така.

— Още ли ѝ четеш тази книга?

— Няма отърваване.

Дру се засмя. Кейси почна да мърда пръстите на краката си под одеялото.

Погледни ми краката, Дру. Моля те, виж ми краката.

— И аз си имам книжка — каза Лола. — Къде е моята книжка, мамо?

— Някъде в чантата ми. Дамските чанти са дяволски големи в днешно време, можеш целия си живот да сложиш в тях. Проблемът е, че са толкова тежки, че ти скъсват раменете. О, боже...

Видя ли това? Видя ли пръстите ми да се мърдат?

— Мамят ли ме очите? — попита Дру. — Това наистина ли е последният „Вог“?

— Още е топъл.

— Не знаех, че е излязъл. Мога ли да го погледна?

Погледни мен, за бога.

— Внимателно. Тежи почти колкото чантата ти.

— Искам си книжката — заяви Лола.

— Извинявай, Лола. Май съм забравила да я взема. Не можеш ли просто да импровизираш?

— Какво е „да импровизираш“?

— Да си измислиш нещо — обясни Дру и се плъсна на близкия стол. Почна да разлиства списанието. — О, страхотно. Хипи модата отново се връща. Обожавам я.

— Добре, ще импровизирам — изкиска се Лола. — Понеже леля Кейси още спи, ще ѝ разкажа приказката за Спящата красавица.

— Твърде подходящо — одобри Жанин.

— Имало едно време — започна Лола, — един крал и една кралица, които много се обичали. Нали така, мамо?

— Какво?

— Ти не ме слушаш.

— Мама си чете списанието. Но леля Кейси слуша и това е важното. Продължавай. Разкажи ѝ приказката.

— Кралят и кралицата си родили бебе и решили да вдигнат голямо тържество — продължи Лола. Гласът ѝ ставаше все по-изразителен, докато разказваше приказката по памет. — И те поканили всички хора в кралството, дошли и всички вълшебници. Само че кралят забравил да покани една от вълшебниците и тя толкова се ядосала, че се натресла на празненството и когато ѝ дошъл редът да изкаже благословията си за бебето, вместо това я проклела. Казала, че когато принцесата навърши шестнайсет години, ще убоде пръста си на вретено и ще умре. Това е било страшно подло от нейна страна, нали, мамо?

— Определено — отговори Жанин, понеже Дру не каза нищо.

— За късмет обаче една от вълшебниците — продължи Лола, леко запъвайки се на дългата дума, — могла да промени проклятието на лошата вълшебница, така че принцесата да не умре. Само щяла да заспи за сто години.

— Виж какво намерих — прекъсна я Уорън, влизайки в стаята. — Една вълшебна лепенка.

— Наистина ли е вълшебна? — попита удивено Лола.

— Ами, предполагам, че сега ще разберем. Дай ми картината си.

— Може ли да я сложим точно до главата на леля Кейси?

— Можем да я сложим наблизно. Какво ще кажеш да е тук?

— Добре. Мислиш ли, че ще ѝ хареса?

— Мисля, че ще се влюби в нея — увери я Уорън.

— Лола ни развличаше с приказката за Спящата красавица — каза Жанин.

— Мама е забравила да ми донесе книжката, така че импровизирам — поясни Лола.

На входната врата отново се позвъни.

— Аз ще отворя — провикна се откъм стълбището Патси.

— Колко е услужлива — каза Жанин.

— И така, с надеждата да предотвратят злата прокоба — рецитира по памет Лола, продължавайки така, сякаш не беше прекъсвала. — Какво е „предотвратят“?

— Да ѝ попречат — обясни Жанин. — Гледат да не се случи.

— О, добре. И така, с надеждата да предотвратят злата прокоба — повтори Лола, — кралят заповядал да унищожат всички вретена в кралството. Обаче пропуснал едно.

— Първо забравил да покани една от вълшебниците, после пропуснал едно от вретената. На това му се вика небрежен крал — коментира Жанин.

— Здравейте, всички — поздрави от вратата Гейл.

— Здравей, непозната — многозначително произнесе Жанин. — Толкова е заета с новото си гадже, че вече изобщо не я виждам.

— Не е вярно — възрази Гейл със срамежливо кискане. — Как е Кейси?

— Много добре — отговори Уорън. — Помниш сестрата на Кейси, нали?

— Разбира се. Как си, Дру?

— Добре. Запознавам се с последните модни тенденции. — Кейси си представи как повдига списанието да го види Гейл.

— Аз съм Лола — събщи дъщерята на Дру.

— Много се радвам да се запознаем, Лола. Много приличаш на майка си.

— Разказвам на леля Кейси приказката за Спящата красавица.

— Много добра идея.

— Сега съм на онова място, дето бебето израства като красива принцеса — въведе я Лола. — И как на шестнайсетия си рожден ден тя

намерила тясна стаичка, скрита на върха на стълбището и там имало едно вретено.

— И какво станало после? — попита Гейл с искрено любопитство.

— Ами, тя не знаела какво е това, затова се приближила още и още, взела го в ръце и тогава... го докоснала.

— О, не.

— И естествено, си убола пръста, паднала на земята и тутакси заспала.

Кейси почувства как пръстите и на двата ѝ крака се свиват така, че ще сграбчат чаршафа. Почна да ги мърда напред-назад.

— Тогава кралят и кралицата изпаднали в дълбок сън, после и слугите, и всички хора в кралството. Лозите пораснали и обвили стените на замъка и скоро имало толкова гъсти стебла, че никой не можел да мине през тях. Минали сто години и... Хей!

— Какво има, миличка? — попита Уорън.

— Леля Кейси ме сръчка.

О, боже мой.

— Какво? — едновременно попитаха три гласа и всички се спуснаха към леглото ѝ. Кейси затаи дъх.

— Къде те сръчка? — попита Уорън.

— По дупето — отговори Лола.

Бързо я вдигнаха от леглото и вдигнаха одеялото на Кейси.

— Вчера ми стисна ръката — каза Дру.

— Наистина ли? — едновременно попитаха Жанин и Гейл.

— Може би е бил само мускулен спазъм — каза Уорън.

— Кейси — настоятелно произнесе Дру. — Ако ме чуваш, размърдай си пръстите на краката.

Кейси не знаеше какво да прави. И по-важното, какво щеше да направи Уорън, когато разбере, че тя се оправя? Оставаха ѝ още седмици, а може би и месеци, докато напълно си възвърне контрола над крайниците. Ако Уорън знаеше, че е започнала да си възвръща този контрол, че е на път да почне да общува, дали това нямаше да ускори плановете му и да я превърне в оголена мишена? Трябваше ѝ време — да стане по-силна и да реши какво да прави.

— Чуваш ли ни, Кейси? — попита Дру. — Размърдай си пръстите на краката.

Съжаливам, Дру. Не мога да поема този риск. Не още. Не и докато той е наоколо.

— Нищо — обяви след няколко секунди Уорън.

— Сигурна ли си, че не си седнала на пръстите ѝ без да искаш?

— Дру попита дъщеря си с обвинителна нотка в гласа.

— Не зная — призна Лола с хленчещ глас. — Може.

— Кейси, можеш ли да си раздвижиш пръстите за нас? — попита Жанин.

— Пак нищо — след още десет секунди каза Гейл.

— Знаете ли какво си мисля? — попита Уорън и зави отново краката ѝ. — Мисля, че сега е подходящото време за малко бисквити с топло мляко. Как мислиш, Лола?

— Какви бисквити?

— С фъстъчено масло.

— Те са ми любимите.

— Така си и помислих. Искаш ли да слезем долу и да помолим Патси да ти донесе няколко?

— А защо да не донесете няколко и тук? — предложи Дру и се върна на мястото си.

— Радвам се да видя, че състоянието на сестра ти не е влошило апетита ти — вметна Уорън, докато водеше Лола към вратата.

Кейси дълбоко си отдъхна. Трябваше да бъде по-внимателна. Трябваше да намери начин да каже на останалите за прогреса си, без Уорън да разбере.

— Е, какво става? — попита Жанин. — Как вървят нещата със Стан, мъжът?

— Добре — срамежливо отговори Гейл. — Всичко е наред.

— Кога ще се запозная с него?

— Скоро.

— От седмици повтаря това — Жанин заяви на Дру. — А допреди няколко дни дори не искаше да ми каже как се казва. Изобщо не съм убедена, че този приятел съществува.

— Съществува — възрази Гейл с нервен кикот.

— Докажи го.

— Няма нужда да доказвам каквото и да било.

— Хайде всички да вечеряме заедно следващата събота. Ти също, Дру.

— Не мога — побърза да откаже Гейл.
— И защо?
— Ще отсъствам следващия уикенд.
— Как така ще отсъстваш? Ти никога никъде не ходиш.
— Следващият уикенд ще отсъствам.
— Заедно със Стан?
Дъхът на Гейл потрепери във въздуха.
— Да.
— Не ти вярвам. От колко време спиш с него? Добър ли е?
— Чуй я само — каза Гейл със засрамен, а не срамежлив смях.
— Добър ли е? — попита Дру.
— Господи, вие двете...
— Е?
— Не зная — призна Гейл. — Аз не съм... ние не сме...
— О, писна ми — превъртя очи Жанин. — И какво чакате?
— Следващият уикенд? — повече като въпрос произнесе Гейл.
И този път всички се разсмяха.

По-късно, когато всички си бяха тръгнали, Уорън се върна в стаята на Кейси.

— Натоварен ден — коментира той и отново дръпна одеялото от краката ѝ. — Сигурно си изтощена. Всичкото това вълнение. Всички тези усилия.

Кейси почувства как я гъделичка отдолу по стъпалото и кракът ѝ инстинктивно се сви.

— Е, кажи ми, Спяща красавице. Това пак неволен мускулен спазъм ли беше? — И преди отново да я завие, той силно стисна пръстите на краката ѝ. — Много лошо, че детектив Спинети пропусна цялото това вълнение.

Той ще се върне. Не можеш вечно да го заблуждаваш.

— Мен не можеш да ме заблудиш, нали знаеш — каза Уорън. — Зная, че почна да се оправяш. Зная, че разбираш всяка дума, която казвам. Точно както зная, че всъщност не спиш. Красотата никога не заспива, нали? — попита и я целуна по челото.

Думите му останаха да звучат в стаята дълго, след като бе излязъл.

Красотата никога не заспива, шептяха стените. Красотата никога не заспива.

24.

— Я да видим — изчурулика Патси, влизайки в стаята. Тя заобиколи леглото и дръпна плавно завивките на Кейси. — Как се чувстваш днес? Спа ли добре?

Изобщо не сме спали, помисли си Кейси. Младата жена дърпаше одеялото и горния чаршаф, докато не ги отмести от леглото. Студеният въздух от климатика тутакси обгърна голите й крака и Кейси потръпна, но се съмняваше това да е било видимо, а дори и да беше, надали Патси бе забелязала нещо.

— Понеделник е — бодро съобщи Патси. — Което означава, че е ден за пране, според госпожа Сингър. Не че ми влиза в задълженията, но каквато съм си съвестна служителка, казах на старата чанта, че ще събера чаршафите вместо нея. Макар че, за да вземем долния чаршаф, май ще трябва да те преместим от леглото на този стол. — Тя въздъхна, сякаш уморена от самата мисъл. — Мисля да почакам Уорън да дойде и да ми помогне с това. — Още една въздишка, този път по-скоро изкусителна, отколкото уморена. — Тъкмо привършва с банята си сега, да е чистичък и хубав след тренировката си. Толкова е всеотдаен този твой съпруг. Става в шест часа и до седем вече е излязъл за фитнеса. До осем и половина се е прибрал и е готов да започне деня. Казах ли ти, че ми донесе капучино от „Старбъкс“? Толкова предвидлив, този твой съпруг. Както и да е, аз съм в добро настроение — продължи тя. — Което е късмет за теб, понеже обикновено мразя понеделниците. Мразя и прането. Особено нечие чуждо. Чакай да взема тази калъфка. — И без повече предупреждения, тя издърпа калъфката на огромната възглавница изпод главата на Кейси. Вратът ѝ се сгромоляса на матрака, без всякаква подпора. Кейси лежеше просната на леглото и се чудеше дали Патси ще се опита направо да издърпа долния чаршаф изпод нея, както правят фокусниците. От което следваше, че Кейси е... какво по-точно?

Декор? Купа с плодове?

Натюрморт, помисли си тя. *Ето какво съм.*

Само дето вече не беше толкова неподвижна, каза си и усети нов пристъп на въодушевление. Едва удържа порива си да протегне пръсти и да подвие крака, в случай че Патси я наблюдаваше по-внимателно, отколкото подозираше. Колкото по-малко знае Патси, толкова по-добре — така бе решила през часовете, прекарани в будно състояние, след като Уорън си бе тръгнал, часове, в които преценяваше ситуацията и се мъчеше да разбере какво да прави.

Можеше ли да направи нещо?

Нямаше съмнение, че сетивата ѝ с всеки изминал ден се възвръщаха все повече и ставаха все по-силни. Чуваше, усещаше миризми, правеше разлика между топло и студено, твърдо и меко, както и между равнодушното докосване на Патси и любящите милувки на Гейл. Разпознаваше привидността на нежните целувки на Уорън по челото си, както и жестоките му намерения, скрити зад изкуствената любезност на думите му.

А сега можеше да протяга пръстите на ръцете си и да подгъва тези на краката си. Можеше да свива ръце в юмруци и да извива глезените си, може би и да повдига ръце над главата си. След още няколко дни сигурно щеше да е способна да спусне краката си от леглото. Може би дори щеше да е в състояние да ходи, после да вижда, да говори.

И да каже на всички какво се бе случило в действителност.

Аз съм жена, помисли си, припомняйки си думите от старата песен на Хелън Реди. Чууй ме как ръмжа.

Дали Патси бе чувала тази песен?

Няколко пъти Кейси си пое невидимо дъх, опитвайки се да успокои нарастващия си оптимизъм, да попречи на надеждите си да изпреварят прекалено много действителността. Напълно възможно бе вече да е отбелязала целия напредък, който ѝ предстоеше, може и никога да не успееше да проходи, да прогледне или да проговори. Може би щеше да е прикована в това състояние до последния си дъх и никой никога нямаше да научи истината.

Не, нямаше да повярва в това. Не можеше да повярва.

Всеки ден носеше някакво подобрение, нещо голямо, нещо малко, но винаги значително. Постепенно се връщаше към тялото, от което така грубо я бяха откъснали, към жената, която бе изоставила, макар и не по волята си.

Към себе си.

Дали изобщо щеше да се познае, когато отново се откриеше?

И дали щеше да се открие навреме, за да се спаси?

Кейси дочу стъпки да се приближават по коридора.

— Какво правиш? — попита Уорън, влезе в стаята и внесе заедно със себе си най-различни миризми от банята — сапун, шампоан, пудра.

Кейси застина. Да не би мислите ѝ да бяха я издали? Дали не бе стиснала пръсти или размърдала крака? Дали веждите ѝ не се бяха повдигнали съсредоточено? Устата ѝ да е била отворена, сякаш се опитва да каже: „Моля те. Не е нужно да правиш това?“.

— Не е нужно да правиш това — зае думите ѝ Уорън.

— О, няма проблеми — увери го Патси и Кейси почти видимо си пое дъх от облекчение. — Помислих си, че на госпожа Сингър ще ѝ дойде в повече. Тя не е толкова млада като мен.

Не е толкова млада като теб. Добър опит, Патси. Ти, малка хитрушо.

— Наистина, не е необходимо.

— Глупости. Кейси е моя отговорност. Искам да го направя.

— Благодаря.

— Аз ти благодаря за капучиното.

— Май сложих прекалено много канела?

— Нищо подобно. Идеално беше.

— Добре. Имаш ли нужда от малко помощ с това?

Кейси се почуди дали имаше предвид нея или чаршафите. Дали тя не се бе превърнала в „това“?

— Не, но ще имам нужда от помощ, за да преместя жена ти на стола.

— Аз ще го направя.

Тутакси Кейси почувства силните му ръце да обхващат тялото ѝ през кръста и под коленете.

— Внимавай — предупреди Патси, когато Уорън я вдигна във въздуха. — Да не се пресилиш.

— Свикнал съм да вдигам много по-големи тежести от тази — отговори Уорън.

Значи сега пък стана „тази“.

Това и тази. Кейси се засмя беззвучно.

Внезапно Уорън разхлаби захвата на кръста ѝ и тялото ѝ отново падна на леглото.

— Нещо не е наред ли? — попита Патси. — Да не се удари?

— Стори ми се, че усетих Кейси... Не. Твърде ненормално е.

— Кое?

— Не — повтори Уорън.

— Какво? — настоя Патси.

Кратка пауза. После:

— Някакво слабо бълбукане. Сякаш, не зная, сякаш Кейси се смееше.

— Смееше ли се?

Усетил си го? Боже мой, усетил си го?

— И на какво би могла да се смее? — учуди се на глас Патси.

— Казах ти, че е ненормално.

— Сигурно е бил просто стомахът ѝ — разсъди Патси.

— Сигурно. — Уорън отново я хвана за кръста. — Или пък моето въображение.

Какво означава това, запита се Кейси. Означаваше ли нещо фактът, че Уорън бе в състояние да долови вътрешния ѝ смях? Дали нямаше скоро да се смее на глас?

— Няма да е лошо да ѝ сменим нощницата, като така и така сме стигнали дотук — констатира Патси.

Чу я как рови в най-горното чекмедже на шкафа ѝ като среднощен крадец. Почувства как мускулите ѝ се стягат от негодувание и се запита дали Уорън може също да ги почувства.

Трябваше много да внимава. Всеки миг тялото ѝ — вече непознат обект — можеше да я предаде без предупреждение.

— Ето една хубава нощница. Как мислиш, Кейси? Днес ще сме в „синьо“ настроение.

Уорън нежно положи Кейси на стола до леглото и внимателно нареди няколко възглавници около нея, за да е сигурен, че тялото ѝ е подпряно от всички страни и няма да падне. Май е столът на райетата, помисли си Кейси, намествайки се според очертанията му. Вдигнаха ръцете ѝ над главата и издърпаха нагоре онова, с което бе облечена.

Оставиха ме гола, само по памперс, осъзна тя. Пред мъжа ѝ и бъдещата му любовница.

Заля я вълна на погнуса, щом усети погледа на Патси да обхожда тялото ѝ. Дали и Уорън я гледаше, запита се и мислено се прикри с ръце, в опит да се скрие от критичния им взор.

— Искаш ли една баня с гъбата? — толкова мило попита Патси, че Кейси не бе сигурна дали се обръща към нея, или към съпруга ѝ.

Мисълта ръцете на тази жена да я докосват, докато мъжът ѝ гледа и по този начин да я превръщат в част от взаимното си съблазняване, бе непоносима.

— Не мисля, че сега ще има достатъчно време — каза Уорън. — Джереми ще пристигне всеки миг.

— Ако отново не закъснее.

Кейси усети бързо да нахлузват през главата ѝ чиста нощница, да промушват ръцете ѝ през ръкавите. Почувства как коприната се плъзга по гърдите, корема и коленете ѝ и после пада като парашут към пода.

— Май не го харесваш много — отбеляза Уорън.

— Малко е надут за моя вкус.

— Ти не обичаш надути неща, така ли?

Кейси се помъчи да не си представя блясъка в очите на Уорън, нито на Патси.

— Зависи — отвърна през смях тя. Взе да издърпва долния чаршаф и в този миг на вратата се позвъни.

— Говорим за вълка... И представи си — точно навреме. Ще отнеса тези чаршафи долу на госпожа Сингър.

— Би ли пратила Джереми горе, ако не те затруднявам...

— С удоволствие.

Кейси си представи кълченето ѝ, докато се носи през стаята.

— Целува се изненадващо добре — сподели Уорън, веднага щом тя излезе. — Колко, според теб, трябва да изчакам, преди да спя с нея? Седмица? Месец? Колко мислиш, че е благоприличният период за мъж в моето положение?

Защо ми говориш тези неща? Толкова ли си убеден в собствената си неуязвимост, че вече не се безпокоиш да изговаряш подобни изречения на глас? Толкова ли си сигурен, че няма да ме има, за да те издам?

— Предполагам, че наистина не би трябвало да ти говоря тези неща — продължи той, сякаш директно отговаряше на въпросите ѝ. —

Но просто подозирам, че вече и бездруго си чула най-лошото, а аз някак свикнах да те използвам за ням слушател.

Входната врата се отвори и затвори.

— Кейси? — сестра ѝ се провикна откъм фойайето.

Дру!

— Лайно такава! — изруга Уорън. — Какво прави тук?

— Кейси — провикна се отново Дру, изтрополи по стълбите и се втурна в стаята. — О, боже мой, виж я! Седи на стол. Уау! Изглеждаш страхотно. Виж, Джереми, тя седи на стол.

— Джереми? — попита Уорън, когато терапевтът последва Дру. — О, колко сладко. Идвате заедно?

— Дойдохме едновременно — обясни Джереми.

— Колко удобно.

— Какво трябва да означава това? — попита Дру.

— Просто, че съм изненадан да те видя отново толкова скоро, Дру. Обикновено не си толкова... постоянна.

— Хмм... постоянна. Май не са ме определяли така друг път. Мисля, че ми харесва. — Дру се отпусна на колене пред сестра си. — Виж се. Толкова си хубава. Макар че косата ти е малко рошава. Никой никога ли не я среща? Къде ѝ е четката?

— Патси може да се погрижи за косата ѝ по-късно.

— Сигурна съм, че Патси има много други неща, за които да се погрижи по-напред — каза Дру. — Освен това, аз искам да я среща. Кейси ме решише през цялото време, когато бяхме малки и зная точно как ѝ харесва.

— Ето четката — обади се Джереми.

Кейси нямаше нужда да види изражението на мъжа си, за да се досети, че не е доволен. Усети как изправя рамене, сковава гръб, стисва челюсти, докато Дру се наместваше зад гърба ѝ и събираше с ръце дългата ѝ копъринена коса.

— Кейси винаги е имала толкова красива коса. Радвам се, че не се наложи да я отрежат цялата. Само това мъничко петънце — каза тя и потупа подстриганото място на главата ѝ. — А и тук бързо пораства. Макар че ще е добре да се пипне малко — прошепна в ухото на Кейси тя. — Може следващият път като дойда, да донеса малко боя и да оправя корените. Какво, да не си мислел, че е естествено руса? — попита тя, очевидно в отговор на озадачения поглед на Уорън.

— Мисля, че има по-належащи проблеми от корените на косата й.

— Явно не разбираш много жените.

— Обаче разбирам, че трябва да се махнем отгук и да оставим Джереми да работи.

— Аз не му преча. Нали, Джереми?

— Дру...

— Няма проблеми. Наистина не ми пречи — потвърди Джереми.

— В такъв случай, навярно не възразяваш и аз да остана — заяви Уорън.

— Разбира се.

— Колкото повече, толкова по-весело — каза Дру и прокара четката внимателно, но стабилно през косата й. — Всъщност тя е естествено руса — обясни, а Джереми издърпа един стол пред Кейси и почна да масажира пръстите на ръцете й. — Докъм дванайсетата й година косата й беше като злато. Златното момиче на татко, така я наричаше той. Помниш ли, Кейси? Помниш ли как татко те наричаше неговото златно момиче?

Помня, помисли си Кейси, долавяйки ехото от миналото. То се оказа изненадващо близо и тя разбра, че никога не се бе отдалечавало от нея.

— Дори след като косата й почна да потъмнява, той продължи да я нарича своето златно момиче.

— Сигурен съм, че и за теб е намирал подходящи епитети — каза Уорън.

Дру се засмя.

— Да, определено имаш право. — Ръцете й продължиха опитно да я решат с четката.

Прекрасно усещане, помисли си Кейси. Четката галеше черепа й като стотици мънички пръсти. Чувстваше как всеки косъм се изправя и отделя, после се изправя и отделя отново, и отново с всеки замах. В същото време Джереми раздвижваше пръстите и китките й, масажираше мускулите до лакътя. Толкова е хубаво, мислеше Кейси, предадена на смесицата от приятни усещания. Очите й се затвориха блажено.

— Затвори си очите — отбеляза Уорън.

Какво?

— Сега отново са отворени.

Кейси усети съпругът ѝ да се приближава, докато не се озова лице в лице с нея. Дъхът му докосна устните ѝ като първата плаха целувка на любовник.

— Това е просто рефлекторно действие — обясни Джереми. — Не означава нищо.

— Всички само това повтарят.

— Някои функции на тялото са автоматични. Докторите сигурно са ви обяснили, че Кейси не може да контролира...

— Ами ако може? — прекъсна го Уорън.

— Какво искаш да кажеш? — Дру спря да реше косата на Кейси, коленичи до нея и положи покровителствено длан върху ръката ѝ.

— Смяташ, че това е волево? Че иска да ни каже нещо? Това ли се опитваш да направиш, Кейси? Искаш да ни кажеш нещо ли? Кейси, чуваш ли ме? Мигни веднъж за да.

Кейси задържа очите си абсолютно неподвижни. Можеше ли да мигне, дори и да искаше?

— Нищо — тъжно констатира Дру.

Телефонът звънна. След няколко секунди Патси се появи на прага.

— За вас е, господин Маршъл. Той каза, че било много важно.

— Ще се обадя от кабинета ми. — Уорън се изправи и тръгна към вратата. — Връщам се след няколко минути.

— Не бързай — провикна се след него Дру и взе ръката на Кейси в своята.

Кейси чу, че Патси последва Уорън надолу по стълбите.

— Нещо не е наред при него — каза Дру.

— Какво имаш предвид? — попита Джереми.

— Не съм съвсем сигурна. Просто изглежда, че малко прекалено се вживява в ролята си на господар на имението, ако разбираш какво искам да кажа.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Зная, че той има да се справя с много неща — Кейси, работата си, мен. Зная също, че невинаги реагирам правилно в кризисни ситуации и не съм много от полза...

— Напротив. Смятам, че си изключително полезна.

— Наистина ли?

— Не се подценявай, Дру.

— Благодаря — каза Дру и избухна в сълзи.

— Хей — възкликна Джереми, — какво има?

— Извинявай — проплака Дру. — Предполагам, че просто не съм свикнала хората да бъдат мили с мен.

О, Дру.

— Чакай. Ще ти донеса салфетка. — Джереми се изправи и бързо се отправи към банята.

— Извинявай — повтори Дру, стискайки несъзнателно ръката на Кейси.

Бавно, целенасочено, с всичката сила, на която бе способна, Кейси също я стисна.

25.

— О, боже мой — възкликна Дру и Кейси усети как рязко обърна глава към нея. Сестра ѝ скочи на крака, но ръката ѝ продължи здраво да държи дланта на Кейси. — Джереми!

За втори път Кейси стисна пръстите на сестра си, още по-силно от преди. Жестът означаваше: *Не! Не бива да му казваш. Не бива да казваш на никого.*

— Нещо не е наред ли? — обади се от вратата на банята Джереми.

Кейси я стисна за трети път. *Моля те, не казвай нищо. Той ще каже на Уорън. Това е важно, Дру. Не бива да казваш нищо на никого. Не още. Не и докато не намеря начин да ти кажа какво се случи.*

— Намери ли кърпички? — попита Дру, сякаш по някакъв начин бе разбрала.

О, благодаря ти, благодаря ти.

— Намерих — Джереми побърза да се приближи. — Какво има? Изглеждаш ми малко бледа. Добре ли си?

— Не зная. За няколко секунди ми прилоша.

— По-добре седни.

— Вече съм добре. Наистина.

— Недей да спориш. Хайде.

Дру неохотно пусна ръката на сестра си и тя се плъзна в скута ѝ. Кейси чу как Джереми издърпва един стол, представи си как Дру се отпуска на него, без да изпуска сестра си от очи.

— Поеми си няколко пъти дълбоко дъх — посъветва я Джереми и Дру се подчини. — Мога ли да ти донеса нещо? Вода? Чаша най?

Да, накарай го да ти донесе чай.

— Чай звучи чудесно.

— Веднага се връщам.

— Благодаря. — Веднага щом той излезе, Дру се спусна обратно към Кейси. Грабна ръката ѝ и постави пръсти под пръстите на сестра си. — Добре, това не беше случайно. Тук си, нали? Разбираш ме.

Кейси стисна пръстите на сестра си. *Да, тук съм*, говореше жестът. *Да, разбирам те.*

— Добре, добре, добре — мърмореше Дру, а дъхът ѝ излизаше рязко и накъсано. — Това е удивително. Не мога да повярвам. Не зная какво да направя.

Кейси отново стисна ръката ѝ, за да я накара да се успокои.

— Добре, добре. Ти си тук, чуваш ме и разбираш какво става, но по някаква причина не искаш да кажа на Джереми. Така ли?

Още едно стисване.

— Добре. Ще приема това за да. Защо не искаш да кажа на Джереми? Не, това е прекалено сложно. Няма да стане така. Искаш ли да кажа на Уорън? Какво говоря? Разбира се, че искаш да му кажа.

Кейси стисна пръстите ѝ, колкото можеше по-силно. *Не, не казвай на Уорън. Каквото и да правиш, само не му казвай.*

— Добре. Не съм напълно сигурна какво точно означава това. Искаш да кажеш, че не желая да му казвам или напротив?

Кейси я стисна няколко пъти в бърза поредица. *Не. Не му казвай. Не му казвай.*

— Не, не става така. Трябва ни система. Можеш ли да мигаш? Така може би ще е по-лесно. Мигни веднъж за да и два пъти за не.

Кейси прехвърли цялата си енергия към клепачите. *Мигнете, заповяда им тя. Мигнете.*

— Нищо не става.

Мигнете, по дяволите.

— Добре, връщаме се на стискането — заяви Дру. — Стисни веднъж за да и два пъти за не. Искаш ли да кажа на Уорън?

Кейси стисна веднъж и се опита втори път, но пръстите отказаха да ѝ служат.

О, боже. О, боже. Щеше ли Дру да си помисли, че казва да?

— Извинявай. Не съм сигурна дали това беше веднъж или два пъти. Можеш ли да пробваш отново?

Слава богу. Ще пробвам пак.

— Какво да пробва отново? — неочаквано попита Уорън от прага.

О, не. Колко ли е видял?

Дру тутакси пусна ръката ѝ.

— О, боже мой, Уорън! Уплаши ме до смърт. Не те видях.

Не му казвай. Моля те, не му казвай.

Уорън влезе в стаята.

— Къде е Джереми?

— Слезе долу да ми донесе чаша чай.

— Не знаех, че това му влиза в задълженията.

— Малко ми прилоша.

— Разбирам. И явно това е по-важно от комата на жена ми.

— Джереми просто бе любезен.

— Струва ми се, че му плащам да бъде любезен с Кейси.

— Не се ядосвай на Джереми, Уорън. Той е добър човек. Не е направил нищо лошо.

— Остави ме аз да преценя това. И ако ти е лошо, май е най-добре да си идеш у вас и да си легнеш.

— Няма проблеми. Вече се чувствам по-добре.

— Интересно. Какво да опита отново?

— Какво?

— Когато дойдох, ти караше Кейси да опита нещо отново.

Внимавай, Дру. Не му позволявай да те подмами.

— Така ли? — Дру си прочисти гърлото. — О, това. Нищо не беше. Просто размишлявах на глас и питах Кейси дали смята, че трябва да дам още един шанс на Шон. Помниш ли Шон? Срегнахте се в болницата. Както и да е, напоследък се обажда и моли да опитаме отново с връзката си.

— Така ли? И какво те посъветва Кейси?

Продължителна пауза.

— Тя мисли, че трябва добре да размисля.

Браво, Дру.

— Е, ако го направиш, със сигурност ще ти е за първи път, нали?

Дру се засмя.

— Може.

— Въпреки че не съм сигурен, че съм съгласен — заяви Уорън.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че размишлението може и да не е най-добрият подход в този случай. Шон ми направи впечатление на доста добро момче. Може и да си струва още един опит.

— Така ли смяташ?

— Ами, нещата станаха доста напрегнати около катастрофата на Кейси. Не предразполагаха особено към успешен романс.

— Така е.

— Може би дори няма да е лошо двамата с Шон да помислите да заминете някъде за няколко седмици. Например на някой хубав романтичен круиз.

— Круиз? Сега? Докато сестра ми е в кома?

— Няма да е за първи път, Дру — напомни ѝ той.

— Но сега е различно.

— В какъв смисъл?

— Струва ми се, че Кейси има нужда от мен. Мисля, че иска да съм тук.

— И защо ти се струва така?

— Просто понякога имам такова чувство.

— Кейси би искала да си здрава и щастлива — каза ѝ Уорън. — Сигурен съм, че би те разбрала.

— Наистина ли смяташ така?

— Сигурен съм.

ДжерEMI се върна в стаята. До носа на Кейси достигна ароматът на боровинков чай.

— Освен, разбира се, ако тук няма нещо друго, което да те задържа — добави Уорън.

— Внимавай — предупреди ДжерEMI. — Горещ е.

— Благодаря — каза Дру.

— По-добре ли си? — попита ДжерEMI.

— Дру е добре — отговори вместо нея Уорън. — Жена ми обаче, се чувства малко пренебрегната.

ДжерEMI незабавно седна, вдигна единия крак на Кейси в скута си и леко почна да върти глезена ѝ.

— Добре, ще се опитаме веднага да поправим нещата. — Няколко секунди той работи концентрирано, в тишина.

— Може би е добре да попитаме ДжерEMI какво мисли — каза Уорън.

— За кое? — попита ДжерEMI.

— Едно от бившите гаджета на Дру настоява да дадат нов шанс на връзката им. Аз го намирам за доста приличен човек. Определено

по-добър от повечето боклуци, с които е излизала. Затова смятам, че трябва да се навие. Ти как мислиш?

Кейси почувства ръката на Джереми внезапно да се стяга.

— Мисля, че Дру е единственият човек, който трябва да вземе подобно решение — с безизразен глас произнесе той.

— Ами точно там е проблемът. Дру никога не е била особено добра в разсъжденията. Тя рядко знае какво е добро за нея. Нали така, Дру?

— Уча се.

Уорън се засмя.

— Както и да е, намирам, че е добра идея, ако замине за известно време. Ти сам видя колко слаба се чувства, дори се е наложило да изоставиш жена ми, за да ѝ донесеш чай, а и не бихме искали да донесе нещо тук и да зарази Кейси с някой от противните вируси, които се въртят напоследък.

— Не съм донесла нищо.

— Лола е на възраст, в която е в контакт с много деца и всяко от тях представлява малък инкубатор на болести. Къде е дъщеря ти, впрочем?

— На училище — отговори Дру. — Остава ѝ само още една седмица да ходи.

— И после какво? Ще я захвърлиш в детски лагер като миналата година ли? Повечето родители не обичат да пращат децата си надалеч от дома толкова малки. Но не и Дру. Лола е най-малкият участник в историята на лагера „Ероурут“ — обърна се към Джереми той.

— „Ероухед“ — поправи го Дру. — И не, тази година няма да ходи там. Всъщност — продължи бодро тя, — мислех двете с нея да се преместим тук при теб за през лятото. Как ти се струва това?

Този път Джереми се засмя.

— Нещо смешно ли видя? — попита Уорън.

Джереми не отговори нищо и се прехвърли на другия крак на Кейси.

— Стига толкова терапия за днес — рязко обяви Уорън.

— Тъкмо започнахме — възрази Джереми.

— Напротив, смятам, че работата ти тук приключи.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Мисля, че чудесно ме разбра.

— Уволнявате ли ме? — попита Джереми.
— Това е нелепо — каза Дру.
— Не е твоя работа, Дру.
— Уволняваш го, защото отиде да ми донесе чай?
— Уволнявам го, защото не съм го наел да ти прави чай. Наех го да се грижи за жена ми, не да се възползва от състоянието ѝ, за да влезе в гащите на сестра ѝ.
— Хей, я чакайте... — започна Джереми.
— Не, ти чакай. Наех те да вършиш определена работа, а доколкото виждам, не я вършиш. Закъсняваш, небрежен си, грубиян...
— Прекалихте.
— Държиш ми тон...
— Глупости.
— Вън от къщата ми — викна разярено Уорън.
— Тази къща е и моя — напомни му Дру.
— Стой настрана от това, Дру.
— Сестра ми се подобрява. Аз искам Джереми да остане.
— Сестра ти ще продължи да се подобрява с някой друг. Джереми си отива. Освен ако, разбира се, не почнеш сама да плащаш за услугите му. — Дру не отговори. — Кое то не ми се вярва.
— Хей, човече, по-кратко — предупредително изрече Джереми.
— Коя точно част от „уволнен си“ не разбра? Сега, моля те, тръгни си, преди да съм повикал полицията.
— За бога, Уорън. Това е лудост.
— Предлагам и ти да си тръгнеш с него, Дру.
— Оставам тук.
— Какво — не искаш ли да си размените телефонните номера? Или вече сте го направили?
— Върви по дяволите — заяви Дру.
— Повярвай ми, вече съм при тях. — Уорън изпусна дълбока въздишка. — Е, Джереми. Време е да си вървиш.
Не, моля те. Остани.
Тишина. После:
— Струва ми се, че ми дължите пари — каза Джереми.
— А-а, всичко е за пари, нали? Добре тогава, последвай ме, Джереми. Ще ти напиша чек за оказаните услуги.
— Почакай... — викна след тях Дру.

— Довиждане, Дру — чу се гласът на Джереми. — Грижи се за сестра си.

Кейси чу стъпките им да заглъхват надолу по стълбите.

— Господи. За какво, по дяволите, беше всичко това? — отчаяно проплака Дру.

Добре, Дру. Хвани ми ръката. Нямаме много време, преди Уорън да се върне.

— О, боже — възкликна внезапно Дру. — Ти чу всичко, нали? Чу какво стана. — Тя взе ръката на Кейси.

Кейси стисна пръстите ѝ. Веднъж. Силно.

— Веднъж за да — каза Дру. — Добре. Какво да правим сега? Кажете ми какво да направя. Не зная какво да направя.

Кейси стисна ръката на Дру и я задържа дълго, докато не усети хватът ѝ да отмалява. *Трябва да се успокоиш*, казваше жестът. *Трябва да се съсредоточиш.*

— Добре. Значи трябва да намисля прости въпроси. Въпроси, на които да може да се отговори с да и не. Какви въпроси? Не зная какви въпроси. Добре. Добре. Мисли. Мисли. — Дру си пое няколко пъти дълбоко дъх. — Добре. Първи въпрос. Не искаш ли да кажа на Уорън? Не, извинявай, забрави го този. Ще се получи двойно отрицание, нали? Твърде сложно. Искаш ли да кажа на Уорън? Така е по-добре. Искаш ли да кажа на Уорън?

Кейси стисна ръката на сестра си два пъти. Дали Дру усети?

— Бяха два пъти. Значи не искаш Уорън да разбере. Защо? Искам да кажа, зная, че постъпва малко странно, но той е под голям стрес. А може и наистина да съм флиртувала с Джереми. Не зная. Сигурна ли си, че не искаш да му казвам?

Кейси стисна ръката на сестра си.

— Защо не? Какво става? О, мамка му. Това беше тъпо. Добре, как да го направим? Как ще ми кажеш?

Кейси усети очите на Дру да шарят из стаята за отговор.

— Добре. Добре. Ето какво ще направим. Ще се опитаме буква по буква. Видях това веднъж по телевизията. Имаше един парализиран човек, който чрез мигане посочваше букви. Само че ти не можеш да мигаш. А това стискане не е много удобно. Можеш ли да потропваш? С пръста си? Можеш ли да потупваш с пръст по ръката ми? — и Дру постави ръката си под пръстите на Кейси.

Кейси насочи цялото си внимание към показалеца на дясната си ръка. Мислено го повдигна и го стовари върху китката на сестра си. Веднъж. Два пъти. Три пъти.

Дру буквално изпищя.

— Страхотно. Това е страхотно, Кейси. Толкова е страхотно.

Проработи. Мога да го направя.

— Добре. Добре. Значи, едно потупване е А, две е Б и така нататък. Добре. Може и да отнеме повечко време, а не зная колко точно имаме, преди Уорън да се върне, но да почваме: Защо не искаш той да знае?

Кейси я потупа осем пъти по ръката.

— А... Б... В... Г... Д... Е... Ж... З — каза Дру. — З.

Кейси потупа веднъж.

— А — каза Дру. — Добре, значи имаме З и А... за... Защото?

Кейси ѝ стисна ръката с останалите си пръсти. После я потупа деветнайсет пъти за буквата Т и още петнайсет за О.

— Т... О... Той? Защото той...?

Защото той се опитва да ме убие!

Кейси стисна ръката на сестра си и отново почна да я потупва за буквата С.

— Почакай — изпъшка Дру. — Обърках бройката. Трябва да го направим отново. Съжалявам, Кейси. — Тя отново почна да изговаря буквите на глас. — А... Б... В... Г...

Изглежда щеше да отнеме цяла вечност. Защо всички букви бяха все в края на азбуката?

— С! — възкликна Дру и от вълнение изпусна ръката на Кейси, но бързо я взе отново.

Кейси почна да потупва за буквата Е.

— Г... Д... Е... Ж?

Кейси я стисна два пъти. *Не!*

— Не е ли Ж?

Отдолу се чу хлопването на външната врата, моментално последвано от стъпките на Уорън нагоре.

— Мамка му! Нямаме достатъчно време. Има ли някой, на когото мога да кажа за това?

Има ли някой, почуди се Кейси. На кого можеше да вярва, че няма да каже на Уорън?

Стъпките се приближаваха.

— Уорън? — неочаквано се обади Патси от долния етаж.

Стъпките спряха.

— Да? — провикна се той.

— Госпожа Сингър би искала да знае дали искаш да приготви нещо специално за вечеря.

Джеремиде. Уорън току-що го бе уволнил. Определено можеше да се довери на Джереми, че няма да каже на Уорън.

Кейси почна яростно да потупва ръката на Дру.

— Чакай. Трябва да го направим по друг начин. Искаш ли аз да изговарям буквите, а ти да ми стисваш ръката, когато дойда до нужната? Става ли? Готова ли си? А... Б... В...

По-бързо. По-бързо.

— Кажиде й да стотвид каквото иска — провикна се отново Уорън.

— Г... Д... Д?

Кейси й стисна пръстите.

— Джереми? О, чакай. Да ни бе да е...

Стъпки по стъпалата. Дру пусна ръката на Кейси.

— Джереми като че ли вече напусна къщата — обяви Уорън и изпълни стаята с присъствието си. — А мисля, че е време и ти да сториш същото.

— Мисля да остана. Ако нямаш нищо против.

— Боя се, че се налага да си тръгнеш. Струва ми се, че жена ми изпита достатъчно вълнения за един ден.

А ти дори и за половината не знаеш, помисли си Кейси. Знаеше, че и Дру си мисли същото.

— Добре, ще си тръгвам — каза Дру и стана от стола. Тя се наведе и зарови лице в косата на Кейси. — Не се притеснявай, Кейси — прошепна й. — Скоро ще се върна.

26.

— Добре ли си?

Гласът на Патси беше топъл и загрижен. Кейси тутакси разбра, че не говори на нея.

— Не зная — отговорът на Уорън дойде от стола до леглото ѝ. —
Беше много мъчителен ден.

— Да ти донеса ли нещо? Може би сандвич? Малко бренди?

— Не мисля.

— Почти не си докоснал вечерята.

— Не съм много гладен.

— Сестрата на Кейси наистина те влудява — отбеляза Патси.

— През целия си живот Дру е била една егоистична откачалка, а сега изведнъж се превърна в сестра на годината. Не съм сигурен как да разбирам това.

— Може да е просто някаква фаза, от която след няколко седмици ще се умори.

— Не зная...

— Какво има? Изглеждаш ми угрижен.

— Нали не мислиш, че...

— Какво? — повтори Патси.

— Нали не мислиш, че тя може да направи нещо, да навреди на Кейси?

Какво?

— В какъв смисъл?

— Не, прекалено налудничаво е. Забрави, че съм казал нещо.

— Мислиш, че Дру може да има нещо общо със случилото се с Кейси ли?

— Не. Разбира се, че не. Искам да кажа, очевидно полицията още гледа на това като на възможност, но...

Какво се опитваш да постигнеш сега, Уорън?

— Не мога да повярвам, че си мисля такива неща, камо ли че ги изричам на глас.

Да не би да се опитваш да натопиш сестра ми? Натам ли клониш, копеле?

— Но най-малкото, мисля, че посещенията ѝ разстройват Кейси — каза Уорън. — Нали видя как скочи кръвното ѝ, след като Дру си отиде?

— Мислиш ли, че има някаква връзка?

— Вече не зная какво да мисля.

Кейси си представи как съпругът ѝ заравя лице в шепите си и се опита да не вижда бавно разливащата се под пръстите му усмивка.

— Част от мен иска напълно да изолирам Дру от къщата — продължи той. — Да заключа входната врата и да не я пускам, независимо какво казва или прави. И повярвай ми, понякога съм ей на толкова да го направя. Но на нея така ѝ хлопа дъската, че не може да се предвиди как ще реагира. Може да си тръгне с подвита опашка, но може и да осъществи заплахата си и да се обърне към пресата. Кое е последното нещо, от което това семейство има нужда.

Искаш да кажеш, последното нещо, от което ти имаш нужда.

— Не трябва ли да поговориш с детектив Спинети за това?

— И какво да му кажа? Че се безпокоя, понеже Дру всъщност проявява признаци на сестринска загриженост?

— Тогава какво да правим?

— Просто ще трябва да бъдем прекомерно бдителни, когато тя е наоколо. Не я изпускай от очи. Гледай никога да не я оставяш насаме с Кейси. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Ще положа всички усилия.

— Не се съмнявам. Точно сега ти си единственото нещо в моя живот, на което мога да разчитам.

Кейси усети как пръстите ѝ под завивката се свиват и се концентрира да ги държи мирно, защото и най-лекото помръдване би породило подозренията на Уорън. Откакто я бяха върнали в оправеното ѝ легло, той почти не се бе отделял от нея. Някой като Патси погрешно би взел тази упоритост за угриженост относно благосъстоянието ѝ, но Кейси разбираше, че единственото благосъстояние, за което го бе грижа, бе неговото собствено.

— Ще докладваш ли Джереми пред борда на болницата? — попита Патси.

— Да го докладвам ли? Не. Какъв е смисълът? Не искам да му навличам неприятности.

— Прекалено си добър.

Да, бе — господин Добряк.

— Не съм кръвожаден.

Поне не по отношение на него.

— Мислил ли си кого ще наемеш на негово място? — попита Патси.

— Всъщност, вече наех един човек.

— От болницата ли?

— От моя фитнес — каза Уорън.

Кейси почувства как цялото ѝ тяло се сковава.

— Ще се отбие тази вечер.

Какво?

Какво беше намислил Уорън? Да не би времето ѝ вече да бе свършило? Още тази нощ ли възнамеряваше да я убие?

— Да сложа ли малко кафе? — предложи Патси.

— Не мисля, че той си пада много по кафето.

— Ами сладолед?

Уорън се разсмя.

— Господи, каква си сладурана.

— Просто искам да помогна.

— Зная това. И наистина помагаш, дори само с присъствието си.

О, моля те. Ако имах рефлекс за повръщане, сега щях да повърна.

— Виж, още е рано — каза Уорън. — Искаш ли да те освободя за остатъка от нощта, да идеш на кино или нещо друго?

Не, не си отивай. Не си отивай.

— Нещо съм уморена. Май просто ще си ида в стаята, ще погледам малко телевизия и може да си легна рано.

— Звучи добре.

— Ако искаш нещо, само ми викни.

— Добре.

Патси демонстративно бухна възглавницата на Кейси. Свез аромат на прах за пране избухна като фойерверки около главата ѝ.

— Лека нощ, Кейси. Ще се видим утре сутринта. — Тя тръгна към вратата. — Лека нощ, Уорън.

— Приятни сънища.

— И на теб.

Кейси усети, че Патси се помотава няколко секунди около вратата, после излиза. Е, какво ще стане сега, зачуди се тя. Съпругът ѝ придърпа един стол до леглото.

— Е, какво ще стане сега? — повтори той.

Ти решаваш.

Той седя така поне десет минути, без да каже нищо. Погледът му прогаряше дупки колкото монети в кожата ѝ. Дали се опитваше да реши какво да прави по-нататък, или преценяваше как най-добре да изпълни вече намисленото?

— Как така всичко се обърка толкова много? — попита Уорън накрая.

На входната врата се позвъни.

— Е, познай. Май новият ти терапевт е пристигнал.

И за разлика от стария, даже малко е подранил. Явно няма търпение да започне.

— Искаш ли аз да отворя? — провикна се Патси.

— Не, няма нужда — отговори Уорън. — Аз ще ида. — Той докосна Кейси по ръката. — Не ставай — каза, преди да тръгне.

Трябва да стана, помисли си Кейси, докато мъжът ѝ слизаше по стълбите. Не остана никакво време.

Тя насочи всичката си енергия към краката. *Мърдайте, по дяволите. Мърдайте.* Като по някакво чудо, тутакси усети раздвижване по цялата дължина на краката си. Ръцете ѝ също се опънаха, китките ѝ се извиха. Тялото ѝ реагираше. То си възвръщаше силата, събираше всичките си резерви, подготвяше се да я вдигне от леглото.

А после... нищо.

Лежеше, просната по гръб. Главата ѝ не помръдна от възглавницата.

Нямаше да иде никъде.

Какво си мислеше? Дори, ако бе в състояние да помръдне, не можеше да вижда. Не можеше да говори. Не можеше да изпищи за помощ. Но и да можеше, кой би я чул? Патси ли?

Сериозно ли си мислеше, че Патси би ѝ помогнала да се спаси?

Кейси дочу гласове да си говорят тихо на долния етаж, последва ги шум от стъпки нагоре.

— Кейси — съобщи след няколко секунди Уорън. — Гейл е дошла да те види.

— Как е моето момиче? — попита тя, приближи се до леглото и целуна Кейси по страната.

— Без съществена промяна — отговори Уорън.

— Мисля, че определено се подобрява — настоя Гейл. — Цветът на лицето ѝ е по-хубав, отколкото беше дори онзи ден.

— Мислиш ли?

— Не позволявай нежните ѝ черти да те подвеждат — каза Гейл. — Кейси е жилава. Тя е минала през много неща и повярвай ми, щом е могла да оцелее с майка си, ще оцелее при всички случаи. Дори от това. То е нищо в сравнение с Алана, нали, Кейси?

Всъщност това надминава майка ми.

— Тя ще издържи — обяви Гейл. — Кейси няма да допусне нещо дребно като комата да я спре за дълго. Нали, Кейси? — Гейл си пое дълбоко дъх. Издиша го треперливо и накъсано. — Чувствам се виновна, задето заминавам този уикенд. Може би не бива.

— Къде отиваш? — попита Уорън.

— На „Мартас Винярд“^[1]. Ако щеш вярвай, но никога не съм била там.

— Ще се влюбиш в него. Красив е.

— И Стан само това ми повтаря, но...

— Никакво но. Ще идеш и ще се забавляваш. Това е, което би искала Кейси.

— Малко ми е нервно — призна Гейл.

— За какво?

— Сещаш се — каза Гейл. — Жанин ме придума да си купя нова нощница. Тя е черна и прилепнала, горната част е изцяло от дантела и с дълбоко деколте. Много е хубава и струва цяло състояние. Мисля, че става. Само дето малко излиза от рамките на уместното за мен и много ми се иска Кейси да можеше да ме посъветва.

— Ако смея да предложа малък съвет вместо Кейси — внимателно изрече Уорън, — бъди просто себе си.

— Мислиш ли, че това ще е достатъчно?

— Ако не е, значи той е глупак и не те заслужава.

Благодарната въздишка на Гейл изпълни стаята.

— Благодаря. — Тя отново се наведе и целуна страната на Кейси. — Хванала си добър съпруг, Кейси — прошепна. — Сега виждам защо си толкова луда по него. Както и да е, трябва да тръгвам. Довиждане засега, Кейси. Ще те видя отново след няколко дни.

— Ще те изпратя.

И какво да правя сега, мислеше си Кейси със свити в юмруци ръце, докато те излизаха. Уорън заблуди дори най-близката ѝ приятелка. Щеше да я убие и да се измъкне. Не можеше да направи нито едно проклето нещо срещу това.

Трябваше да има някой, който да може да ѝ помогне.

Само че, какво би могъл да направи?

Кейси се опита да си подвие краката в коленете. Почувства как всеки мускул се сгърчва от усилие. Нещо все пак помръдна, осъзна тя, чувствайки леко треперене в бедрата. Помъчи се да повдигне единия си крак, усети натиска върху неподвижната завивка. Опита да повдигне ръце, да ги свие в лактите. Пробва да завърти глава насамнатам. Беше ли помръднала изобщо?

— О, боже — провикна се откъм вратата Патси. — Какво се е случило с теб?

От колко време Патси стоеше там?

— Приятелката ти май е прекалено любвеобилна. Виж какво е направила с нещастната ти глава. — Патси отиде до леглото, хвана главата на Кейси и я намести отново. — Сигурно не ти е било много удобно. Добре че реших да те нагледам.

Помръднала съм си главата? Действително съм си мръднала главата?

Патси отстъпи крачка назад, сякаш да се полюбува на произведение на изкуството.

— Доста кратичко посещение. Но винаги е така, нали? Посещенията стават все по-кратки, с все по-дълги интервали помежду им. Не след дълго ще са за по пет минути веднъж седмично, после веднъж в месеца за по две, после навярно веднъж на година, докато накрая няма да можеш дори да си спомниш кога за последен път някой се е отбивал при теб. Така става. — Тя въздъхна.

Мръднах си ръката, помисли си Кейси.

— Въпреки че лично аз мразя, когато хората просто се отбиват. Майка ми е такава. Вечно се появява на вратата ми неочаквано, а след това ужасно се разстройва, че не съм била въодушевена от посещенията ѝ. Все ѝ повтарям, че трябва първо да се обаждат, а тя пита: „Защо? Нещо криеш ли?“. Чудя се какво ли би казала за това място — Патси се засмя. — Е, какво пък. Може и да разбере един ден. Може да стана новата стопанка на големия дом. Човек никога не знае. И по-странни неща са се случвали.

— Всичко наред ли е? — някъде иззад нея се обади Уорън.

Патси стреснато се обърна. Кейси си представи как ръката ѝ прескача към косата в опит да прикрие смущението си.

— Всичко е наред. Главата на Кейси бе малко наклонена на една страна. Сигурно Гейл я е прегърнала на сбогуване.

— Главата ѝ е била наклонена?

— Вече е добре.

На вратата отново се позвъни. Кой ли е този път, запита се Кейси.

— Искаш ли аз да отворя? — попита Патси.

— Ако нямаш нищо против.

Входната врата се отвори и затвори. Дочу се приглушен мъжки глас да поздравява и тиха размяна на любезности, последвани от стъпки нагоре.

— Здравей, Уорън — проговори гласът след секунди.

Мили боже.

Не би могла да сбърка този глас.

Помощ. Моля ви, някой да ми помогне.

Мъжът се приближи.

— Здравей, Красавице — каза той.

[1] Остров в щата Масачузетс. — Б.пр. ↑

27.

— Как си тази нощ? — продължи мъжът, извисил се над Кейси като гигантска кралска кобра, с полюшващо се тяло, готово да нападне.

— Явно си е мръднала главата — каза му Уорън.

— Какво означава това?

— Може да не значи нищо — отговори мъжът ѝ. — А може и да означава, че Спящата красавица се кани да се събуди.

Мъжът отмахна одеялото до коленете ѝ и Кейси почувства как погледът му обхожда тялото ѝ.

— На мен ми се вижда като напълно мъртва. Макар че, да си призная, изглежда дяволски добре за труп. Мислил ли си някога...?

— Разкарай си мръснишките мисли — предупреди го Уорън с почти искрено негодувание.

Мъжът се засмя.

— Разправял ли съм ти за онзи път, когато го направих с едно момиче, което беше толкова пияно, че просто умря по средата? Искам да кажа, направо си пукна ей така, можеш ли да повярваш? Аз я чукам и изведнъж тя прибелва очи и 'айде. — Той отново се засмя. — Много особено чувство, казвам ти.

— Ти си болен ум.

— Което е добре за теб.

— И ти какво направи? — попита Уорън.

— С момичето ли? Че какво трябваше да направя? Да спра по средата? Продължих, докато не свърших. Но на този етап тя вече беше доста безполезна.

— Безполезна? Доста дълга думичка за теб май?

Мъжът се изсмя на обидата.

— Тя така или иначе си лежеше там. Нямахте кой знае каква разлика. — Смехът му премина в ниско ръмжене. — Естествено, тогава я обърнах и направих някои неща, които нямаше да ми позволи, докато беше жива.

— Същински джентълмен.

— Старая се. И като стана дума, тази малка сестричка там долу, е доста хубавка. Надявам се, че нямаш нищо против, че приех предложението ѝ за кафе...

— Когато приключиш тук.

— Разбира се. Дай да хвърля едно око. Да видя с какво точно разполагаме. — Мъжът се пресегна и хвана ръката на Кейси. Раздвижи я нагоре-надолу, сгъна я в лакътя, завъртя китката.

— Е? — попита Уорън.

— Не чувствам нищо особено, честно казано. Определено няма съпротивление. Това е мъртво тегло, човече. — Той пусна ръката ѝ. Тя тупна на леглото като умряла риба.

Пръстите му бавно се спуснаха по бедрата ѝ. Кейси трябваше да събере всичките си сили, за да възпре тялото си да не реагира на докосването.

Той сграбчи десния ѝ глезен, повдигна дясното ѝ коляно към себе си и размърда крака ѝ насам-натам.

— Има добър диапазон на движение. Без съмнение, ако се продължи работата с тези мускули, те ще заякнат. Разбира се, силните мускули няма да я отведат далеч, докато е в кома.

— А ако излезе от нея?

— Наистина ли мислиш, че има голям шанс за това?

— Мисля, че има много голям шанс.

— А ние не можем да допуснем това да се случи.

— Не, не можем.

— Тогава, кажи ми какво искаш да направя. Ще го направя.

— Нещо просто: влизаш, натискаш лицето ѝ с възглавница и си тръгваш, без никой да те види — спокойно изговори Уорън, сякаш четеше готварска книга.

Влизаш, натискаш лицето ѝ с възглавница, мълком повтори Кейси, чувствайки как в угълчетата на очите ѝ се събират сълзи. Истински ли бяха? Щеше ли Уорън да ги види?

— Можеш ли да го направиш? — попита той.

— За кога го искаш?

— За този уикенд.

— Толкова скоро?

Сълзата се отрони от окото на Кейси и очерта тънка линия върху страната ѝ.

— Нещата се развиват по-бързо, отколкото очаквах — обясни Уорън. Очевидно вниманието му бе съсредоточено върху убийствения му замисъл. — Не мога да си позволя да загубя повече време. Ще направя необходимото в къщата да няма никой. Тогава ти ще влезеш, ще си свършиш работата и ще се ометеш.

— Звучи ми като добър план.

— Не го прецаквай.

— Няма.

— Хей — внезапно се провикна Патси от долния етаж. — Кафето е готово. Слизайте.

— Уенди Джаксън, слезте тук. Вие сте следващата състезателка в „Цената е точна“.

Кейси си представи Уенди Джаксън като четирийсетгодишна жена с руса коса и много излишна плът, трясеща се изпод розовия суичър, с всеки изблик на вълнение.

Къде беше Дру? Защо още я нямаше?

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам — проплакваше Уенди Джаксън и без съмнение скачаше нагоре-надолу.

— Здравей, Уенди — каза водещият.

Здравей, Красавице.

— Добре, сега опитай да се успокоиш, Уенди, и внимавай много — натърти водещият. — Идва следващият обект за облозите.

Къде си, Дру? Защо се бавиш?

— Ново обзавеждане за трапезария! — възкликна дикторът, последван от ескалиращи охкания и ахкания.

— Каква глупост! — обяви отношението си Патси, седнала на стола до леглото, докато говорителят изреждаше преувеличено отделните единици от комплекта.

— Не мога да повярвам колко се вълнува тази от тъпите маси и столове. Макар че аз самата сигурно щях да съм доста развълнувана от тях, преди да се пренеса тук. Но щом веднъж видиш мебелировката, която си имате тук... — Тя млъкна. — Не давай на никой никога да ти казва, че парите не могат да купят щастие. Те купуват хубави неща, а хубавите неща те правят щастлив за дълго време. Повярвай ми.

А знаем, че всичко е за пари.

— Две хиляди и петстотин долара — бе облогът на Уенди Джаксън.

— Три хиляди — бе вторият облог.

— Знаеш ли, че те трябва да плащат данъци върху нещата, които спечелят? — попита Патси, докато наддаването продължаваше. — И са длъжни да подпишат споразумение, според което нямат право да го продават. Така че, ако всъщност не им харесва, са прецакани.

Къде си, Дру? Времето ми изтича.

Чу се силно бръмчене.

— Бръмченето означава, че всички сте наддали повече — бодро съобщи водещият.

— Казах ти, че е глупост — заяви Патси.

Четиримата състезатели набързо предложиха нови облози и този път един от тях спечели, но не беше Уенди Джаксън.

Чао, чао, Красавице.

— Горката Уенди. Нищо няма да спечели — презрително изрече Патси. — Веднага се вижда. На челото ѝ е написано „загубенячка“.

Тя вижда, движи се, говори, по дяволите, може и да пици. Това я прави победител в моята класация, помисли си Кейси и отново се запита защо сестра ѝ се бавеше.

— Боб Баркър ми харесваше повече от този, новия. Да не е умрял или нещо такова?

„Влизаш, натискаш лицето ѝ с възглавница и си тръгваш“ — чу отново съпруга си да казва. Или нещо подобно.

Наистина ли се бе разплакала?

И ако е така, ако сълзите не само се бяха събрали, но и потекли, той беше ли ги видял?

Едва ли, реши Кейси, съдейки по следващите му действия.

— Кафето е готово — бе казал ухилен, метнал бе одеялото ѝ обратно върху тялото, сякаш вече беше мъртва.

На вратата се позвъни.

— Можете ли да отворите, госпожо Сингър? — провикна се Патси. — Сигурно е сестра ти — съобщи на Кейси тя. Само след секунди Дру връхлетя. — Казах ли ти? — гордо попита Патси.

Дру, слава богу. Къде беше? Толкова имам да ти разказвам, а нямаме много време.

След още няколко секунди Дру влезе в стаята, но рязко спря.

— О, здравей, Патси. Не знаех, че си тук.

— Къде другаде да съм?

— Как е Кейси днес? — Дру хвана ръката ѝ и заговорнически я стисна. — Съжالياвам, че закъснях. В училището на Лола имаше малка криза. Явно съм пропуснала да подпиша декларация, че я пускам на някаква екскурзия. И когато се появих в училището, никой не ме позна. Можеш ли да повярваш? Толкова са свикнали с гувернантката ѝ. Наистина се наложи да им покажа шофьорската си книжка. Която, разбира се, беше с изтекъл срок. Напомни ми да я подновя другата седмица. Както и да е, скъсаха се да се извиняват. Всъщност беше доста смешно. Мислиш ли, че мога да получа чаша кафе? — попита тя Патси.

— Ще трябва да слезеш долу и да помолиш госпожа Сингър — каза Патси. — Имам строги разпореждания да не оставям Кейси, докато господин Маршъл не се върне.

— Така ли? И защо така?

— Мисля, че просто е крайно предпазлив.

— Защо? Да не се е случило нещо?

— Кръвното ѝ малко играе. И има спазми.

— Какви спазми? Откога?

— От снощи. Първо главата ѝ се наклони на една страна, а покъсно, когато се отбих да я видя, преди да си легна, я намерих обърната на една страна. — Тя се засмя. — Господин Маршъл каза, че изглеждало почти сякаш се опитва да стане от леглото.

— Кейси се е опитала да стане от леглото?

— Какво? Не! Разбира се, че не. Как би могла?

— Не зная. Просто...

— Първата работа на Уорън сутринта бе да се обади на лекаря. Той пристигна на мига и я прегледа, каза, че сигурно е имала мускулни спазми, които понякога са доста болезнени, затова ѝ би инжекция и ѝ предписа болкоуспокояващи и мехлеми за отпускане на мускулите и точно там е Уорън в момента — купува лекарствата.

Не. Не искам повече лекарства. Те само ме упояват.

Кое то бе целта, осъзна тя. Уорън не искаше да рискува.

— Добре, сега аз мога да погледам Кейси — заяви Дру. — Сигурна съм, че Уорън не би имал нищо против да си вземеш половин час почивка.

— Време е за последната част на „Цената е точна“ — обяви говорителят.

— По-добре не. Освен това, време е за последното представление. Не ми се иска да го пропусна.

Моля те, Дру, разкарай тази жена оттук. Трябва да поговорим.

Дру издърпа един стол и седна до леглото. Тя мушна ръка под завивките и хвана ръката на сестра си.

— Добре ли си, Кейси? Боли ли те нещо?

Кейси стисна палеца ѝ два пъти. Говорителят почна да описва първия случай.

— Комплект енциклопедии! — обяви той и последва буря от ръкопляскания.

— Сякаш някой ще се развълнува от някакви си тъпи енциклопедии — изсумтя Патси.

— Тези красиви енциклопедии „Британика“ са с корици от истинска кожа... от тях можете да научите всичко от А до Я, като се почне от... Акропола — продължи говорителят. — Информация, която може да се окаже полезна за пътуването ви до... Гърция!

Нескончаеми охкания и ахкания. Взрив от аплодисменти.

— Да, двамата с още някой ще летите първа класа до Атина, където ще отседнете в прекрасния хотел „Крал Джордж II“ за пет нощувки, ще посетите Акропола и много други удивителни обекти на древна Гърция. След това ще се включите в зрелищен круиз около гръцките острови.

— Ти харесваш круизите, нали? — попита Патси. — Била ли си някога в Гърция?

— Ходих там преди няколко години — отговори Дру.

— Наистина ли е толкова впечатляващо, колкото го представят?

— Доста удивително е.

— Аз никога не съм ходила никъде.

— А би трябвало.

Би трябвало, още сега.

— Не мога да си го позволя. — Патси се изхили, сякаш знаеше нещо, което те не знаеха. — Но кой знае? Може би един ден?

— В този случай ще пасувам — заяви състезателката.

— Мисли си, че следващият ще е по-лесен — обясни Патси.

Трябва да има начин да се отървем от тази жена, мислеше си Кейси. Трябва да има начин да каже на Дру какво се случи предната нощ. Трябва да има начин да ѝ каже за Уорън.

— Опитвах да се свържа с Джереми — каза Дру, съобщавайки новината на Кейси, докато привидно се обръщаше към Патси. — Но от болницата не искаха да ми дадат никаква лична информация. Затова снощи се отбих там и му оставих бележка. Казаха, че ще му я предадат, но той още не ми се е обадил.

Да, трябва да намериш Джереми.

— Започваме с оборудване за къмпинг — поде телевизионният говорител.

— Защо си искала да се свържеш с него? — попита Патси.

— Просто да видя дали е добре — отговори Дру. Тя за втори път стисна ръката на Кейси. Жестът говореше: *Да му кажа за Кейси.* — Вчера Уорън беше доста брутален с него.

— Заслужаваше си го.

— Както и да е, аз мога да проведа някои от упражненията с Кейси, които той ми показва — продължи Дру.

— Не съм сигурна дали това е добра идея — каза Патси.

— Защо не?

— Защото сега Кейси има нов терапевт и той навярно си има собствен подход.

— И можете да отнесете всичкото това оборудване с новата си кола! — изрече говорителят, заглушен от гръмовни аплодисменти.

— Уорън вече е наел нов терапевт? — учуди се Дру. — И кой е той?

— Казва се Ник някой си. Марголин... Марголис? Нещо такова. Много е симпатичен.

— Е, това е важно за един терапевт. Къде го е намерил?

— Треньор е във фитнес клуба, където тренира Уорън.

— Уорън е наел личен треньор да се грижи за сестра ми?

— Той е с много висока квалификация.

— И ти си наясно с това, понеже...?

— Понеже господин Маршъл никога не би наел някого, който не е висококвалифициран да се грижи за съпругата му.

— Ама ето че нае теб — отсече Дру.

— И ако се уморите да спите на открито — заяви говорителят, — можете да прекарате нощта в новата си каравана!

— Аз отлично се грижа за Кейси — наежи се Патси. — Нямах право да си толкова критична.

— Безпокоя се за сестра си.

— Нямах представа колко е добър този човек към нея — продължи без подкана Патси. — Всеки божи ден трябва да коленичиш и да благодариш на Бога за господин Маршъл, вместо да му създаваш толкова проблеми.

— Да коленича ли?

— И защо не? Доколкото разбирам, доста добре си запозната с тази позиция.

— Бре — възкликна Дру. — Добро попадение, Патси.

— Облогът ми е двайсет и три хиляди и петстотин долара — заяви състезателят.

— Малко ниско — разсеяно отбеляза Дру.

— Уорън е прекрасен човек — не спираше Патси. — Ако Кейси беше в съзнание, обзалагам се, че щеше да се отвори от начина, по който се отнасяш към него.

— Така ли мислиш? — Пръстите на Дру обхванаха тези на Кейси под завивките. — Уорън прекрасен човек ли е, Кейси? Ти така ли мислиш?

Кейси сграбчи пръстите на Дру.

— Добре. Да видим кой е най-близо до цената, без да я превишава...

Кейси стисна веднъж.

И още веднъж.

Два пъти за не.

— И аз така си помислих — каза Дру.

— Какво си помисли? — попита Патси.

— Помислих си, че облогът ѝ бе твърде нисък. Сега онази възрастна дама трябва да отиде до Гърция и да види онези древни руини, за които изобщо не ѝ пука. Виж. Дължа ти извинение — без да спира, каза Дру.

— Така ли?

Така ли?

— Бях много груба и съжалявам. — Дру стисна пръстите на Кейси, сякаш искаше да каже „Гърпение“. — Зная, че даваш най-доброто от себе си за Кейси. Просто, ужасно е тежко да я виждам всеки ден в това състояние.

— Не се съмнявам.

— И си го изкарвам на теб и на Уорън.

— Той не го заслужава.

— Зная това.

Кейси разпозна фалшивата искреност в гласа на сестра си, спомни си в колко много случаи я бе чувала. Представи си склонените очи на Дру, лекото потрепване на устните ѝ, помръдването на ръцете, сякаш не можеше да намери точните думи, с които да изрази разкаянието си.

— Уау. Не съм свикнала да се извинявам. Дойде ми малко в повече. — Дру се засмя с обезоръжаващ тих смях, който се изви във въздуха като дим. — Не се и надявам, да преосмислиш решението си и да ми донесеш чаша кафе?

— Никакъв шанс.

Мамка му.

— Кучка — промърмори нечуто Дру.

Входната врата се отвори и затвори.

— Прибрах се — провикна се от фоайето Уорън. В следващата минута вече се качваше по стълбите и влизаше в стаята. — Здравей, Дру. Радвам се да те видя. — Кейси подразбра, че се навежда да целуне сестра ѝ по страната. Явно опитваше нов подход.

— Разбрах, че Кейси е имала малко тежка нощ — каза Дру.

— Според доктора има мускулни спазми.

— Така ми каза и Патси. Но сега изглежда май добре.

— Малко по-късно ще ѝ бием инжекция, за да сме сигурни, че ще спи спокойно.

Не. Не искам никаква инжекция. Имам нужда главата ми да е ясна.

— Мислиш ли наистина, че лекарствата са добра идея? — попита Дру. — Няма ли само да попречат на прогреса, който бележи?

— Аз изобщо не виждам никакъв прогрес, Дру. Ти виждаш ли?

— Ами, не. Но човек никога не знае...

— Не искам нищо да я боли.

— Нито пък аз.

— В такъв случай, да оставим докторът да реши. Патси, умирам за чаша кафе. А ти, Дру?

— О. Не бих искала да затруднявам Патси — сладко промълви Дру.

— Имаш ли нещо против? — Уорън попита Патси.

— Разбира се, че не.

— Благодаря, Патси — каза Дру. — Много си мила.

— Е, как е племенницата ми? — попита Уорън, след като Патси излезе.

— Добре е.

— Мислех си дали да не ви заведе двете до Гетисбърг тази неделя. Ако ти е удобно.

— Искаш да ни заведеш до Гетисбърг?

Иска алиби.

— Помислих си, че може да ви хареса. За себе си съм сигурен. Двамата с Кейси прекарахме толкова добре там. Пък и ще имам шанс да се реванширам, задето бях такъв задник напоследък.

Не. Не се хващай на това.

— И аз не бях самата доброта и прелест — призна Дру.

— Е, какво ще кажеш?

Не го прави.

— Мислиш ли, че ще можеш да ми дадеш още един шанс?

Няколко секунди мълчание.

Не. Моля те, не.

— Неделя става — отговори Дру.

28.

— „Доротей рядко напускаше дома си без своя съпруг, но от време на време отиваше в Мидълмарч сама, само за малко пазаруване или милосърдие, както става с всяка заможна дама, която живее на пет километра от града“ — четеше Жанин.

Къде съм? Какво става?

— „Два дни след онази сцена в «Ютри уок», тя реши да използва подобна възможност, за да може евентуално да види Лидгейт и да научи от него дали съпругът ѝ наистина бе претърпял някакъв зловещ срыв на симптомите, скришом от нея, и дали е настоял да разбере какъв ще бъде краят му.“

Дали не беше пак в болницата? Дали последната седмица не е била само един сън?

— „Чувстваше се едва ли не гузна да пита друг човек за него, но смъртният ужас да не знае — ужасът от незнанието, което би я направило несправедлива или неотзивчива — преодоляваше всички скрупули.“

Смъртен ужас, повтори си Кейси. Добър термин за описване на собствените ѝ чувства.

— „Че имаше определена криза в душата на мъжа ѝ, тя бе сигурна: още на следващия ден той бе възприел нов метод на подреждане на бележките си и твърде набързо я бе посветил в плана си. Горката Доротей имаше нужда от огромни запаси от търпение.“ Горката Доротей има нужда да си живее живота — заключи Жанин.

Какво става? Моля ви, ще ми каже ли някой какво става?

— Не я ли свършвате вече тази книга? — попита Патси някъде над главата на Кейси.

— Страница триста и петнайсата.

— Значи остава още много.

— Предполагам, че същото може да се каже и за Кейси — констатира Жанин.

— Да, така е.

— Гейл ми каза, че имала напредък.

— Според мен, по-скоро така ѝ се е искало.

— Не си ли е отваряла очите, откакто бях тук?

— Това нищо не означава — възрази Патси. — Но поне вече нищо не я боли.

Кога ме е боляло?

— Предполагам, че трябва да сме благодарни за това.

Кейси се бореше с мъглата в мозъка си, за да подреди пъзела на случващото се. То ѝ се явяваше на пресекулки, серия от образи, избухващи пред очите ѝ, като от онези искрящи диско топки. В един такъв проблясък съзря Патси, застанала над леглото ѝ, гласът ѝ пронизваше тъмнината, коментираше повишеното ѝ кръвно налягане и я уверяваше, че ще я нагласи по-удобно. После някаква игла в ръката ѝ и последвалото потъване и изплуване на съзнанието ѝ.

Колко ли време бе витала така? Кой ден беше?

— Кейси — чу сестра си да шепне. — Кейси, чуваш ли ме? Ако ме чуваш, стисни ми ръката.

Преди колко време беше това? Имаше ли все още сили да успее да каже на сестра си, че е в съзнание?

— Кейси, чуй ме — бе казала при друг случай Дру.

Или беше при същия случай?

— Потупай веднъж за да и два пъти за не.

Кой ден е? Колко време ми остава?

— В неделя Уорън ще ни води двете с Лола в Гетисбърг. Най-неочаквано стана ужасно мил с мен. Не мога да кажа дали се опитва да се извини за това, че напоследък се държа като идиот, или замисля нещо.

Той ще ме убие.

— Влизаш, натискаш лицето ѝ с възглавница и си тръгваш — бе казал Уорън.

Кога го беше казал?

— Много ми харесва тениската ти — говореше сега Патси. — Кой е Ед Харди, все пак?

Ед Харди? Кой, по дяволите, беше Ед Харди?

— Дизайнерът — каза Жанин.

— Дизайнерски тениски. Уау. Предполагам, че е била скъпа, а?

— В разумни граници.

— Какви са разумните граници?

— Двеста долара.

— Двеста долара за една тениска? На мен не ми звучи много разумно.

Чу се бръмчене.

— Бръмченето означава, че всички сте наддали още повече.

Какво?

— Какво беше това? — попита Патси.

— Моят „Блекбъри“. О, боже. Ново съобщение от Ричард Муни.

Дребният мръсник?

— Кой?

— Един клиент. Всъщност успях да му намеря друга работа, но той продължава да е недоволен. Виж, трябва да му се обадя и веднъж завинаги да се отърва от него. Има ли някоя стая, която мога да ползвам за няколко минути?

— Само около осемдесет.

— Просто ще изляза в коридора.

— Колкото време ти е нужно?

Кое ли време беше?

Колко ли време съм загубила, питаше се Кейси. Колко дни бяха изминали, откакто за последен път бе в пълно съзнание? Колко време оставаше, преди отново да я упоят?

— Приятелката ти определено има скъп вкус. Представяш ли си, да похарчи двеста долара за една тениска.

Кейси се опита да си размърда пръстите под завивката, но не почувства нищо. Пробва да раздвижи пръстите на краката си, но и те отказаха да се подчинят.

— Стисни ми ръката — чу сестра си да казва. — Кейси, стисни ми ръката.

Кога бе казала това? Днес? Вчера? Онзи ден? Кога за последен път Дру бе тук?

— Хубаво е, че Жанин продължава да идва така често — говореше Патси. — И в обедната си почивка също.

Обедната ѝ почивка? Следователно е делничен ден.

— Макар че, кой знае колко често ще идва, щом веднъж свърши тази проклета книга.

Входната врата се отвори и затвори. Дали беше Дру? Кейси отново се помъчи да свие пръсти. Ако беше Дру, трябваше да е в пълно съзнание и подготвена.

— Върнах се — обяви отдолу Уорън.

Не беше Дру. Уорън беше. Къде ли е бил?

— Здравсти — поздрави от прага той след миг. — Как е Кейси?

— Изглежда, че спи спокойно — каза Патси. — Как мина тренировката ти?

— Не кой знае как. Струва ми се, че съм си разтеглил нещо в рамото.

— О, не. Дай да погледна.

— Не, няма нищо.

— Хайде — настоя Патси. — Аз съм тази с вълшебните ръце, забрави ли? Сега сложи си задника тук и дай да видя. Извинявай — тутакси добави тя. — Не исках да прекалявам...

— И не си — ухили се Уорън. Той се плъосна на най-близкия стол.

— Къде те боли? — попита тя.

— Тук. И малко тук.

— Добре. Поеми си дълбоко дъх и го издишай в дланите ми. Точно така.

— Боже, колко е приятно. Ти наистина имаш вълшебни ръце.

— Изглежда, че това са ти проблемните точки.

— В повече от един смисъл — с безизразен глас произнесе Жанин, завърнала се в стаята.

— Жанин — каза Уорън.

— Предполагам, че на това място се появявам на сцената.

— Не знаех, че си тук.

— Очевидно. Това трябва да е предостатъчно, Патси.

— Благодаря, Патси — каза Уорън.

— Трябва да поговорим — започна Жанин.

— Разбира се. За нещо специално ли?

— Лично.

— Аз ще съм в стаята си — каза Патси.

След няколко секунди Кейси чу вратата на стаята на Патси да се затваря.

— Някакъв проблем ли има? — попита Уорън.

- Ти ми кажи.
- Искаш да кажеш, освен този, че жена ми е в кома?
- Какво има между теб и Флорънс Найтингейл?
- Ако намекваш, че...
- Нищо не намеквам. Питам направо. Спиш ли с нея?
- Не ставай смешна.
- Не ми отговори на въпроса.
- Разбира се, че не спя с нея. Изкълчих си рамото във фитнеса.

Патси просто беше...

- Каква? На разположение?
- Наистина, Жанин, чуваш ли се понякога?
- Наистина, Уорън, виждаш ли се понякога? — върна му въпроса Жанин.

— И какво точно видя, което да е толкова ужасно?

— Каквото и да е, виждам го за втори път. И никак не ми харесва. Но което е по-важно, и на Кейси никак не би й харесало.

— На Кейси не би й харесало и това, че съм спал с теб, но навремето това ни най-малко не те притесни.

Какво?

Мълчание. После:

— Сега не е нито времето, нито мястото да говорим за това.

— Може би е.

Жанин затвори вратата на стаята и шумно си пое дъх.

— Онова, което се случи между нас, стана преди много време.

— По-малко от година — поправи я Уорън.

Какво? Не, не може да бъде. Сънувам кошмар. От лекарствата, които ми е изписал докторът. Отново халюцинирам. Нищо от това не се случва.

— Не биваше никога да се случва — заяви Жанин.

— Може би, но се случи.

Не вярвам. Няма да повярвам.

И кое е толкова трудно да се повярва, запита се внезапно Кейси. Ако вярваше, че съпругът ѝ е способен на убийство, със сигурност той бе способен и да ѝ изневери с една от най-близките ѝ приятелки.

Но не предателството на Уорън бе трудно за възприемане, осъзна тя. А това на Жанин.

— Виж. Не се гордея с онова, което съм направила — каза Жанин. — За мен беше тежък период, особено, когато Кейси развали партньорството ни. Бях ядосана. Бях отмъстителна и се оставих да бъда съблазнена...

— Доколкото си спомням, ти извърши прелъстяването — отново я поправи Уорън.

— Флиртувах. Не мислех, че ще се хванеш.

— Самозалъгваш се, Жанин.

— Може би. Но ти излъга Кейси, това е сигурно.

— Аз обичам Кейси.

— Избрал си интересен начин да ѝ го покажеш.

— Показвам ѝ го сега.

— Малко късничко, не е ли така?

— Предполагам, че и двамата имаме вина, с която ще трябва да живеем.

— Изглежда, че ти живееш доста добре с нея.

— Не мога да променя миналото — каза Уорън. — Случилото се — случило. Вече е свършило. Време е да се придвижим напред.

— Напред, към следващата на опашката ли?

— По-добре е от твоето мъчение с „Мидълмарч“.

— Толкова ли е просто?

— Не е чак толкова сложно.

— Ти си невероятен.

— А ти си ревнива.

— Уверявам те, че ревността е последното нещо, което изпитвам.

— Тогава защо водим този разговор?

Жанин си пое дълбоко дъх.

— Водим този разговор, защото ме боли сърцето. Боли ме от факта, че предадох най-добрата си приятелка на света с този боклук, мъжа ѝ. Боли ме, защото съпругът ѝ не е онова, за което тя го мисли. Боли ме, защото тя е в кома, когато аз съм онази, която би трябвало да е.

— О, моля те, Жанин. Остави. Благородството не ти отива.

— Но най-много — продължи Жанин, без да му обръща внимание, — ме боли от това, че ти си толкова непочтен, че можеш да се сваляш с друга жена, докато своята лежи точно тук, пред теб.

— Глупости — студено заяви Уорън. — Единственото нещо, което те дразни, е, че тази жена вече не си ти.

— Искам тя да се махне оттук, Уорън. Искам да се махне още днес следобед.

— Какво?

— Чу ме. Искам сестра Патси да се махне.

— Извинявай, обаче смятам, че не ти вземаш тези решения.

— Или тя ще се махне, или, кълна се, ще разкажа на всички за нас. В това число и на детектив Спинети.

— И защо, за бога, мислиш да направиш такова тъпо нещо?

— Защото то е всичко, което мога да направя за Кейси сега.

— И мислиш, че тя ще ти е благодарна за това? Ако допуснем, естествено, че ще се събуди.

— Не зная. Навярно не. Но със сигурност зная, че ако изобщо има някакъв шанс да се събуди, ще се нуждае от най-добрата грижа, а честно казано, не смятам, че Патси може да ѝ я даде.

За няколко дълги секунди настана тишина.

— Може и да си права за това — каза Уорън накрая.

— Права съм.

— А аз не съм глупав. Нито безчувствен. Може и да не съм бил винаги най-добрият съпруг за Кейси, но колкото и да не ти се вярва, обичам жена си и искам най-доброто за нея.

— В смисъл? — настоя Жанин.

— Ще кажа на Патси, че повече не се нуждаем от услугите ѝ.

— Кога?

— Веднага, щом си тръгнеш — натърти той. — О, и Жанин — продължи, докато Кейси чуваше как Жанин си събира нещата и отива към вратата.

— Да?

— Струва ми се, че не е лошо малко да се дистанцираме. Обади се предварително следващия път, когато решиш да се отбиеш. Ще гледам да съм другаде.

Без да каже нищо, Жанин затвори вратата след себе си.

— Виж, съжалявам. — Кейси си представяше, че Уорън говори на Патси след известно време. — Просто не се получава.

— Какво искаш да кажеш? — е попитала Патси.

— Не че ти си направила нещо. Беше чудесна. Просто съм подценил размера на грижите, от които се нуждае Кейси.

— Можем да наемем някой да ми помага. Мога да се обадя на Дона...

— Кейси има нужда от медицинска сестра, някой с повече опит...

— При все това мога да продължа да помагам.

— Няма да се получи.

— Не разбирам. Мислех, че ние...

— Там е работата. — Кейси почти го чуваше как шепне. — Няма „ние“. Не може и да има никакво „ние“.

— Ако това е заради Жанин, заради онова, което си мисли, че е видяла...

— Жанин е много проникателна жена, Патси. Тя не вижда нещо, което го няма.

— Много съжалявам...

— Няма за какво да съжаляваш. Аз би трябвало да ти се извиня. Ти си чудесна. В това накратко е проблемът. Ти си красива, мила и любезна, и добра и аз установих, че съм привлечен от теб по начин, който не съм очаквал. А не мога да си позволя това да се случи. Не още — досещаше се за думите му Кейси, продължил е да ѝ подава кокал, а може даже и да е навлажнил погледа. — Може би по-късно. Ако обстоятелствата се променят...

Или нещо подобно, мислеше си сега Кейси, дочула Патси да смърка, докато мъкне куфара си от стаята до стълбището. Така ще има за какво да се надява и да не е ядосана, че я уволняват без предупреждение и причина.

— Искам да вземеш това — каза Уорън някъде пред стаята на Кейси.

— Какво е то?

— Просто нещо малко, което да ти помогне, докато си намериш нова работа.

— Не, моля те. Не мога.

— Така е справедливо.

— Повече от справедливо е. Прекалено много пари са. Не мога.

— Можеш и ще ги вземеш. Моля те. Искам да ги вземеш.

О, взимай ги. Те и бездруго са мои пари. А след няколко дни аз ще съм мъртва.

— Може ли да си взема довиждане с Кейси?

— Разбира се. Колкото време ти е нужно.

Кейси си представи как Уорън взима куфара на Патси и го сваля по стълбите. В това време Патси влезе в стаята и застана до долния край на леглото. Почувства очите ѝ да я пронизват до мозъка.

— Кучка — каза тя.

А после вече я нямаше.

— Е, това се нареди доста добре, като се имат предвид всички неща — говореше след няколко минути Уорън. Той издърпа един стол и се настани удобно. — Госпожа Сингър заминава за уикенда, Патси е във от картинката, Гейл не е в града, а и не се налага да се притеснявам за Жанин поне още няколко дни. Изглежда сякаш всичко сочи към неделята. Това е вдругиден, в случай че броиш дните.

Вдругиден, повтори Кейси. Къде беше Дру? Оставаше ѝ само един ден, за да я накара да разбере.

— Уредил съм утре да дойде една частна медицинска сестра, а докторът ще се отбие по-късно да ти бие инжекцията. Така няма да шаваш много, когато Дру дойде да те види — каза Уорън, сякаш мислите ѝ бяха изписани на челото и той ѝ отговаряше. — Затова, дай просто да се отпуснем, става ли? — Взе ръката ѝ в своята и я вдигна до устните си. Целуна вътрешността на дланта ѝ. — Всичко скоро ще свърши.

29.

Сънува, че седи на пасажерското място в двумоторна „Чесна“, която се блъсна в стена от турбуленция, завъртя се безконтролно и изхвърли пътниците в редкия студен въздух така, сякаш бяха изстреляни от оръдие.

— Татко! — пицеше Кейси. Видя майка си да се преобръща в небето в розовата си прозрачна нощница, една пияна Алиса, която изчезва в заешката дупка долу.

— Опитай да се отпуснеш, златно момиче — разнесе се гласът на баща ѝ иззад един пепелявосив облак. — Хвани ми ръката.

Кейси протегна ръка, колкото се можеше по-надалеч, пръстите ѝ панически се размахаха в празното пространство, за да достигнат опората на баща ѝ. Но не докоснаха нищо, не хванаха никого. Баща ѝ го нямаше, разбра тя. И никога не го бе имало.

Той не можеше да я спаси.

Никой не можеше.

Кейси лежеше в леглото си и бавно идваше в съзнание. Дори през мъглата, изпълваща главата ѝ като разрастваща се гъба, тя разбра, че макар и вече да не падаше стремглаво надолу към своята гибел, рискът, в който се намираше, не бе по-малък. Ще умра, осъзна и се помъчи да си представи как са се чувствали родителите ѝ в деня, когато самолетът им се бе разбил в залива Чесапийк.

Всъщност никога преди не бе мислила за това, даде си сметка сега, никога не си бе позволявала мислено да се качи на онзи обречен самолет, да почувства онова, което навярно са чувствали родителите ѝ, да си представи нещата, които те сигурно си бяха мислели, когато самолетът им се е наклонил опасно в небето, преди да потъне в морето. Дали майка ѝ се е мятала безпомощно и е пицяла от страх? Дали е обвинявала баща ѝ, дали го е удряла в паническа ярост, или се е опитвала да го прегърне, да го подържи за последен път в обятията си, когато вълните като безумен хор са се издигали над тях, за да ги посрещнат? Дали изобщо майка ѝ е била в съзнание? Или е починала

по-рано в самолета от прекалено много алкохол и умора, главата ѝ безсъзнателно се е мятала насам-натам, докато баща ѝ трескаво се е борил с апаратурата? Дали и той не е бил прекалено пиян, за да разбира напълно грозящата ги опасност? Дали в последните си секунди е мислил въобще за дъщерите си? Някой от двамата им беше ли помислил?

Какво значение има, каза си сега Кейси.

Какво изобщо имаше значение вече?

Някога въобще тя беше ли означавала нещо за някого?

Баща ѝ я бе обичал само като въплъщение на собствените си постижения. Майка ѝ беше прекалено погълната от самата себе си, за да пилее тази любов по когото и да било друго. Любовта на сестра ѝ винаги е била спъвана от същата доза отрицание. А Уорън? Той обича парите ми, печално си помисли Кейси.

Идваше ред на Жанин. Бившата ѝ съквартирантка и бизнес партньорка, предполага се и една от най-близките ѝ приятелки. Да, през годините имаха много несъгласия. Да, спореха, караха се и понякога казваха неща, за които по-късно бяха съжалявали. Но Кейси никога не си бе представяла размерите на яростта на Жанин, никога не бе оценила докъде можеше да стигне тя, за да ѝ отмъсти.

И все пак, колкото и шокирана и разочарована да беше, Кейси осъзна, че не ѝ се сърди. Приятелката ѝ просто бе направила същата грешка като самата нея: Уорън. Господ виждаше, че тя съжалява. И всеки, който бе в състояние да изкупи греховете си, като ѝ чете „Мидълмарч“ на глас, ден след ден, седмица след седмица, заслужаваше не само съчувствие, но и втори шанс.

Много жалко, че нямаше да я има, за да го предложи. Мислите на Кейси се прехвърлиха към Гейл. Гейл, единственият човек, който винаги е бил до нея, обичаше я безусловно още от детството им. Тя беше някъде на „Мартас Винярд“ с новия мъж в живота си и щеше да бъде съкрушена, когато научи за смъртта на Кейси при завръщането си. Кейси никога нямаше да има възможността да се извини на нея и на Стан за неоснователните си подозрения по негов адрес.

Извинявай, Гейл.

Извинявай за всичко, тихо плачеше и се мъчеше да си представи какво ли щеше да е след два дена, когато щяха да затиснат устата и носа ѝ с възглавница, докато спре да диша. Дали щеше да се дави и да

се бори за въздух? Дали щеше да отнеме дълго време да умре, или смъртта щеше да дойде милостиво бързо?

Дали щеше да я чака някой ангел? Какво ли щеше да се окаже смъртта?

Би ли могла да е по-лоша от това?

И все пак, въпреки ужаса на изминалите няколко месеца, въпреки разкритията, лъжите и предателствата, въпреки загубата на зрението и говора ѝ и всичко онова, което беше по-рано, Кейси осъзна, че не е готова да умре.

Не сега. Не и когато бе толкова близо да преоткрие всичко, което бе загубила.

Категорично не без бой.

Да бе, ама че бой, помисли си в следващия миг и през тялото ѝ премина вълна на замайване, последица от силните лекарства в кръвта ѝ. Боят не можеше да се нарече честен.

— Какъв е смисълът да се биеш, ако ще се биеш честно? — чу баща си да пита. Пресиленият му смях се носеше след него, докато прекосяваше стаята и отиваше да погледне през прозореца към задния двор.

— Татко, здравей — каза Кейси и се изправи в леглото.

— Какво правиш още в леглото? — Той се завъртя на пети и я изгледа с неодобрение.

— Не се чувствам много добре.

— Глупости. Просто се самосъжаляваш. Съзнанието над материята, Кейси. Просто постави единия си крак пред другия. И виж къде ще те отведат.

— Но аз не виждам.

— Тогава си отвори очите — простичко каза баща ѝ и изчезна в нощта.

Кейси отвори очи.

Първото нещо, което видя, бе лунната светлина, проникваща през прозореца, до който бе стоял баща ѝ.

Тя примигна веднъж, два пъти, три пъти.

Всеки път светлината ставаше по-силна.

Добре, помъчи се да не се вълнуваш прекалено, предупреди се тя. Очевидно все още сънуваш.

Само че не го възприемаше като сън.

Халюцинираш.

Халюцинациите бяха по-реални от сънищата.

Само че тази не беше като никоя от предишните ѝ халюцинации.

От лекарствата е. Правят си шеги с ума ти. Замаяна си. Зашеметена.

Не чак толкова замаяна. Не чак толкова зашеметена.

Виждам, помисли си Кейси и отново примигна.

Мощно примигване.

Не ставай смешна, скастри се тя. Главозамайваш се от нищо. Тъмно е. Посред нощ. Просто си представяш извивката на луната да наднича през големия прозорец. Не е вярно, че различаваш лилавите завеси, дръпнати от двете страни, нито тумбестите столове на цветя отпред. Не виждаш раирания стол до леглото, нито големия плосък екран на телевизора на отсрещната стена, обграден от картини на орхидеи и нарциси. Не виждаш нито камината, нито леглото, на което лежиш, с искрящо белите му дори в тъмното чаршафи. Не виждаш моравото одеяло върху краката си, нито очертанията на пръстите си отдолу.

Не мога. Не е възможно.

Очите на Кейси яростно се въртяха, докато тя стрелкаше поглед насам-натам, нагоре-надолу, назад-напред. Мога да виждам, осъзна и по цялото ѝ тяло премина въодушевление, като огън по сухи дърва.

Не се вълнувай прекомерно. Това се е случвало и преди. От лекарствата е. Всеки миг ще се събудиш.

— Отпусни се, Кейси — чу Уорън да казва. — Всичко скоро ще свърши.

Не. Не сега. Не и когато съм толкова близо. Тя лежеше на леглото си и чувстваше как дишането ѝ става все по-накъсано. Беше се втренчила в облия полилей над главата си по средата на огромния таван и се мъчеше да се успокои.

Ще се измъкна от това. Ще се измъкна. Ще се измъкна.

Чу стъпките на Уорън в коридора. Знаеше, че идва да я провери. Каза си, че трябва да затвори очи, защото дори и на слабата светлина той незабавно щеше да забележи, че може да вижда. Кейси не можеше да допусне това. Но въпреки всичко, не можеше да ги затвори, толкова бе ужасена, че ако го направи, зрението ѝ отново ще изчезне и когато отново ги отвори, всичко пак щеше да е тъмнина, както по-рано.

Уорън пристъпи в стаята.

Кейси си пое дълбоко дъх, отправи мълчалива молитва и затвори очи.

— Здравей, миличка. Как си? — Той приседна на края на леглото и Кейси долови дъх на алкохол. — Отново имах проблеми със съня, затова реших да намина и да видя какво правиш. Май вече почват да ми липсват малките ни разговори. — Потърка крака й. — Дишането ти ми се вижда малко затруднено. Какво има? Нали няма да вземеш да умреш? — Той се изсмя. — Искам да кажа, няма ли да е смешно? Да вземеш да умреш сама, след всичко, през което ме накара да премина през последните месеци. — Кейси усети как той поклаща глава. — Ще си го бива това, нали? Макар че ако случаят е такъв, бих бил благодарен да устискаш до сутринта, когато ще пристигне сестрата. Мислиш ли, че можеш да почакаш дотогава? Може би, докато излезе от къщи? По този начин никой няма да храни подозрения към мен, нито да ме обвини, че съм направил нещо неподходящо. — Той стана и отиде до прозореца. — Почти пълнолуние е. Доста грандиозно. Какво казваха за пълнолунието? Че събужда зверското в човека? — Смахът му този път бе по-скоро като свиване на рамене. — Знаеш ли, факт е, че повечето престъпления се извършват по време на пълнолуние? Интересно, нали? Никой никога не е могъл да обясни точно защо е така.

След известна пауза продължи:

— Сестра ти се обади по-рано. Мислеше утре да се отбие с Лола. Казах й, че това ще е страхотно, че може да поръчам пица и да си направим пикник в задния двор. Тя също каза, че ще е страхотно и знаеш ли какво? Да, именно. Искам да кажа, защо да губя време и енергия да се боря, когато всички знаем, че съм любовник, а не борец? — Отново се изсмя, едно ликуващо „хаа!“, което рикошира в стените и цапардоса главата на Кейси като отскочила топка. — Много мислих за ситуацията с Дру и внезапно осъзнах, че е много проста. Не зная защо не съм го разбрал по-рано. Навярно, защото бях ядосан от всичко. Сега обаче видях, че Дру е като тъжно кученце, което иска само да бъде обичано, а всички го подритват по улицата. Така че, вместо да се присъединя към тълпата, вместо да се отнасям към нея като към богато облечена отрепка, както е свикнала да правят мъжете в живота й,

реших да я третирам като някоя принцеса от приказките на Лола. Ще си лъсна доспехите, ще се метна на белия си кон и ще я отнеса.

Уорън не спираше:

— Може би ще попиташ — как? Добре, ще ти кажа, въпреки че благоразумието ми казва да си затварям устата. Но в края на краищата, кое е това благоразумие и как смее да ми казва какво да правя? — Той се ухили. — Какво пък, по дяволите. Аз съм пиан, а ти няма да преживееш неделата. А щом веднъж умреш и те няма, от мен ще зависи дали да предложи на сестра ти крепко рамо, на което да поплаче. Скърбящият вдовец утешава съкрушената си балдъза. Толкова разбиращо. Толкова съчувствено. Как да ми устои? Как да не се влюби?

Думите му приличаха на заключителна пледоария пред съдебно жури.

— И кой би осъдил подобна любов? Любов, родена от скръбта, от съвместното чувство на загуба. Идеално е, не мислиш ли? Ще я караме бавно, разбира се, ще изчакаме поне година, преди да обявим годеща си, последван от бърза, но изискана сватба. Лола ще бъде шаферка. Може дори да поканим Гейл и Жанин за подгласнички. Е, може би не Жанин. Както и да е, щом веднъж с Дру се оженим, ще заживеем дълго и щастливо. Поне една-две години. Тогава ще последва нов ужасяващ поврат на съдбата. Майка и дете загиват, когато платноходката им се преобръща в коварните води на мексиканския бряг; съсипаният съпруг едва не се удавя, опитвайки се да ги спаси. Отсега виждам заглавията във вестниците. Естествено, ще се пуснат слухове за смъртта им. Знаеш какви са хората. Всички си падаме по клюките и мълвите. По дяволите, ти си израсла сред тях. А каква беше философията на баща ти? Да вървят по дяволите и клюките, и мълвите! Покажи ми студеното, твърдо доказателство. И макар да очаквам, че ще се появят съмнения относно вероятността светкавицата да удари два пъти на едно и също място и две богати и млади сестри да загинат в отделни, но еднакво трагични катастрофи, доста преди да им е дошло времето, и детектив Спинети несъмнено ще почне отново да души наоколо, подозирам, че разследването му ще се сблъска със същата каменна стена, както и предишното. Пък и смятам, че ще се примиря с няколко месеца подозрения, щом в замяна ще получа лукс за цял живот. А този път дори няма да ми се наложи да делия с никого.

Всичко ще бъде мое. Всичко, за което е работил баща ти. И за което е мамил. И за което е крал. Защото баща ти наистина не беше много добър човек, Кейси. В неговия случай слуховете и клюките бяха напълно верни. Зная, защото с години следих кариерата му. Изучих всичко за него. Не мога да ти опиша колко много му се възхищавах, как исках да съм той. Дори написах статия за него в юридическия факултет. Не мисля, че някога съм ти казвал това, нали? Не, разбира се, че не. Според теб, аз никога не бях чувал за Роналд Лърнър, преди да те срещна.

Кейси усети как клепачите ѝ нерешително потрепват. Искаше да види този човек, когото бе обичала и за когото се бе омъжила, който я бе прильгал и измамил, беше си играл с нея и я беше използвал, а накрая се беше опитал да я унищожи. Ако не друго, то поне трябваше да го погледне в лицето, да види гротескното чудовище зад маската на чаровния принц, преди да умре.

Знаеше, че е рисковано. Ами ако вече не се взира в луната? Ако гледаше право в нея? Можеше ли да го заблуди, че очите ѝ не виждат нищо? Можеше ли да го заблуди поне за няколко секунди с лекотата, с която той я бе заблуждавал повече от две години?

Бавно и внимателно Кейси отвори очи.

Той стоеше до прозореца, но вече не гледаше в нощта. Вместо това, бе насочил погледа си към отсрещната стена на спалнята и красивият му профил бе осветен отзад от кръглото петно на луната.

Изглежда съвсем същият, помисли си Кейси и потисна толкова дълбока въздишка на копнеж, че едва не се чу. Копнеж по какво, запита се раздражено. Копнеж по предишния си живот, който бе изгубила? Живот, построен на лъжи и измама? Как можеше да копнее по мъж, който искаше само смъртта ѝ?

И въпреки всичко го имаше — копнеж, макар и примесен със страх, ярост и ненавист, но все пак копнеж. Имаше ли изобщо съмнение, че Дру щеше да се поддаде на същия този магнетичен чар? В края на краищата и двете бяха дъщери на Роналд Лърнър, а той ги бе подготвил много добре за мъже като Уорън Маршъл.

Уорън въздъхна и прокара длан през гъстата си кестенява коса, по-дълга от последния път, когато Кейси го бе видяла. Пристегна колана на копнинения си халат, един от многото подаръци, които Кейси му бе дала за последната Коледа, и отново въздъхна.

— Е, какво е мнението ти за последния ми план, Кейси? — попита той и се обърна.

Тя тутакси затвори очи.

— Мислиш ли, че ще сработи? — Той се приближи до леглото. — Мислиш ли, че Дру ще си падне по чаровния принц като теб? Мислиш ли, че ще се съгласи да стане госпожа Уорън Маршъл Втора? Аз мисля, че ще се съгласи — каза той и продължи без пауза. — Добре тогава. Мисля вече да се връщам в леглото. Да се потупвам така сам по гърба се оказа доста изтощително. — Той се наведе и целуна крайчеца на устните ѝ.

Кейси се почуди дали очите му са затворени и с мъка си наложи да не отвори своите.

— Наистина ще ми липсват тези наши малки разговори — каза той.

През остатъка от нощта Кейси остана будна, очите ѝ бяха отворени, не се поддадоха нито на замайването, нито на умората. Тя чуваше звъна, с който големият стенен часовник в долното фоайе отброяваше всеки четвърт час. Наблюдаваше как луната избледнява. Видя как към седем часа бледата синевина на ранните утринни часове се превърна в стоманеносиво и небето се изпълни със зловещи облаци, предвещаващи дъжд. Когато час по-късно чу Уорън да си пее под душа „Докато стигна до Финикс, тя ще е заспала...“, светкавици вече раздираха небето, сякаш нарисувани от някой аниматор и гърмът разтрисаше стаята.

Аудиосветлинно шоу, специално за мен, помисли си Кейси, наслаждавайки се на спектакъла, въпреки всичко. А може би, тъкмо заради това. Кога за последен път бе изпитала такова удоволствие от гледката на дъжда, който шибя прозорците? Сети се за Дру и се почуди дали още спи или гръмотевиците са я събудили.

Дру винаги се бе ужасявала от бурите. Когато бяха малки, тя тичешком идваше в стаята на Кейси посред нощ, сгушваше се в леглото ѝ, заравяше глава под завивките и при всяка гръмотевица забиваше пръсти в ребрата ѝ. А Кейси я целуваше по главичката и я уверяваше, че бурята скоро ще спре. Дру неизменно заспиваше в това положение, а Кейси оставаше будна и пазеше сестричката си, докато бурята наистина не спреше. На сутринта Дру се измъкваше от леглото, без дума да произнесе и се връщаше в стаята си, а гордостта не ѝ

позволяваше дори намек за благодарност към сестра ѝ. Колкото повече порастаха и се отдалечаваха, Дру постепенно престана да идва в стаята на Кейси. В крайна сметка си намери други обятия, които да я утешават, други легла, в които да се сгушва.

Телефонът иззвъня.

Кейси чу Уорън да го вдига от неговата стая.

— Да, аз съм Уорън Маршъл. Точно така. Очаквахме ви. Някакъв проблем ли има? — Кратка пауза, после: — Е, не бих казал, че съм изненадан, особено при това време. Не, предполагам, че сте в задръстване. Да се надяваме, че полицията ще го оправи бързо. Да. Добре. Ще мога да се справя с Кейси дотогава. Лош късмет. Вие сте само на един изход по магистралата оттук. Да, не можем нищо да направим. Добре. Идвайте колкото можете по-бързо. Благодаря. — След миг, застанал на прага на стаята ѝ, той съобщи: — Катастрофа на магистрала „Шуилкил“.

Заради гръмотевиците, Кейси не го бе чула да идва и нямаше време да затвори очи. Моля те, не влизай, помисли си тя. Моля те, не ме поглеждай.

— Сестрата е в задръстване на километър и половина от изхода за Роузмънт. Явно в момента полицията разчиства пътя.

С крайчеца на околото си Кейси го видя да поклаща глава.

— Не мога да разбера какво им става на хората при най-малкия дъжд — каза той и думите му бяха съпроводени от още една оглушителна гръмотевица. — Забравят как да карат. Както и да е, тя трябва да пристигне до половин час. Нали можеш да почакаш дотогава за храната?

Телефонът иззвъня.

— Сигурно пак е сестра Фридландер — каза той и дойде до нощното шкафче. Кейси затвори очи. — О, здравей, Дру — обади се той след секунда с мек като кашмир глас. — Да, виждам какво става навън. Доста ужасно е. А според прогнозата ще става само по-лошо. Но добрата новина е, че късно през нощта ще се оправи, така че всичко ще е наред в Гетисбърг утре. Не, ако бях на твое място, днес не бих карал. Разбира се. Напълно разбирам. И мен не би ме хванала да шофирам в такова време. Не се тревожи. Утре ще си поръчаме пица. Абсолютно. По-късно ще ти се обадя с пълен отчет. Добре. Опитай се

да не се тревожиш и целуни силно Лола от мен... Ами, кажи ѝ, че и аз го чакам с нетърпение. — И затвори телефона.

— Това беше сестра ти — събщи той и се отпусна на стола до леглото. Включи телевизора. — Днес няма да дойде.

30.

— Така-а — каза мек женски глас. — Как се чувствате в тази прекрасна неделна утрин, госпожо Маршъл? Вчерашната буря разтревожи ли ви? Кръвното ви продължава да е малко височко, доколкото виждам.

Кейси разпозна гласа на Хариет Фридландер от предния следобед. Почувства внимателното ѝ докосване. Колко е по-различно от това на Патси, помисли си тя. Хариет свали апарата за кръвното от ръката ѝ и нежно отмахна косата от челото ѝ с дланта си. След това продължи със заниманията си — прекара топла и влажна кърпа по лицето и ръцете на Кейси и се насочи към тръбата ѝ за хранене.

— Ето — заяви, когато приключи с всичко. — Вече сте готова да посрещнете деня.

Да посрещна смъртта, поправи я мълком Кейси. Чу как жената отива към банята и лекичко отвори очи, колкото да зърне прибраната ѝ сива коса и изрядната розова униформа.

— Как е жена ми тази сутрин? — попита Уорън, влизайки в стаята. Той отиде до леглото и хвана двете ръце на Кейси, които госпожа Фридландер бе поставила отгоре върху завивките.

— Кръвното ѝ все още е по-високо, отколкото трябва. Може би ще се консултирате с лекаря ѝ.

— Първата ми работа утре сутринта ще бъде да му се обадя. Освен ако не смятате, че трябва да я закарам в болницата още сега...

— Не, не. Не мисля, че това е необходимо. Никога не е добре да се ходи в болница в неделя. Ще ви посрещнат само стажанти. Няма непосредствена опасност за Кейси.

Ето къде грешиш, помисли си Кейси.

Смъртоносна грешка.

— Значи всичко ѝ е наред до довечера? — попита Уорън.

— Ще дойда отново да ѝ сменя тръбата за хранене в пет часа.

— Идеално. Ще се видим тогава.

— Има ли още нещо, което мога да направя, докато съм тук?

— Не, благодаря ви. Бяхте повече от щедра с времето си. Поначало беше много любезно от ваша страна да дойдете днес, особено след като ви повиках в последната минута.

— Радвам се, че можах да помогна. Довиждане, Кейси. Ще се видим по-късно.

Моля те, не си отивай.

— Ще ви изпратя — каза Уорън.

— Благодаря.

Веднага щом двамата излязоха, Кейси отвори очи. През прозореца нахлуваше ослепително лятно слънце, което я накара бързо да примигне няколко пъти. Денят бе смайващо красив. С подобни снимки украсяваха кориците на разни брошури. Срамота е да се похаби с умиране, каза си Кейси и сви пръстите на ръцете и краката си, завъртя глезените и китките си. Бавно и много предпазливо започна да извива главата си настрани, но спря, понеже чу входната врата да се затваря. Знаеше, че след секунди Уорън щеше да се появи и внимателно върна главата си в предишното положение.

— Е, каква мила дама — коментира Уорън, щом се появи на прага. — Много ще се разстрои като се върне следобед и открие, че си умряла. Сигурно ще се обвинява, че не е настояла да те закарам в болницата. Е, какво да се прави? — Той помълча, сякаш очакваше отговор. — Добре, много би ми се искало да остана и да си побъбрим, но трябва да привърша подготовката си за предстоящата ми среща. Нали не би искала да карам сестра ти да чака? Така че, извини ме.

Кейси държа очите си затворени през десетте минути, които бяха необходими на съпруга ѝ да свърши, каквото там правеше, и да се върне. Когато отново се появи, миришеше на одеколон и паста за зъби.

— Как изглеждам? — Той приседна на ръба на леглото и отново взе ръцете ѝ в своите. — Да, предполагам, че си права. Едва ли моментът е подходящ за лоши шеги. Ник ще дойде след няколко часа. Да се надяваме, че няма да се забави дълго. Надявам се също, че те изпращам на по-добро място. Така че, пази се по време на пътешествието. — Уорън се наведе и я целуна право по устата.

Кейси едва се удържа да не го захапне. Дали бих могла, зачуди се тя. Дали би имала достатъчно сили?

— Сбогом, Кейси.

Усети как става и тръгва, после се позабавя до вратата за един последен поглед назад. Дали изобщо изпитва някакви угризения, запита се тя. След няколко секунди входната врата се затвори. Едва тогава Кейси посмя да отвори очи. Моментално и рязко стаята се фокусира пред нея.

Трябва да се махна оттук.

Но как? Какво би могла да стори?

Опита да се обърне на една страна. Тялото ѝ обаче не се подчиняваше и въпреки усилието да прехвърли дясната си ръка от лявата страна, тя извърши съвсем слабо движение. След няколко мъчителни, но безполезни минути Кейси се отказа и обърна разплаканите си очи към тавана.

Само ако можеше да стане от леглото. Ако можеше да стигне до телефона, да се обади на 911. Въпреки че не можеше да говори, полицията щеше да засече обаждането и да бъде алармирана. Някой щеше да дойде. Някой щеше да я спаси.

Само че как да стане от леглото, като не можеше дори да се обърне на една страна, понеже мускулите ѝ бяха атрофирали от месеците бездействие и сега беше безпомощна като новородено бебе?

Трябва да има някакъв начин.

Не можеше просто да си лежи тук и кротко да чака някакъв непознат да дойде и да я удуши. Уорън бе споменал, че има на разположение няколко часа. Сигурно, ако направеше по-концентрирано усилие, би могла да стане от това легло, да стигне до телефона и да се махне от тази къща.

На Кейси ѝ се стори, че измина цяла вечност, докато успя да помръдне главата си няколко сантиметра наляво. Стаята бавно се извъртя под друг ракурс, наситеносиньото небе изчезна зад нежно лилавата завеса и бледоморавата стена. Тя продължи с усилието си и погледът ѝ мина през плазмения телевизор на срещната стена, през раирания стол и накрая се приземи върху нощното шкафче до леглото, когато бузата ѝ докосна възглавницата. Направих го, помисли си тя и забеляза часа на електронния часовник върху шкафчето — големите червени цифри ясно показваха 11:15.

Имам още много време, увери сама себе си Кейси и поднови усилията си. Гадеше ѝ се и ѝ се виеше свят, но тя пребори тези чувства и съумя да върне главата си в първоначалното положение върху

възглавницата. Тогава продължи на другата страна и видя затворената врата на вградения гардероб, както и отворената врата към коридора.

Трябва само да стана от това легло, да взема телефона и да набера 911.

Пръстите ѝ вече го набираха във въздуха, докато тя болезнено извиваше глава към телефона върху нощното шкафче отляво. Представи си шкафчето до леглото на майка си и се запита дали pistolетът още е в най-горното чекмедже, където тя винаги го държеше.

Дали това бе възможно?

Никой не бе ползвал тази стая, преди Уорън.

Дру винаги бе отказвала да разчистят нещата на родителите им, казваше, че било злоещо и всеки път го отлагаше, докато накрая съвсем забравиха. Кейси също не напираше особено да се рови в нещата им. Все си казваше, че някой ден ще се захванат. Имаха много време.

А сега времето свърши, разбра тя и се опита да се оттласне до седнало положение. Почувства как всеки мускул в тялото ѝ протестира и отказва да ѝ послужи. Но дори и pistolетът все още да беше там, дори да успееше да стигне до него, щеше ли да има достатъчно сили да дръпне спусъка?

А дори и да би могла, щеше ли съвестта ѝ да позволи?

О, боже мой, ахна Кейси, когато отново погледна часовника — цифрите сочеха 11:52. Не може да бъде. Не може да е изминал половин час от последния път, когато го бе погледнала. Не може да е свършила толкова малко за толкова дълго време.

Какво да направя? Може ли някой да ми каже — какво, по дяволите, да направя?

Продължавай да опитваш, каза си и в този миг телефонът почна да звъни. Един, два, три пъти. Пресегни се и вдигни проклетия телефон. Четири пъти. Пет. Ало? Ало? Но въпреки че Кейси протегна ръка по посока на звука, телефонът спря.

Това не е честно. Не е честно.

— О, я порасни — чу Жанин да я скастрия от някакво далечно място в ума ѝ. — Кой ти каза, че животът е честен?

— Да не мислиш, че аз съм бил готов да умра? — попита баща ѝ.

— Да не мислиш, че ми хареса да се разбия в студените води на залива Чесапийк? — сопна ѝ се майка ѝ.

— Мъжът ми умря от левкемия, още докато беше млад — напомни ѝ Гейл. — Това честно ли беше?

Прави сте, мълком се съгласи Кейси и върна обратно главата си на мястото ѝ. Честността никога не е била част от уравнението. Ако питаш „Защо аз?“ в лоши времена, трябва да си задаваш същия въпрос и в хубавите. Изводът е, че човек трябва да изиграе картите, които са му дадени. В нейния случай или трябваше да вдигне залога, или да се откаже. Обаче не съм готова да се откажа, помисли си Кейси.

Не още.

Тя започна упражненията, които Джереми практикуваше с нея. Сви ръце в лактите, опита да подгъне колене. Само че така плътно бе завита, че краката ѝ почти нямаха място за движение. Въпреки това Кейси натисна чаршафите с крака, твърдо решена да ги поразхлаби. След около десет минути завивките ѝ най-после почнаха да поддават. Тя затвори изтощена очи.

Когато отново ги отвори, часът беше дванайсет и десет.

Не, не може да бъде. Не може да бъде.

Как е могла да заспи, дори и за десет минути? Времето ѝ изтичаше. Трябваше да стане от леглото. Трябваше да се махне от къщата.

Кейси пробва отново да си повдигне краката. Този път успя да придвижи коленете си на половината разстояние до гърдите, но след това те се сгромолясаха от умора. Сърцето ѝ бясно биеше в гърдите. Не се съмняваше, че ако госпожа Фридландер бе тук сега да ѝ провери кръвното налягане, то щеше да удари тавана.

Трябва да стана. Трябва да стана от леглото.

— Тр-р-р-я-я-б-б...

Странни звуци достигнаха до Кейси, като че ли от другия край на стаята. Кой беше там? Дали Уорън не се бе прибрал през минутите, когато бе заспала? Дали в този момент не седеше на някой стол до прозореца, не я наблюдаваше и не се смееше на напразните ѝ опити да избяга?

Кейси бавно извъртя глава към столовете пред прозореца.

Там нямаше никой.

Предпазливият оглед на стаята показва, че е сама.

— К-к-а-а-к-в...?

О, боже мой. О, боже мой.

Звуците идваха от собствената ѝ уста. Щом осъзна това, Кейси моментално се опита да изговори още. Повечето се разпиляваха във въздуха, веднага, щом се докоснеха до него и звучаха по-скоро като пъшкане и дрезгав шепот.

Не мога да умра сега. Не мога.

— Не м-м-о-о...

Телефонът отново звънна. Главата на Кейси се завъртя натам. Не бързо, но не и толкова бавно, като предишния път.

Не спирай. Не спирай.

Кой ли звънеше? Дали не беше Ник, ужасният човек, когото Уорън бе наел да я убие? Дали не се обаждаше да каже, че няма да успее, понеже е попаднал в задръстване на магистрала „Шуилкил“? Или може би, че е променил решението си, понеже, едно е да блъснеш някого с тежка машина, но съвсем различно, да го удушиш с голи ръце и да усетиш предсмъртното му дихание между пръстите си? Сигурно дори и наемните убийци си имат своите граници.

Този път телефонът спря да звъни само след четири позвънявания.

Нямаш време за това, нахока се сама Кейси. С усилие повдигна едното си коляно, после другото. Когато обаче се пробва да повдигне и двете едновременно, това се оказа невъзможно.

Няма нищо. Няма нищо. Не спирай. Не спирай.

— Н-н-е-е...

Когато Кейси отново погледна часовника, той показваше 12:30.

Не спирай. Не спирай.

12:35. 12:42. 12:47.

Телефонът отново звънна.

Може би някой щеше да се усъмни, понеже никой не вдига телефона. Може да дойдат и да проверят. Може да се обадят в полицията и да ги накарат да проверят къщата, да видят дали всичко е наред.

Още четири позвънявания и отново тишина.

Пет минути по-късно звъненето беше на входната врата. Някой започна силно да блъска по нея отвън.

Слава богу, помисли си Кейси. Там имаше някой. Някой бе дошъл да я спаси.

Помощ! Моля ви, някой да ми помогне!

— П-о-о-м-м... — Думите на Кейси бяха по-скоро въздишка.

Входната врата се отвори и затвори.

Той е тук, разбра Кейси. Убиецът ѝ беше в къщата.

Защо обаче щеше да звъни и да удря по вратата? Уорън би трябвало да му е дал ключ. Защо бе това представление?

— Хей? — От долното фоайе се разнесе женски глас. — Има ли някой вкъщи?

Патси?

— Хей? — провикна се отново тя.

Какво правеше Патси тук? Дали не беше част от плана? Какво ставаше?

— Уорън? Вкъщи ли си? — попита Патси, изкачи се по стълбите и отиде до стаята му. — Уорън?

Кейси спусна крака надолу, положи ръце върху завивките, а главата ѝ зае обичайното си място в средата на възглавницата. Остави очите си отворени и се втренчи право напред. Каквото и да предстоеше да се случи, тя искаше да го види.

— Виж ти, виж ти — каза Патси, след като влезе в стаята ѝ и пусна голямата си платнена чанта на пода. — Ти си тук! Помислих, че може да са те върнали в болницата или нещо такова. И къде са всички, впрочем? Не мога да повярвам, че са излезли и са те оставили сама. Май не е много мило от тяхна страна, а? Макар че не можеш да се оплачеш, че не съм те предупредила. — Тя се захили, наведе се над леглото и застана изцяло пред зора на Кейси.

Изглеждаше почти така, както Уорън я бе описал, макар да бе похубава, отколкото Кейси очакваше. Очите ѝ бяха наситенокафяви, което малко се притъпяваше от сивите сенки и щедро наплесканата черна спирала. Кожата ѝ беше бледа, а червеникаворусата коса бе навита на хлабав кок отгоре на главата. Щедрият ѝ бюст преливаше през V-образното деколте на ярколилавата блуза. Над колана на ниско изрязаните прилепнали бели дънки се виждаше пъпа ѝ с пиърсинг — малка златна халка.

— И къде е Уорън? На тренировка ли? — попита Патси. — Толкова ли не можа да намери кой да те гледа? Май не е трябвало така

да бърза да ме освобождава. Не е лесно да се намери друга от моя калибър. — Тя отново се ухили, но смехът ѝ бе по-скоро горчив. — Малко зачервена ми се виждаш. Да не се потиш? — Патси се наклони още, после рязко се отдръпна.

Дали не разбра, че я виждам, запита се Кейси. Дали да не ѝ разкрия това?

— Какви ги върша? — попита Патси и отстъпи назад. — Ти вече не ми влизаш в работата. — Тя отиде до прозореца. — Много хубава гледка, наистина. Ще ми липсва. Е, добре. Може пък и да се върна. — Тя въздъхна. — Навярно се чудиш какво правя тук сега.

Мина ми през ума.

— Май *случайно* съм си забравила един пуловер в дъното на чекмеджето в стаята ми. Нарочно случайно, разбира се. Та, първоначалният ми план беше да се отбия, да помоля Уорън да ми помогне да го намеря, после да го изкуша с няколко мили думи и малко по-щедро деколте и — дай, боже — да се озова в леглото му. Пробвах да се обадя по телефона, просто за да проверя колко хора има наоколо, обаче никой не вдигна. Обадох се дори когато вече бях пред вратата. После звънях и чуках, и чаках до безкрайност. Едва не си тръгнах. Но пък си казах: Добре де, какъв е смисълът да измина всичкия път дотук и да си тръгна с празни ръце? Затова реших да вляза. Все още имам ключ. *Случайно* забравих да го оставя. Както и да е, предположих, че са те върнали в болницата. Изобщо не ми и хрумна, че може да са те оставили тук сама.

Патси помълча и продължи:

— Но ето те тук и ето ме мен. И понеже явно няма изгледи в скоро време да си легна с този твой красив съпруг — което, предполагам, означава, че печелиш, защо поне да не си отида с няколко прощални подаръка? Както във всички тези състезания, които гледахме с теб по телевизията?

Тя отиде до гардероба на Кейси, отвори вратата и влезе вътре.

— Като, например, този копринен шал — отбеляза и след малко се върна с жълто-черния шал „Хермес“, от който се бе възхитила порано. — Същият, заради който сестра ти толкова се разяри. — И Патси го уви хлабаво около врата си. — В смисъл, ти каква полза ще имаш вече от него? Пък и на мен ми стои много по-добре. Не мислиш ли?

Можеш да вземеш шибания шал. Взимай, каквото искаш. Само ме махни оттук.

— Помощ — тихо проплака Кейси. Едва доловимият звук се отрони от устните ѝ като есенно листо.

Патси замръзна на място. Очите ѝ широко се отвориха. Долната ѝ челюст падна към брадичката.

— Какво?!

Кейси се опита да оформи думите отново, но те отказаха да ѝ се подчинят, заплетоха ѝ се на езика и не можаха да се подредят наново.

Патси се вира в нея в продължение на няколко дълги секунди, после избухна в смях.

— Господи, изкара ми акъла. Можеш ли да си представиш? Наистина си помислих, че каза нещо. Исусе, едва не се напиках. Какво ми става? Мамка му, трябва да се махам оттук.

Не. Не, почакай. Моля те.

— Само ще си взема още няколко неща — каза Патси и отново изчезна в гардероба. — Виж какво, тези панталони „Прада“ са ми малко малки, но пък може и да взема нещичко за тях, ако ги продам по Интернет. И това сако „Армани“ ужасно ми харесва, въпреки че сигурно ще трябва малко да го поотпусна в бюста.

Трябва да ми помогнеш. Трябва да ме вземеш с теб. Не можеш да ме оставиш тук.

Кейси почна яростно да ритя с крака под завивките, сякаш плуваше. Тя оттласна глава от възглавницата и вдигна дясната си ръка. Сграбчи въздуха така, сякаш се вкопчваше за живота.

Помогни ми. Трябва да ми помогнеш.

— Добре. Мисля, че това е всичко — каза Патси и се появи от гардероба. Ръцете ѝ бяха пълни с неща на Кейси. — Шибан боже господи! — извика тя и изпусна всичко на земята, когато погледът ѝ срещна този на Кейси.

Кейси падна обратно върху възглавницата си, сломена от усилието на извършеното, а Патси се срина на пода.

31.

Патси? Патси? Къде си? Какво стана, по дяволите?

Избягала ли беше? Кейси се опита да се изправи в леглото, за да огледа по-добре, но тялото не ѝ се подчини.

Патси, за бога, къде си? Върни се. Трябва да ми помогнеш. Трябва да ме махнеш оттук.

Изминаха още няколко минути, докато Кейси събра достатъчно сили и отново си повдигна главата. Отначало видя само разпръснатите си дрехи, нападали като есенни листа по сивия килим.

И тогава я видя.

Патси бе наполовина седнала, наполовина легнала на пода, с гръб, опрян на отворената врата на гардероба, главата ѝ бе клюмнала на дясното рамо, а очите ѝ бяха затворени.

Не смей да припадаш, ти, малка крадло. Събуди се! Чуваш ли ме? Събуди се!

Не мога да повярвам, мислеше си Кейси. Неспособна да задържи позицията си, тя отново се строполи на възглавницата.

Не, не, не, не, не, не, не.

Патси изхърка.

Да! Събуди се. Събуди се, по дяволите.

Хъркането премина в стон. Дали се свестяваше, или изпадеше в по-дълбоко безсъзнание? Какво ставаше?

— Господи — прошепна след няколко дълги секунди Патси. Тромаво застана на колене и бавно и неохотно обърна поглед към Кейси.

— Не мога да повярвам — произнесе тя, без да помръдва. — Виждаш ме, нали? В съзнание си. — Тя направи две предпазливи стъпки към леглото. — Кога стана това? Къде е Уорън? Някой обади ли се в болницата? — Тя отиде до телефона с протегнатата ръка.

О, благодаря ти. Благодаря ти.

И тогава се чу непогрешимият звук от превъртане на ключ. Входната врата се отвори.

— Уорън — ахна Патси и се обърна назад към купчината дрехи на пода.

Не е Уорън, помисли си Кейси, докато вратата се затваряше.

А смъртта.

В очите на Патси като мълния просветна паника.

Шум от стъпки нагоре по стълбището.

— Мамка му — измърмори Патси, втурна се назад, грабна дрехите и ги хвърли в гардероба. — Какво ще му кажа? Как ще обясня...?

— Красавице? — разнесе се изкусителен глас от коридора. — Твоят принц пристигна.

Кейси видя как очите на Патси се свиха и веждите и се смръщиха. Какво става, мълком попита тя Кейси. Това не е Уорън. Какво трябва да направя сега?

Просто дай да се разбере, че си тук. Това ще е достатъчно да го спре. Той ще е също толкова объркан като теб.

Спаси ме, беззвучно викна тя.

Патси се люшна към Кейси, първо протегна ръце към нея, но отново ги отпусна, когато стъпките се приближиха.

Не. Какво правиш?

Внезапно Патси се обърна, спусна се към гардероба и затвори вратата след себе си. Но почти веднага вратата се отвори и тя отново изскочи навън.

Дали не я е загризала съвестта? Дали сестринският морал не бе взел връх над първичните инстинкти?

Слава богу. Слава богу.

В крайна сметка обаче, инстинктите на Патси проработиха само в посока на собственото ѝ самосъхранение. Тя грабна чантата си от пода и бързо се върна в гардероба. Но този път нямаше време да затвори вратата след себе си.

Дали гледа, запита се Кейси. Щеше ли да види какво ще се случи? Имаше ли някакъв шанс да ѝ се притече на помощ?

С крайчеца на окото си Кейси забеляза мускулестата фигура на Ник да изпълва отвора на вратата. Той постоя там неподвижно в продължение на няколко секунди. Кейси се молеше да се е разколебал и сега, когато вече беше тук, когато трябваше действително да се

изправи лице в лице с онова, за което бе дошъл, да осъзнае, че не може да го направи.

Моля те, не се приближавай.

Ала той вече вървеше към нея. Придвижи се с лекота и спря в основата на леглото. Погледът му обходи тялото ѝ и спря на лицето.

— Определено си хубавичка — каза. — Срамота е, че трябва да направя това.

Кейси се взираше в мъжа, нает от съпруга ѝ да я убие, и го преценяваше по един безстрастен, почти клиничен начин. Бе среден на ръст, към метър и седемдесет или метър и седемдесет и пет висок, с масивен гръден кош и впечатляващи бицепси над слаби бедра. Косата му беше тъмна и много ниско подстригана, носът прав и тесен, очите кафяви, с игриви златни петънца, устните сочни и изненадващо момичешки. При нормални обстоятелства може би щеше да ѝ се стори привлекателен.

Видя го как бърка в джобовете си и вади чифт латексови ръкавици. Очите ѝ се разшириха от страх, но мъжът бе съсредоточен в нахлуването на ръкавиците и не забеляза.

— Не мога да оставям никакво издайническо ДНК — поясни той, заобиколи леглото и застана до главата ѝ. — Сега само си лежи мирно и бъди добро момиченце, а аз ще се постарая да го направя колкото се може по-бързо и безболезнено. — И без повече отлагане, хвана носа ѝ, стисна го с пръстите на дясната си ръка, а с лявата запуши плътно устата ѝ.

Кейси отчаяно се бореше за въздух. Мирисът на латекс изпълни ноздрите ѝ и стаята почна да се върти. Ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха, а краката безполезно се заизвиваха под чаршафите. Звучно ахване се изтръгна от устните ѝ.

Само че ахването не излезе от нейните устни. Кейси осъзна това в мига, когато натискът върху носа и устата ѝ внезапно се отхлаби и мъжът бързо отдръпна ръце.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той и се отдалечи от Кейси.

Кейси отвори широко уста и засмука въздух в дробовете си като вакуум. Стаята безконтролно се въртеше пред очите ѝ, подът сменяше мястото си с тавана, тръбните столове до прозореца се плъзгаха от едната стена до другата, картините подскачаха по стените.

Ник целенасочено се отправи към гардероба. Направи две крачки навътре и отново се показва, влачейки хълцащата Патси към центъра на стаята.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Моля те — плачеше тя. — Не ме наранявай. Не ме наранявай.

В отговор той я блъсна към края на леглото.

— Май се майтапиш с мен — изръмжа и силно я зашлеви по лицето.

Патси изпищя и се помъчи да избяга от смъртоносната му хватка.

Тя се вкопчи в раирания стол и се опита да го избута помежду им, но Ник беше твърде бърз и твърде силен. Той запрати стола настрана, сякаш беше плюшена играчка, сграбчи Патси за врата, уви около него шала „Хермес“ и силно го стегна. Патси стрелна ръцете си нагоре, разкъса ръкавиците му и заби нокти в лицето му.

— Мамка му! — изруга мъжът, когато ноктите ѝ издълбаха кървава следа. Изпаднал в бясна ярост, той стегна шала толкова силно около врата ѝ, че платът се изгуби в гънките на плътта ѝ.

Кейси с ужас гледаше как краката на Патси панически почнаха да ритат във въздуха, пръстите ѝ се мъчеха да отслабят смъртоносната коприна на врата ѝ, а очите ѝ се разшириха при вида на неизбежната ѝ гибел.

Не, моля те, не.

Тогавя Кейси чу някакво прещракване и Патси изведнъж престана да се бори. Краката ѝ спряха да ритат, ръцете ѝ вече не се мятаха. Кейси затвори очи, осъзнала, че Патси е мъртва.

Когато отново ги отвори, Ник отпусна шала и тялото на Патси тромаво се срина на пода.

— Мамка му — ругаеше непрестанно и крачеше напред-назад. Потупа страната си с опакото на китката и трепна при вида на кръвта по белия латекс. — Виж какво ми направи на лицето, кучко. Мамка му! — и изрита безжизненото тяло на Патси. — И ми скъса шибаните ръкавици. — Той ги изтръгна от ръцете си, хвърли ги на пода и се втренчи в Кейси.

С огромно усилие Кейси си придаде безизразен вид и се взря напред.

Ник стоя абсолютно неподвижен в продължение поне на две минути, очевидно претегляйки възможностите си, мъчейки се да реши

какъв да бъде следващият му ход.

— Добре — каза накрая, явно взел решение. — Май ще получиш помилване, Красавице. Аз кървя. Ръкавиците ми са скъсани. Под шибаните си нокти кучката има моето ДНК. И няма абсолютно никакъв начин, по дяволите, да направя две на цената на едно. Това определено не влизаше в първоначалното споразумение. Бих казал, че ще се наложи отново да преговаряме, преди да продължим нататък.

Кейси с мъка потисна един стон на облекчение да не излезе от гърлото ѝ.

Видя как той почна да оправя стаята, върна фотьойла на мястото му и провери дали всичко друго е там, където трябва. После спря и се огледа, сякаш търсеше нещо конкретно.

— Чантата ѝ трябва да е тук някъде — измърмори и обходи с очи пода. Насочи се към гардероба, прескочи трупа на Патси и след секунди се върна с голямата ѝ платнена чанта в ръце. Потършува вътре и намери портмонето ѝ. — Чудех се на кого е онази таратайка отвън — каза и пхна ключовете ѝ в джоба си. — Още една кола, от която трябва да се отърва. Бих казал, че току-що бонусът ми малко нарасна. — Върна се при леглото, изпъна завивките на Кейси и дори избърса слюнката в крайчеца на устата ѝ. — Ще те хвана по-късно, Красавице. — Тогава се върна при Патси, взе мъртвото ѝ тяло в ръце и безцеремонно го метна през рамо. Шалът все още бе здраво пристегнат около врата ѝ. И без дори да се обърне за последен път, Смъртта напусна стаята.

Едва когато чу входната врата да се затръшва след него и със сигурност разбра, че си е отишъл, Кейси си позволи да издаде един нисък гърлен вой, първичен като самия живот.

Два часа по-късно входната врата се отвори и Лола се втурна вътре, последвана от Дру и Уорън. И тримата се смееха на някаква своя шега. Вече са като едно щастливо малко семейство, помисли си Кейси и се почуди как ли щеше да реагира Уорън, когато видеше, че все още е жива.

— Лельо Кейси — провикна се Лола, тичайки нагоре по стълбите. — Лельо Кейси, аз съм тук!

— Аз също — каза Дру и усмихната влезе след дъщеря си.

Уорън идваше ли също? Какво щеше да направи като я види? Кейси осъзна, че всъщност чака с нетърпение предстоящото.

Племенницата ѝ се спусна към леглото, покатери се и се сгуши до нея.

— Бяхме в Гетисбърг — съобщи тя. — Много беше забавно. Нали, мамо?

— Да, така е — съгласи се Дру. — О, добре. Очите ти са отворени.

— Леля Кейси будна ли е?

— Не зная, миличка. Будна ли си, Кейси? — Дру я сграбчи за ръката.

Кейси я стисна с всички сили.

— Знаеш ли какво, Лола? — обърна се Дру към дъщеря си. — Хрумна ми една идея. Искаш ли да слезеш долу в кухнята и да нарисуваш на леля си някои от нещата, които видяхме в Гетисбърг?

— Видяхме цял куп огромни, огромни камъни — каза Лола. — Как се казваха, мамо?

— Канари.

— Може ли да нарисувам канарите зелени и сини?

— Не виждам защо не.

Лола скочи от леглото и се втурна към вратата, където се блъсна в краката на Уорън.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Ще нарисувам картина на канарите за леля Кейси.

Кейси долови объркването му, докато се приближаваше бавно. Едва ли не чуваше мислите му — не са ли разбрали, че е мъртва?

— Как е Кейси? — попита предпазливо.

— Очите ѝ отново са отворени — каза Дру. — Зная, че казват, че това не означава нищо, но...

Уорън се приближи и взе ръката на Кейси от Дру. Здравно стисна китката ѝ, скришом проверявайки за пулс, докато явно се мъчеше да осъзнае видяното.

— Но ти смяташ, че това е добър знак — довърши изречението на Дру той.

— Може би просто ме кара да се чувствам по-добре.

— Мен също. — Той положи обратно ръката ѝ на леглото и се взря право в очите ѝ.

Кейси отвърна на погледа му, без да мигне.

— Къде е Патси? — внезапно попита Дру.

— Наложил се да я освободя. — Уорън не отместваше поглед от очите на Кейси.

— Уволнил си я?

— Не ставаше за тази работа.

— Уау. Първо Джереми, сега Патси. Свършил си доста домашна работа.

— Човек се учи от грешките си.

— А Патси определено беше грешка — заяви Дру, оглеждайки стаята. — И сега кой се грижи за Кейси?

— Временно наех медицинска сестра.

— Къде е тя?

— Казах ѝ да дойде в пет часа — каза Уорън така, сякаш току-що я бе изпратил. — Ще ме извиниш ли за няколко минути? Трябва да се обадя по телефона.

— Колкото време ти е нужно — каза Дру и се пресегна към ръката на Кейси, щом той излезе. — Добре. Тук ли си още?

Кейси стисна ръката на Дру.

— Помогни ми — успя да прошепне, но думите залепнаха на езика ѝ като лепкав ориз.

— О, боже мой! Каза ли нещо току-що?

— Помогни ми — повтори Кейси, по-силно този път, но думите си останаха мътни и неразличими, дори за собствения ѝ слух.

— О, господи, Уорън! — викна Дру. — Върни се.

— Не! — каза Кейси. Този път думата беше кристално ясна.

— Не разбирам. Защо не искаш да кажеш на Уорън? Той толкова те обича, Кейси. Цял ден не спря да говори за теб. И си прекарахме чудесно. Държа се страхотно с Лола. Разбрах колко несправедлива съм била към него.

— Не! — повтори Кейси. — *Трябва да ме махнеш оттук. Той ще ме убие. Извикай полицията. Обади се на 911. Измъкни ме оттук.*

— Защо не искаш да кажеш на Уорън? — попита отново Дру.

Защото той се опита да ме убие. Защото ти си следващата. Защото трябва да се махнем оттук.

Думите обаче отказаха да се оформят и се отрониха от устните ѝ като поток от несвързани гласни и съгласни.

— Леля Кейси пее ли? — попита Лола и влезе отново в стаята.
— Мислех, че ще нарисуваш на леля си картинка — нервно произнесе Дру.
— Не можах да намеря боичките.
— Мисля, че са в шкафа под мивката.
— Потърсих там.
— Потърси отново — сопна ѝ се Дру, когато Лола отново се покатери на леглото.
— Не искам. Искам леля Кейси да ми изпее песничка.
— Тя не може да пее, миличка.
— Може. Чух я.
— Повика ли ме? — внезапно попита Уорън от коридора.
— Леля Кейси пее!
Не!
— Лола...
— Какво?
— Не е пяла — каза Дру.
— Пееше. Аз я чух.
Не. Не.
— Какво точно правеше? — Уорън се озова до леглото с две огромни крачки.
— Приличаше повече на пъшкане. — Дру боязливо погледна към Кейси.
— Защо я гледаш така? — ядосано попита Уорън. — Да не си мислиш, че може да те види? — Неочаквано той се пресегна и откъсна рисунката на Лола със зebrата от стената и размаха пъстрите ивици пред очите на Кейси. — Можеш ли да видиш това? Можеш ли?
— Ти ми смачка рисунката — проплака Лола.
Кейси се опита да си затвори очите, но беше твърде късно.
— Примигна — констатира Уорън. — Мили боже, ти примигна.
— Какво означава това? — попита Дру.
— Означава, че тя вижда.
— Вярно ли е? Кейси, виждаш ли? — Дру грабна ръката ѝ. — Стисни веднъж за да.
— Какво правиш? — По лицето на Уорън се изписа първо шок, после удивление. — Да не би да ми казваш, че реагира? За бога, Дру.

Ако знаеш нещо за състоянието на жена ми, което аз не зная, моля те, кажи ми. Не мислиш ли, че имам правото да зная?

Последва дълго мълчание.

Не. Не му казвай. Моля те, не му казвай.

— Кейси е в съзнание — заяви на финала Дру.

Не. О, не.

— Какво? Откога?

— Не съм сигурна. Навярно само от няколко дни.

— От няколко дни? — повтори той. — Откъде знаеш?

— Тя стискаше ръката ми, назоваваше думи буква по буква.

— Назоваваше думи? — сковано повтори Уорън. — И защо, за бога, не ми каза за това?

— Не зная — каза Дру. — Много съжалявам.

Уорън потъна във фотьойла до леглото и отпусна глава в дланите си.

— Моля те, не се сърди — каза Дру. — Това е такава страхотна новина. Би трябвало да празнуваме. Кейси вижда. Разбира. Започва да комуникира. Не след дълго ще може да ходи и говори и ще е като чисто нова. Не е ли прекрасно това, Уорън? Кейси се върна при нас.

32.

— Тя заспа ли? — попита Уорън до леглото ѝ след няколко часа.
Дру пристъпи в стаята.

— Като къпана. Предполагам, че беше доста изморена след Гетисбърг и всички вълнения около Кейси.

— Ама че ден — съгласи се Уорън.

— Така е. Как е сестра ми?

— Като че ли си почива спокойно. Май валиумът, който сестрата ѝ даде, най-после има ефект.

— Мислиш ли, че наистина имаше нужда? — Дру се доближи до леглото на сестра си. — Искам да кажа, срамота е да я опиваме отново, точно когато почна да се свестява.

— Кейси беше ужасно развълнувана, Дру. Видя как се държа, докато госпожа Фридландер беше тук. Объркана и ужасена е. Не искам да падне от леглото и да се нарани.

— Предполагам, че си прав. Успя ли да се свържеш с някой от лекарите ѝ?

— Все още не. Обаждах се в болницата, оставих съобщения навсякъде из града. Но засега няма нищо. Неделя вечер е, какво очакваш? Ще продължа да опитвам.

— Много съжалявам, че не ти казах по-рано.

— Как можа да скриеш нещо такова от мен? — невярващо попита Уорън.

— Не зная. Предполагам, че ти бях много ядосана. Не мислех трезво. А днес неочаквано прекарахме толкова добре, ти се държа прекрасно с Лола и аз исках да ти кажа, щях да ти кажа...

— Няма нищо — след няколко секунди каза Уорън. — Важното е, че вече зная. — Нова пауза. — И така, мислиш ли, че малко шампанско е добра идея?

— Шампанско?

— За да отпразнуваме страхотната новина.

Дру се поколеба.

— Не зная. Аз не би трябвало...

— Стига. Ще спите тук тази нощ. Няма да караш. Една чаша. Няма да ти дам повече.

— Наистина ли мислиш, че е добра идея?

— Мисля, че Кейси заслужава тост в нейна чест.

Дру щастливо се засмя.

— Предполагам, че е така.

— Ей сега се връщам.

Веднага щом той излезе, Кейси изплува от мъглата, обгръщаща главата ѝ и сграбчи ръката на Дру.

Дру ахна уплашено.

— Кейси, за бога. Уплаши ме. Мислех, че спиш.

— Помогни ми — каза Кейси и отвори очи. Не беше сигурна дали изобщо е произнесла нещо.

— Какво? Не те разбрах.

Той се опитва да ме убие.

— Не звучиш свързано. Просто се отпусни. Искаш ли да повикам Уорън?

Кейси се извъртя и стисна ръката на Дру с всички сили. *Не!*

— Добре, добре. Моля те, опитай да се успокоиш. Уорън е прав. Ще се нараниш, ако продължаваш да се мяташ така.

Уорън не е звънял в болницата. Той няма намерение да се свърже с докторите. Ще те напие хубаво и после ще ме убие. Тази нощ. След това ще намери начин да обвини теб.

— Много съжалявам. Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш.

Той ще ме убие. Трябва да ме махнеш оттук.

— Моля те, Кейси, опитай да се успокоиш. Зная, че е изнервящо, но наистина нищо не ти се разбира. Поспи малко, а на сутринта, като се събудиш, обещавам, че ще се почувстваш много по-добре.

Няма да се събудя сутринта. Тогавата ще е твърде късно.

— О, струва ми се, че чувам Уорън да се връща с шампанското. — Дру погледна към вратата.

Не пий нищо. Моля те, Дру. Важно е да останеш трезва.

— Да не би да има някакъв проблем? — попита Уорън и влезе.

Кейси затвори очи и пусна ръката на сестра си.

— Кейси малко стенеше, но вече изглежда добре. Дай да ти помогна с тези чаши.

Моля те, Дру, мислеше си Кейси и се мъчеше да не се даде на съня, обвинил главата ѝ като найлонова торба. Не пий.

— „Дом Периньон“ — произнесе Дру. — Колко мило.

— Пазех тази бутилка за някой специален случай — обясни Уорън.

— А този определено е такъв — съгласи се Дру. Чу се звучно чукане на чаши, последвано от високия смях на сестра ѝ. — Внимавай. Капе на килима.

— Значи ще купим нов килим — Уорън също се смееше. — Дай си чашата.

Не. Недей. Моля те, не отпивай. Една глътка ще доведе до втора. Знаеш, че е така. Знаеш какво ще стане.

— Е? Каква е присъдата? — попита Уорън.

— Абсолютно великолепно.

— Чу ли това, Кейси? Абсолютно великолепно — повтори Уорън. — За любовта на живота ми.

— Добре дошла обратно, Кейси — последва го Дру.

Кейси си представи съпруга си и сестра си да вдигат чаши към нея.

— Побързай и се оправяй — настойчиво изрече Дру. — За да можеш да опиташ от това невероятно шампанско. — Кейси почти видя как сестра ѝ опразни съдържанието на чашата си. — О, човече, вече бях забравила вкуса на хубавото шампанско.

— Да вдигнем още един тост — предложи Уорън. — Твой ред е да си първа.

— Мой ред — повтори Дру. — Мисля, че първо имам нужда от още малко шампанско. Благодаря. Ами, чакай да видим. За сестра ми, която обичам с цялото си сърце, дори ако невинаги зная как да го покажа.

— Така, така — каза Уорън. — За живота, и здравето, и...

— ... американския начин на живот.

Уорън се засмя.

— За американския начин на живот.

— Надали ще мога да те придумам да ми напълниш чашата отново — каза след малко Дру.

Не, Дру. Моля те не прави това.

— Май мога да ти позволя още съвсем мъничко.

— Ти си голям майтап. Я, стига, Уорън. Можеш да ми отпуснеш още, нали? Сестра ми се върна от мъртвите. Предполага се, че трябва да празнуваме.

— Добре. Но това е последно.

Кейси чу да се сипва течност в чаша.

— За истинската любов — каза Дру.

— Истинската любов — повтори Уорън.

Кейси почувства как сънят нежно докосва слепоочията ѝ и очите ѝ се затварят. Нужна ѝ бе цялата концентрация на волята, за да остане будна.

— Мислиш ли, че някога ще я намеря? — замислено попита Дру.

— Истинската любов ли? Не виждам защо не. Ти си красиво момиче...

— *Богато*, красиво момиче — поправи го Дру.

Уорън се засмя.

— И си забавна, купонджийка и...

— Великолепна.

— И великолепна.

— Като това шампанско — изкикоти се Дру. — Какво ще кажеш за още само една чаша? Обещавам, няма да искам повече.

— Добре. Но категорично повече не.

— Влиза твърде леко за нещо с толкова много балончета.

— Така е.

— Обичам нещата да влизат леко. — Дру отново се изкикоти.

— И като стана дума за такива неща — каза Уорън, — какво стана с теб и Шон?

— Кой?

— Шон? Бившето ти гадже? Дето искаше пак да се съберете?

— Така ли е искал?

— А не е ли? — учуди се Уорън.

— Може и да е искал. — Дру пак се засмя. — В смисъл, защо да не иска? Аз съм забавна, и купонджийка, и... какво още съм?

— Великолепна.

— Аз съм великолепна.

— Да, такава си. Също така и много бързо пиеш. Не мога да повярвам, че чашата ти вече е празна.

— Това е, защото ти много бавно наливаш.

— Ами тогава, позволи ми да се поправа.

— Ти си мил и щедър мъж.

— А ти си мила и чувствителна жена.

— Благодаря. Не ми давай да пия прекалено много.

— Не бих си го и помислил.

— Много държа на алкохол, да знаеш.

— Виждам.

— От дълго време се занимавам с това.

— Всички имаме нужда от хоби.

Дру се разсмя така, сякаш това бе най-смешното нещо, което бе чувала.

— Много си забавен. Знаеше ли го? Забавен и купонджия.

— Къде отиде великолепен?

— Всъщност си доста великолепен.

— Благодаря.

Пак звук от пълнене на чаша.

— Е, чувала ли си се с Джереми? — попита Уорън.

— Кой?

— Джереми. Бившият терапевт на Кейси. Сигурен бях, че ще се свърже с теб.

— О, вярно. Онзи. Всъщност, наистина се обади. Вчера, фактически.

— Не си е губил много времето.

— Бързо схващаш.

— Какво искаше?

— Бях му оставила бележка в болницата, с молба да ми се обади.

Сецаш се. Само да видя дали е добре.

— И беше ли?

— Каза, че отначало бил доста разстроен и си взел няколко дни отпуска. Но вече е добре.

— Добрият човечец.

— Той е добър човек.

— Пий — каза Уорън.

— Ти също си добър човек.

Уорън се засмя.

— И къде ще те заведе на първата ви среща?

— Кой е казал, че ще ме води някъде?

— Бързо схващам, забрави ли?

Дру отново се разсея.

— Още не сме решили. Той каза да измисля нещо необикновено.

Очаква аз да му се обадя.

— И ще го направиш ли?

— Може би.

— Пийни още едно. — Уорън отново й напълни чашата.

— Не ми казвай, че тази бутилка е почти празна.

— Няма нищо. Имам друга.

— И защо това не ме учудва?

— Той не е достатъчно добър за теб, да ти кажа — каза Уорън.

— Какво? Кой?

— Джереми.

— Навярно не е. Обаче трябва да признаеш, че е дяволски готин.

— Не е съвсем мой тип.

Дру се изсмя.

— Можеше да си избереш и по-свестен.

— Сещаш ли се за някой по-конкретно.

— Може би.

— Чакай — не ми казвай. Възможно ли е по някаква случайност името му да е Уили Били? — Дру се разпищя от смях.

— Заклевам се, името му определено не е Уили Били.

— И защо не? Да не би нещо да не е наред с малкия Уили на Уили Били? — Дру направо се захласна от смях.

— Нещо ми подсказва, че си пила достатъчно шампанско вече.

— О, я стига, чичо Уорън. Нищо не пречи да си довършим бутилката.

— Тя май свърши.

— Ама ти нали каза, че имаш друга.

— Май така казах, нали?

Дру скочи на крака.

— Къде е? Аз ще ида да я донеса.

— Не съм сигурен дали идеята е добра.

— Идеята е страхотна. Ние празнуваме.

— Което си е вярно — вярно е. В хладилника е. Внимавай по стълбите.

— Добре съм. Не се притеснявай.

— Няма. — Уорън потъна във фотьойла до леглото. — Имам си достатъчно притеснения в момента. Нали така, Кейси? Особено със стария Ник, дето пак прецака всичко. — Почна да я гали по косата. — Преди малко му се обадох. Беше преизпълнен с обичайните си извинения: не съм го бил предупредил, че още някой може да бъде там; какво можел да направи; нямал друг избор, освен да убие Патси. — Ръката му замря върху челото ѝ. — А сега и очаква да му се плати двойно. Можеш ли да си представиш? Той прецаква нещата, а накрая аз трябва да плащам за грешката му. Какво, по дяволите, правеше Патси тук, впрочем? Глупаво момиче.

Кейси отвори очи и видя Уорън да се взира в нея. Кой е този мъж, зачуди се тя. Образът му се разцепи и се обособи в две лица, които закръжиха около главата ѝ.

„Ти винаги виждаш онова, което никой друг не вижда...“ — чу отново Жанин да ѝ чете.

— Престани да се опитваш да се бориш с това, Кейси — изговори Уорън. Гласът му бе тих и топъл като козината на коте. — Само правиш нещата по-трудни за всички. — Наведе се и спря да я гали по косата. — Боя се, че това наистина трябва да е последният от малките ни разговори. Какво беше казала на Жанин? Че е време да се придвижим напред? Е, май пак е време за това.

Кейси видя как двама Уоръновци целуват два чифта ръце, докато клепачите ѝ натежаваха все повече.

„Но никога не виждаш очевидното за всички“ — бе прочела Жанин.

След секунди, единствено волята ѝ вече не бе достатъчна да държи клепачите отворени и те се поддадоха на тежестта си.

— Добро момиче — каза Уорън, когато очите ѝ се затвориха.

Кейси се бореше да остане в съзнание. Остани будна, заповяда си тя. Не прави всичко толкова лесно за него. Той просто ще почака, докато и Дру заспи и тогава... какво? Ще я хвърли надолу по стълбите и някак ще направи това да изглежда като злополука? Или щеше да я задуши с възглавница, а може и да я удуши с голи ръце, и накрая пак да намери начин да обвини за всичко Дру?

Толкова съм уморена.

Не съм оценил колко ожесточена е била Дру към сестра си, чуваше го вече да разказва през сълзи на детектив Спинети и през цялото време да продължава да се обвинява за собствената си глупост. Явно на Дру ѝ е омръзнало да чака за наследството, което е смятала, че по право ѝ принадлежи, особено сега, когато Кейси проявяваше видими белези на подобрение. А и беше пила — всъщност, толкова пияна беше, че той бе настоял да остане за през нощта. Как е могъл да бъде толкова непредпазлив?

Дру щеше да е твърде смазана, за да помни каквото и да било. А дори и да съумееше да съобрази и да върне обвиненията към Уорън, щеше да е нейната дума — думата на една пияна купонджийка, която имаше и мотив, и възможност — срещу неговата, адвокат с безупречна репутация и небудещ никакви съмнения.

Дру нямаше шанс срещу него.

Както и тя самата.

Трябва да продължиш да се бориш. Не можеш да го оставиш да победи.

Той вече победи, осъзна Кейси. Беше победил в мига, когато Дру бе отпила първата глътка шампанско.

Неочаквано Уорън скочи от фотьойла и отиде до вратата.

— Дру — провикна се така, сякаш Кейси бе произнесла името на сестра си на глас. Дали? — Какво правиш там долу? Да не изпиеш цялата бутилка сама?

— Идвам — провикна се обратно Дру. — Готова или не — пропя по стълбището след секунди. — Ето ме.

— Защо се забави толкова?

Дру се кискаше, докато влизаше в стаята.

— Да не би да ти липсвах?

— Господин Периньон ми липсваше.

— В такъв случай, добре че го намерих. Обаче хич не беше лесно. Беше се скрил в дъното на хладилника. Ето го.

— Благодаря.

— Кейси май най-накрая е заспала.

— Така изглежда. Пази се — каза той. Последва силен пукот, като от пистолет.

— Сега за какво ще прием? — попита Дру.

- Какво ще кажеш за световния мир?
- Винаги ми е бил любим. За световния мир?
- За световния мир.
- И за Мадона — добави Дру.
- За Мадона ли?
- Тя е моят идол, как само вечно се обновява.
- За Мадона — засмя се Уорън.
- И за Анджелина Джоли. Тази жена е светица.
- За Анджелина.

Дру се препъна в ръба на леглото и падна на стола, зает преди малко от Уорън.

— Ох. Някой е разлял шампанско на одеялото на Кейси.

— Ето. Дай да ти наля още малко.

— За Кейси.

— За Кейси — повтори Уорън. После: — Дру, какво е това на носа ти?

— На носа ми ли?

Какво? Не. Моля те, не.

— Какво точно правеше долу? — Тонът на Уорън бе развеселен.

— Знаеш какво правех — отбранително заяви Дру. — Взимах шампанското.

— Шампанското прави балончета, не бял прах.

Кейси усети как сестра ѝ се дръпва назад, когато съпругът ѝ се пресегна към лицето ѝ. Не, каза си Кейси. *Не, не, не.*

— Просто сода бикарбонат — каза Дру и звучно подсмъркна.

Кейси си представи как закрива нос с пръсти.

— Сода ли? Наистина ли очакваш да повярвам?

— Може и да съм правила кейк.

— Какво правеше, Дру?

— Нищо.

— Не ти вярвам.

— Самонавиваш се за едното...

— Нищо ли?

— Добре де, нещичко е. Но само, за да се поотпусна. Толкова неща се случиха. А какво казват хората? Нещата тръгват по-добре с...?

О, боже, Дру. Какво си направила?

— Колко взе?

— Само няколко линейки. Не е кой знае какво.

— Дру...

Играла си му по свирката.

— Честно, Уорън. Не е кой знае какво. Стига де. Нали трябваше да празнуваме. Дай да пийнем по още една чаша.

Ти ми подписа смъртната присъда.

— Струва ми се, че пи достатъчно.

— Майтапиш ли се? Това нищо не е. Хайде. Не бъди загубеняк. Налей ми още една чаша.

Уорън въздъхна.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— Сигурна съм. И на себе си налея, докато има.

— Дай да се разберем. Ще допием тази бутилка и ще се разотидем по стаите даа подремнем няколко часа. Как ти звучи?

— Звучи ми като добър план.

По някое време през следващия един час, докато сестра ѝ и съпруга ѝ продължаваха да вдигат тостове за оздравяването ѝ, Кейси се отказа от битката, предаде се на неизбежното и потъна в безсъзнателност.

33.

Когато се събуди по някое време по-късно, Кейси беше сама.

Колко е часът, замаяно си помисли тя и обърна глава към часовника на нощното шкафче.

2:07, показваха големите червени цифри.

Два сутринта, помисли си, осъзна го бавно и се зачуди какво я бе събудило.

И тогава го чу — тихото проскръцване по стълбите, което я предупреждаваше, че някой идва.

Кой би могъл да бъде по това време? Кейси замръзна под завивките. Уорън или мъжът, когото бе наел да му свърши мръсната работа? Дали съпругът ѝ дори и сега не спеше в леглото си и не чакаше Смъртта да я грабне и да я метне надолу по стълбището като мръсно пране? А може би самият Уорън, след като лесно бе изкушил Дру и я бе докарал до пияно и надрусано вцепенение, сега идваше сам да си свърши работата?

Кейси се вторачи в тъмното към вратата. Лунната светлина, процеждаща се през прозореца, обвиваше стаята в нежна мъгла. На прага се появи някаква фигура и изпълни рамката. Поспря за малко, после бързо прекоси килима като гигантска котка. Очите на Кейси се напълниха със сълзи и зрението ѝ се замъгли. Ще имам ли достатъчно сили, за да изпищя, запита се тя, а в това време мъжът стигна до леглото с протегнати ръце. Но дори и да можеше, каква полза щеше да има?

— Не! — чу се да проплаква. Сърцето ѝ блъскаше бясно, заплашваше да експлодира в гърдите. Точно тогава някаква огромна длан ѝ запуши устата. Очите ѝ се отвориха широко, неспособни да схванат какво виждат.

— Ш-ш-ш — прошепна мъжът.

Сънуваше ли? Как беше възможно?

— Всичко е наред — успокояващо изрече мъжът и бавно освободи натиска на устата ѝ. — Недей да пициш. Всичко е наред.

Какво правеше той тук? Как беше влязъл в къщата?
Мъжът дръпна завивките ѝ и внимателно я вдигна от леглото.
Джерери.

— Ще те изкараме оттук — каза той.

Кои?

Едва тогава Кейси усети присъствието на втора фигура, която наблюдаваше всичко от вратата.

— Побързай — прошепна настойчиво Дру.

Дру. Господи, боже! Това е Дру.

— Дръж се, Кейси — каза Джерери, когато излязоха в коридора.

— Ще взема Лола — каза Дру и се отдалечи, а Джерери пое към стълбището.

И тогава внезапно се появи трета фигура. Пристъпи в коридора и им препречи пътя.

Уорън.

— Накъде си се запътил? — попита, едва ли не небрежно. Беше облечен със същата синьо-бяла раирана риза и избелели дънки като порано и дори в тъмното Кейси ясно долови очертанията на пистолет в дясната му ръка.

Пистолетът на майка ѝ, разпозна го тя. Намерил го е.

— Остави жена ми на пода — заповяда на Джерери той. — Веднага.

Джерери бавно положи Кейси на пода, подпря гърба ѝ на стената при най-горното стъпало.

— По-леко, човече...

— Млъквай — каза Уорън. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Вземаме сестра ми оттук — отбранително заяви Дру.

— Отвличате жена ми?

— Махаме я от теб.

— И защо бихте искали да направите това?

— Защото Кейси иска така.

— Ясно. И как узнахте за това?

— Защото познавам сестра си. Познавам и теб — додаде след малко Дру.

— И какво толкова си мислиш, че знаеш?

— Зная, че си наумил нещо. Не зная какво е, но съм сигурна, че нарочно се опита да ме напиеш.

— Нямам спомен да съм ти извивал ръцете.

— Знаеш ли, едва не ме заблуди. Бях почнала да се съмнявам в собствените си инстинкти. Наистина почувствах гузност, че съм създавала такива проблеми на толкова мил човек. Тогава обаче ти предложи да празнуваме и си казах: защо ще ми предлага шампанско, след като знае какво ще стане, ако почна да пия? Макар че онова, което очевидно не знаеш, е, че трябва достатъчно повече от две бутилки шампанско и шепа сода, за да ме съборят. Между впрочем, онова наистина беше сода. Намерих я в дъното на хладилника, докато търсех шампанското.

— Мислиш се за голяма умница, нали?

— Просто се опитах да се направя на пропаднала колкото се може по-убедително.

— А Джереми?

— Обадих му се, след като си легнахме, казах му, че съм измислила една наистина необикновена идея за първа среща.

— Пусни пистолета — каза Джереми. — Ние ще излезем оттук. И никой няма да бъде наранен.

В отговор Уорън насочи пистолета право в главата на Дру.

— Аз не мисля така.

— Всичките ли ще ни изпозастреляш? — попита Дру.

— Ако се наложи.

— Никога няма...

— Никога няма какво? Моля те, кажи ми, че не се канеше да кажеш, че никога няма да се измъкна. Защото освен че това е банална и изтъркана фраза, но и аз абсолютно ще се измъкна от това. Понеже очевидно не сте повикали полицията, тъй като сте били наясно, че няма начин да ви позволят да преместите Кейси от къщата, когато няма никакви доказателства за нещо нередно. Значи няма шанс кавалерията да ви се притече на помощ. И без дори да се замисля, мога да ви кажа поне няколко сценария, които ще предложи на детектив Спинети, когато му се обадя по-късно. Какво ще кажете за този например? Ревнива кокаинова наркоманка се обажда на озлобен уволнен служител, за да ѝ помогне да убие сестра си? Храбрият и всеотдаен съпруг, който все още не може да приеме трагичния инцидент, хвърлил

жена му в кома, се сблъсква с двамата убийци, докато се опитват да се измъкнат от къщата и е принуден да ги застреля? Какво ще кажете? Дали добрият детектив ще се хване? Не е идеално, зная, но докато ченгетата пристигнат, ще стане.

— О, боже — промърмори Дру. Погледът ѝ шареше между Уорън и сестра ѝ. — Детектив Спинети е бил прав — случилото се с Кейси не е било случайност.

— Напротив — поправи я Уорън. — Комата на сестра ти си беше чиста случайност. Тя трябваше да е мъртва.

— Ето какво се е опитвала да ми каже.

— И едва не успя, по дяволите. Не е много мило да криеш неща от съпруга си, Кейси — изрече закачливо, размахвайки пистолета в нейната посока.

— Стига, човече — обади се Джереми. — Остави пистолета, преди да си наранил някого.

— Е, нали това е идеята? — Уорън насочи пистолета към Джереми и натисна спусъка.

— Не! — изпищя Кейси.

Едновременно отекнаха и писъците на Дру, прозвучаха изстрели и Джереми се срина кървящ на пода. Дру веднага се спусна към него. Уорън спокойно насочи пистолета към главата ѝ и се приготви да стреля отново.

— Мамо? — обади се тъничко гласче някъде зад Уорън. — Какъв беше този шум?

Уорън се завъртя обратно. В следващия миг Кейси видя как сестра ѝ буквално изхвърча от пода и се метна отгоре му, ръцете и краката ѝ се мятаха във всички посоки едновременно, изрита го по пищяла, заби нокти в очите и шията му. Пистолетът излетя от ръцете му и се плъзна по пода към Кейси. Спря се на около метър от мястото, където тя седеше, подпряна на стената.

Пръстите ѝ бавно се протегнаха към него.

Можеш да го направиш. Можеш да го направиш.

След няколко неуспешни опита, Кейси успя да докосне студения метал на ръкохватката, после пръстите ѝ придърпаха оръжието поблизо, сантиметър по сантиметър, докато той не се окажа почти в ръката ѝ.

В това време обаче Уорън успя да притисне ръцете на Дру зад гърба ѝ. Повдигна я във въздуха и я метна към стената с такава лекота, сякаш беше топка за тенис. Дру се свлече на пода в безформена купчина, мъчейки се да си поеме въздух.

— Мамо! — изпищя Лола и се втурна към майка си.

Уорън решително се насочи към Кейси в мига, когато пръстите ѝ обхванаха дръжката на пистолета.

— Дай ми пистолета, Кейси — каза той и клекна срещу нея.

Кейси повдигна оръжието и го насочи право към сърцето на съпруга си. Дали изобщо има такава, запита се тя.

— Знаеш, че нямаш сили да дръпнеш спусъка — каза Уорън.

Така ли беше?

— Потупай веднъж за да, два пъти за не — чу отново гласа на Дру.

— А дори и да имаше сили, пак не можеш да го направиш — продължи Уорън с тих и хипнотизиращ глас, сякаш пееше приспивна песен. — Аз съм твоят съпруг, Кейси. Обичам те. Знаеш това. Пък и ти ме обичаш. Това също го знаеш. Толкова съжалявам за всичко, през което те прекарах. Дълбоко в сърцето си чувстваш това, нали? Знаеш колко много те обичам. Още не е прекалено късно. Моля те, дай ми възможност да се компенсирам.

— Потупай веднъж за да, два пъти за не — отново чу гласа на Дру.

— Не искаш наистина да ме застреляш, нали, Кейси?

„Мислех, че е редно да ти кажа, защото ти продължаваше, както обикновено, без да гледаш къде ходиш и стъпваш, на погрешното място. Ти винаги виждаш неща, които никой друг не вижда; но никога не виждаш очевидното.“

Кейси погледна в топлите кафяви очи на съпруга си и наистина много ясно видя студенокръвния убиец зад тях. И когато той се пресегна за пистолета, тя силно потупа с пръста си по спусъка.

Веднъж за да.

34.

„Тя не помръдна и той се приближи към нея с толкова плахо и колебливо изражение, каквото не бе виждала на лицето му никога преди — четеше Жанин. — Той се намираше в такава нерешителност, понеже се боеше някой негов случаен поглед или дума да не го отдалечат отново от нея, а Доротея се боеше от собствените си чувства. Тя имаше вид, сякаш над нея е надвиснало проклятие, което не ѝ позволяваше нито да помръдне, нито да разтвори скопчаните си ръце, а в очите ѝ бе затворен някакъв бездънен гибелен копнеж.“

— Как си? — попита Жанин, положи книгата в скута си и се пресегна да хване ръката на Кейси.

— Страхотно — отговори вместо нея Гейл, седнала на стола до камината. — Нали, Кейси?

— Просто иска да се махне по дяволите от Мидълмарч — обади се Дру и се наведе да смушка огъня. Няколко искри изскочиха и паднаха на тъмния паркет на всекидневната. Дру тутакси си ги стъпка с подметките на високите си черни ботуши „Маноло“. — Не мога да повярвам, че още не си свършила тази книга.

— Остават само двайсет и три страници. Стига, и ти искаш да разбереш какво ще стане. Признай си.

— Да не би да искаш да кажеш, че в първите шестстотин страници нещо се е случило? — учуди се Дру. — Добре де, признавам. Харесва ми. Господи, това да не би да означава, че съзрявам?

— Случва се и на най-добрите от нас.

— Аз съм далеч от най-добрите.

— Но си далеч и от най-лошите — каза Гейл.

— Благодаря, че си забелязала.

— Ти измина много дълъг път през последните четири месеца — изтъкна Жанин.

— Така ми казва и психоложката ми.

— Кейси казва, че е страхотна — потвърди Гейл. — И че наистина помага и на двете ви да се сблизите отново.

Усмихнати, жените се обърнаха едновременно към Кейси.

— Стараем се — каза Дру. — Нали, Кейси?

— Какво ще кажете да прием чай? — попита Гейл.

— Звучи страхотно — каза Жанин.

— Аз ще го приготвя — предложи Дру.

— Не, аз ще го направя — каза Гейл. — Само ми кажи къде държите всичко.

— Чаят е в килера, чашите са в първия шкаф вдясно от печката, чайникът е на котлона — изреди Дру. — Можете ли да повярвате каква съм домакиня?

— Не мога да повярвам колко студено стана времето изведнъж — заяви Жанин.

— За Хелюин винаги става студено. — Гейл стана от стола и се отправи към кухнята. — На нещастните дечица всяка година им замръзват дупетата. Стан каза, че неговите деца накрая си слагали палтата върху костюмите и никой така и не разбирал какви са им костюмите.

— Ще водиш ли Лола по къщите тази година? — Жанин попита Дру.

— Да. Ще бъде облечена като котка.

— Като котка? Бих си помислила, че ще се направи на принцеса от приказките.

— Принцесите са толкова старомодни. Тази година иска да е котка. — Лицето на Дру се изпълни с горда усмивка. — Като майка си — изрече щастливо. — И аз винаги се обличах като котка на Хелюин. Помниш ли, Кейси?

Кейси се усмихна на далечния спомен.

— И сега, като се върне Лола от училище, ще правим котешки уши.

— Звучи ми доста забавно — безизразно произнесе Жанин.

— Гейл ще дойде с нас. И Кейси. И те също ще са котки.

Жанин отново насочи вниманието си към Кейси.

— Това ли е цената, която трябва да платиш, задето ще стоиш тук, докато се оправяш?

— Тя обожаваш да е тук. Нали, Кейси? — попита я Дру.

— Изобщо няма да си тръгва.

— Сигурна ли си, че си готова за толкова голяма активност?

— Джереми смята, че е готова — отговори Дру вместо Кейси. — Ще се разходим само на няколко пресечки оттук.

— Как е Джереми?

— Много добре. Рамото му почти оздравя. Надява се до първи януари да се върне на работа.

— А вие двете?

— Все още заякваме — отговори Дру и се изкиска с момичешкия смях на Гейл.

— Това е хубаво. — Жанин прозвуча искрено доволна. — Наистина съм щастлива за вас. И за теб — обърна се към Гейл, която тъкмо влизаше във всекидневната.

— Въпреки че от всичкия този секс, дето го практикува напоследък, е станала доста непоносима.

— Ще ви запозная с някого — каза Гейл.

— В момента не е на върха на приоритетите ми — заяви Жанин и стисна ръката на Кейси.

— Как върви бизнесът ти? — попита Дру. Тя седна на дивана с цвят на кафе срещу големия прозорец с изглед към езерото.

— Май се съвзема. О, няма да познаете с кого се сблъсках онзи ден. Ричард Муни! Явно е получил работа в „Гудмън и Франсиз“.

— Те не са ли онези, които защитаваха Уорън?

— Онези бяха „Гудмън и Латимър“. По-добри са от „Гудмън и Франсиз“. Не че това свърши някаква работа на Уорън.

— Предполагам, че ръцете им се оказаха донякъде вързани, след като Ник Марголис се съгласи да свидетелства срещу него, за да избегне смъртното наказание.

— Все още не мога да повярвам, че се е опитал да убие Кейси, а после е удушил онази нещастна санитарка — каза след малко Гейл, а обичайният ѝ тих смях бе заменен с дълбока въздишка.

— Не зная — каза Жанин. — Имаше моменти, в които на самата мен ми се искаше да извия врата на онова момиче.

— Не мога да повярвам, че каза това. — Гейл втъкна един кичур зад дясното си ухо, с разширени от потрес очи.

— Какво? Какво толкова казах?

— Поне Уорън си получи заслуженото — изтъкна Гейл.

— Не съвсем — възрази Дру. — Все още е жив, нали?

— Ако да прекараш остатъка от живота си зад решетките може да се нарече живот.

— По-добре, отколкото да го прекара в кома. Нали, Кейси? — попита Дру. — Твърде лошо, че сестра ми е такъв пишман стрелец. Ако онзи куршум бе минал само четири сантиметра по надясно, нямаше да водим този разговор.

Чайникът почна да пици в кухнята.

— Това е за мен — каза Гейл и излезе от стаята.

— Ще ти помогна — каза Дру и я последва.

— Много си тиха днес — обърна се Жанин към Кейси след няколко секунди. — Дразниш ли се? Да ни слушаш да си говорим за случилото се?

— Всъщност не — отговори Кейси. Думите ѝ звучаха бавно и премерено. Все още се настройваше към звука на собствения си глас, също както тялото ѝ се настройваше към все по-богатия диапазон от движения.

— Боя се, че се изказах доста безчувствено преди малко.

— Зная — тихо каза Кейси.

— Извинявай. Нямах предвид...

— За теб и Уорън — уточни Кейси. — Зная.

За миг настана тишина. Жанин кимна, сякаш не беше напълно изненадана от разкритието.

— Мразиш ли ме?

— Не.

— Аз бих те намразила — изтъкна Жанин.

— Зная.

— Искаш ли да си тръгна?

Кейси поклати глава.

— Как можеш да си тръгнеш сега? Все още ти остават двайсет и три страници.

Жанин тъжно се усмихна, само с една нежна извивка в крайчеца на устните си.

— Нямах нужда аз да ти ги чета.

— Напротив — каза Кейси. — Честно, не мисля, че бих могла да ги понеса без теб.

Жанин сведе глава към гърдите си и избухна в сълзи.

— О, Кейси. Толкова съжалявам.

— Зная.

— Бях такава глупачка.

— Да, така е.

— А мразя глупаците.

Кейси се усмихна.

— Уорън измами всички ни, Жанин.

— Само ако можеш да върна нещата назад...

— Не можеш.

— Зная.

— Трябва да вървим напред.

— Ако има нещо, което бих могла да направя, за да ти се извиня, знаеш, че ще го направя.

— Можеш да дойдеш довечера с нас по къщите — предложи Кейси.

— Какво?

— Сигурна съм, че Лола ще е щастлива да направи още един чифт котешки уши.

— Наистина ме мразиш — отсече Жанин.

Кейси се засмя на глас.

— Ето един хубав звук — каза Дру, влизайки обратно. Носеше в ръце оранжев емайлиран поднос с чинийка бисквити във формата на тикви, четири чаши и захарница. Гейл я следваше с чайника. Дру сложи подноса върху кафявото кожено канапе пред дивана и коленичи върху млечнобелия мъхнат килим. Гейл приседна до нея. Кейси се надигна от отрупания с възглавници бежово-кафяв кадифен фотьойл и се присъедини към тях на пода.

— Внимателно — каза Жанин.

— Леко — обади се едновременно Гейл.

— Добре съм — увери ги Кейси и кръстоса единия си крак над другия.

— Не зная как го правиш това — каза Жанин, докато Гейл наливаше уханния билков чай в чашите. — Щом си кръстосам така краката, коленете ми се озовават край ушите.

— И като стана дума за уши — обади се Кейси, — Жанин реши да дойде с нас довечера.

— Фантастично — възкликна Дру.

— Добра работа — съгласи се Гейл.

— Как да пропусна възможността да се включа в хайката на мацките? — саркастично отбеляза Жанин и останалите се разсмяха.

— Само да те чуя да говориш така пред дъщеря ми — предупреди я Дру. — Ето. Опитай ми бисквитките. Сама съм ги правила.

— Господи, има ли нещо по-лошо от поправил се наркоман? — реторично попита Жанин и отхапа една бисквитка. — Доста са добри — призна тя и отново отхапа.

— По моя собствена рецепта — сподели Дру. — Фъстъчено масло, захар, малко хашиш. Майтапя се — добави през смях. — Честно, Кейси. Само се шегувам.

Кейси се присъедини към смеха им. Огънят от камината сгряваше гърба ѝ.

— За моята сестра — каза тя, вдигна чашата с дясната си ръка и я поднесе към устните си, — която ми спаси живота.

— За моята сестра — тихо повтори Дру. — Която спаси моя.

Кейси погали малката сребърна обувчица, висяща на верижката около врата ѝ и си пожела винаги да се чувства в такава безопасност. Тя бавно отпиваше от чая си. Усещаше вкуса на ягоди и ванилия по езика си и преглъщаше с удоволствие. Въздъхна дълбоко, обходи с любящ поглед сестра си и двете си най-добри приятелки и отново въздъхна.

Издание:

Автор: Джой Филдинг

Заглавие: Натюрморт

Преводач: Снежинка Вакрилова

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-113-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5645>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.